Tamil Minor Epics: No. 1.

YASÓDHARA-KĀVYAM.

Pandit T. Venkatarama Iyengar.

YASÓDHARA-KÀVYAM

THE FIRST OF THE

Five Tamil Minor Epics

WITH

ARGUMENT IN PROSE, &c.,

BY

T. VENKATARAMA IYENGAR

Formerly Senior Tamil Pandit St. Thome College, and Now Tutor, Court of Wards, Kilpauk, Madras.

With an English Introduction

BY

ARTHUR DAVIES Esq., M.A. (*Oxon*).

FIRST EDITION.

Madras :

Price As. 8.] 1908. [Postage Extra.

MADRAS:

PRINTED AT THE KAPALEE PRESS,

305, THUMBU CHETTY STREET.

Dedicated.

WITH KIND PERMISSION

TO

ARTHUR MAYHEW, Esquire, B.A.,
Deputy Director of Public Instruction, Madras.

In token of the warm interest taken by him in the Study of Tamil Literature.

INTRODUCTION.

THIS story is the first of the five minor Tamil epics. Its author was a Jain sage and it is impregnated with Jain thought. But in its present form as edited by Pandit T. Venkatarama Iyengar the technicalities of religion are omitted, and its main purpose, as I understand it, is to bring out the central doctrine of karma—which forms a bond of union between all the many varieties of Hindu religions. According to the teaching of all these religions good karma—itself the result of good action—leads from lower to higher birth till at length birth itself disappears, and final beatitude is attained, while bad action results in bad karma, bringing lower and lower births with long periods of punishment in Hell or on earth.

The main story is about Yasodhara, but as is usually the case in Hindu works, we first have a story told to us, by which the narration of the main story is introduced to our notice.

The king of Rajapuri had sacrified many animals to Kali at a certain festival, and determined to add a human sacrifice to the others. He had two twins, a boy and a girl, brought before

him, and preparation was made for their being slaughtered. But to the usual cry of "May the king live long!" which they were requested to make just before they were to be slain, the children added with a smile "and may he be cleansed from the sin of animal sacrifice." The king struck by their equability questioned them, and the boy told how he and his sister had been living with sages who had taught them not to fear death which only killed the body but left the soul unharmed, and also how he smiled at the remembrance of the story of Yasodhara which he then proceeded to tell. Yasodhara was the son of Asoka. His queen Amritamati fell in love with an elephant driver, whose song she heard early one morning, and Yasodhara discovering the intrigues that were going on, went to his mother for advice. She told him to make a cock out of flour and sacrifice this and this he did. Even this however was a sin—to make the pretence of animal sacrifice, and so as its head was cut off the flour-cock crew aloud, and Yasodhara in fear determined to go and do penance in the forest. His wife in pretended penitence undertook to go with him, but with the connivance of her paramour, she soon found an opportunity to poison her husband and his mother. For this sin Queen and elephant

driver suffered many punishments in Hell while the King and his mother suffered 6 rebirths in the form of animals and birds for their sin in sacrificing a flour-cock.

Yasodhara's son also went a hunting one day in the forest, and finding nothing to kill was on the point of slaying an ancient sage who dwelled there, but was restrained from his blood-thirsty act by an attendant of the sage who persuaded him instead to become a disciple. To add a final touch to the story it transpires that the twins are at the same time grand children of Yasodhara and reincarnations after the 6 animal rebirths of Yasodhara and his mother.

When the king of Rajapuri heard these stories he too gave up his throne and went into the forest. I am told that the moral of these stories, for there are two or three involved in one, is not to break any of the five moral commandments which are (1) that life should not be taken whether by way of sacrifice or for purpose of food (2) that lying and deception are bad (3) that stealing is wrong (4) that one should not covet one's neighbour's wife and (5) that you should be content with the necessaries of life and no more.

To English minds it may not be very obvious how all these lessons are evolved, but there can be no doubt of the need for bringing ancient Tamil works before the public, and much praise is due to gentlemen like Pandit T. Venkatarama Iyengar for devoting their time and energy to such endeavours.

NUNGAMBAUKAM,
27*th January* 1908. ARTHUR DAVIES.

PREFACE.

THE book now presented to the Tamil public is one of the five minor epics of the Tamil literature known as *Yasódhara-Kávyam*; the four others being (2) *Chúlámani* (3) *Udayana Kávyam* (4) *Nága Kumára Kávyam* and (5) *Nílakési*. These as well as the five great epics *viz.*, (1) *Chintámani* (2) *Silappadhikáram* (3) *Manimékhalai* (4) *Valayápati* and (5) *Kundalakési* belong to the classical literature of Tamil.

As early as 1884, I began collecting the Tamil manuscripts of classical works and a copy of Chúlámani was given by me to C. W. Damodaram Pillai Esquire B.A. B. L., who published the same in the year 1889 at Madras. I was not able to bring these out in print till now. I need hardly say here that the Tamil public is deeply indebted to the Rev. H. Bower for his valuable publication of the first book of Chintámani called Námagal Ilambakam in 1888. This book was prescribed by the Syndicate of the Madras University for the B.A. degree for the year 1870. We are also indebted to Mahámahópádhyáya Sri. U. V. Swaminatha Iyer, the present Tamil Pandit, Presidency College, for publishing the three great epics *viz.*, (1) *Chintámani* (2) *Silappadhikáram* (3) *Manimékhalai*. While the Pandit was publishing Silappadhikáram one of the manuscripts given by me was found useful for his foot-notes on the abstruse subject of Hindu Music and its technicality. I merely mention this to show that I was so eager in collecting manuscripts with a view to publish them and thus prevent these rare works from

being forgotten. It is my earnest conviction that a study of ancient classics in Tamil is absolutely necessary to raise Southern India above its present status. The classical literature in Tamil abounds with chaste ideas, high morals and rich style, all of which are calculated to ennoble the human mind. Some of the moral works of the Jain period such as the Kural and Náladiyár have been rendered in European languages shewing thereby the European appreciation of our Tamil literature. Mr. H. Stokes I. C. S., in the preface to his valuable publication of நீதிநெறி விளக்கம்— one hundred and two Stanzas in Tamil on moral subjects, printed in the year 1830 at Madras writes thus :—

" It is the genius of Tamil versification to consult not only the rhythm or measure but also the euphony and harmony of sounds, more perhaps, than is done in any other language. Tamil verse like the poetry of all nations, is also favourable to the use of figurative and ornamental modes of thought and expression; and many words which are obsolete or unknown in the vulgar tongue are used in it with propriety and effect. The language thus modified is what is usually termed High Tamil. By Beschy it has been termed செந்தமிழ் which may either mean, elegant beautiful tamil or correct tamil—in opposition to வழக்கத்தமிழ் the ordinary or colloquial dialect."

Without a knowledge of high Tamil an etymological or radical acquaintance with the language is impossible. Tamil is the most cultivated and the best known of the languages of Southern India. It is spoken over the whole of Southern India as far as Mysore and the Ghauts on the west and a little further north than the town of Madras in the East.

In Tamil as in some other oriental languages, works intended for posterity have been almost always metrical or poetical compositions. I have therefore added a free prose version of this poem so that boys and girls in the Tamil country might read and follow the morals contained therein. I believe that books of this kind will serve as a chief medium in building up the character of the rising generation.

The subject matter of the present publication mainly shows the great doctrine of Karma by setting forth impressively the good and evil effects of good and evil Karmas respectively. There are other ethical principles common to all creeds and they are also impressively portrayed in the work. The work being a classical one would also give an insight into the habits, customs and ideas of the people of the Jain period and would thus be of historical importance to those that are interested in the study of the ancient history of India. This is a general epitome of useful, polite, and entertaining information calculated to facilitate the improvement of youth and to answer the purpose of a text of general ethics to those in more advanced life.

The hero of the subject is Yasódhara the son of King Asóka who flourished in Magadha 2195 years ago. When the Jains were in power both in North and South India, they did much to devolope Sanskrit and Tamil literature and enriched them with original works of rare merit. Their works have been surpassed by none of the modern poets. There were sound works in prose also in their times which we lack in our modern times. The peculiar style called Manipraválam (admixture of Sanskrit

and Tamil) owes its origin to them—a style which many of our modern sectarians have taken great interest in adopting in their sectarian works.

If proper encouragement be met with, I hope to bring out the remaining three of the minor epics and also the available portions of Valayápati and Kundalakési, the remaining two of the great epics which have not seen the light yet.

I am very much indebted to A. Chakravarti Nainar Esquire M. A., Professor, Presidency College, Madras for his help in procuring me a cadjan manuscript of the present epic from his father Sri Appasami Sastriar of Vidúr S. Arcot Dt. with a new gloss on the same written by his father in Manipravála style.

MADRAS.
31—12—1907. T. V. R.

JAINISM.

JAINISM is the religion founded by the Saint Jina. The word Jina signifies one that has (overcome) triumphed over birth and death. About the same time that Buddha was founding his religion, another reformer arose whose doctrines were somewhat similar to those of Buddha but destined to find a more permanent place among the religions of India.

Mahávira who was born at Visálai in Behar a portion of ancient Mithila, like Siddhártha was a King's son and like him also retired from the world in early manhood to lead a life of religious meditation. After some years of abstinence and profound study, light came to him as to the Buddha and he went forth to proclaim his discovery to the world. He thereafter called himself a Jina or spiritual conqueror and in the course of a long life, spent as an itinerant preacher gathered round him a numerous band of devoted disciples whom he organized into an order or society. Jainism is not, as has been supposed, an off-shoot of Buddhism but is quite as ancient a faith. It resembles Buddhism to a certain extent but the Jains do not believe in Nirvana. Buddhism was founded nearly 2400 years ago by Gautama Buddha but though it has spread over a great part of Eastern Asia and Ceylon, it is nearly extinct in the land of its birth. There are however many Buddhists in Burma and a few on the frontier touching Tibet.

Jainism is closely akin to advanced Brahminism in its idol worship, fasting and certain of its ordinances

but between Buddhism and Brahminism there is a vast difference. Both in Buddhism and Jainism the Vedas and Upanishads of the Aryans are rejected but the Jains in their religious and devotional songs praise Siva and Vishnu as if they were themselves followers of Siva and Vishnu. They have no sectarian hatred as is seen between Sivas and Vaishnavas but are very liberal in their adoration of Siva and Vishnu. Their religious works are full of stories found in the Ramayana and the Maha Bharata. Hence we must conclude that Jainism is not an off-shoot of Buddhism.

The sacred lips of the all knowing saint, who learnt from no master and who was without any of the sixteen bodily failings such as hunger and others uttered forth those divine words which became the scriptures of Jains. These scriptures were further expounded by Guna Dhara and other Rishis in their faultless writings. The Jains refer to these as their supreme Vedas. Divine insight they say is acquired only by the clear understanding of the following Tatwas (Categories) mentioned therein *viz* :—

1. The five Asthi-Káyás.
2. The six Drivyás.
3. The seven truths and
4. The nine Categories,

Jains arrange all things in two classes, the living and the lifeless. The living thing is the conscious subject itself while the lifeless thing is the object enjoyed by the said subject. The word Asthi-Káyá signifies the lifeless being. The following are the seven truths :—

1. Jíva.
2. Ajiva.
3. Asrava.
4. Samvara.
5. Nirjara.
6. Bandha and
7. Móksha.

The first of these, "*Jíva*," is of three kinds *viz* :—

1. The eternal Jiva—Arhat without a beginning ;
2. Jívas that have attained Freedom, being in the line of the first class ;
3. Bandha Jívas or Jívas in bondage (*i. e.*) mortals living now and here.

The Jívás in bondage enter into various physical sheaths such as the human and thus entering are limited by the dimensions of these sheaths. Hence the nature of each Jíva varies according to the body it inhabits.

"*Ajívás*" (the lifeless) are of four kinds *viz* :—

1. Pudgala.
2. Akás.
3. Dharma and
4. Adharma.

Whatever can be increased or decreased or has the quality of high and low is Pudgala and it is of six varieties *viz* :—

1. The earth.
2. Water.
3. Light.
4. The air.
5. The Vegetable Kingdom and
6. The Animal Kingdom.

These are produced by atoms. The air is again divided into two kinds *viz* :—

1. The air surrounding the earth.
2. The air beyond.

The latter is boundless and away from the earth. A second explanation refers to the surrounding air as

the abode of the souls in bondage and the other air as the abode of free souls.

"*Dharma*" is spoken of as the form of that which if steadily pursued, will give us salvation and "*Adharma*" is the form of that which fixes the soul in this world. The term "*Asrava*" denotes the tendency by which any sense organ such as the eye feels drawn towards a sensible object such as a thing seen. [some take it to mean the result of karma]. Those influences by which such a tendency is restrained or checked are called "*Sam-vara*" *viz.* The Yama and Niyama. Hence samvara includes such acts as the watchfulness or the caution with which one ought to walk in order that small creatures like the ant may not be killed, and politeness in speech and temperance in the matter of food.

The "*Nirjara*" signifies that penance which destroys both good and evil, such as remaining on a barren exposed rock and pulling out the hairs of one's head one by one. "*Bandha*" is the suffering caused by karma. It refers to qualities like lust which deprive the soul of its inherent freedom and sink it in the ocean of birth just as an iron case in which a Calabash fruit is kept will go down in water carrying with it the fruit. The reverse of this is "*Móksha.*" It implies from qualities like lust independence of the soul and a progressive ascent into the air just as the calabash fruit rises to the surface of the water when the iron case is broken and fruit gets free. Some say that Móksha is merely the state of existence in the air beyond. In distinguishing Bhanda from Móksha we have made use of an analogy which is known in Jain literature as the water calabash analogy. "*Karma*" is two fold. That which hinders salvation is

"ghalhi-karma" while that which helps salvation is "*Aghadhi-karma.*"

The former are four, *viz.*—

1. Gnána Avaraníya.
2. Darsana Avaraníya.
3. Móha Níya and
4. Antaráya.

"*Gnana-avaraníya*" is the karma which brings about the conviction in the mind that knowledge of the scriptures of Arhat cannot give salvation. That karma which engenders the conviction that such scriptures are false is "*Darsana-ávaraníya.*"

That karma which prevents one having insight into the superiority of the Jain path of salvation to those of other religions is "*Móhaniya*" and lastly "*Antaráya*" is the obstacle in the way of good conduct.

The helpful karmas are four *viz*:—

1. Vedaníya.
2. Námika.
3. Gótriya and
4. Ayushka.

"*Vedaníya*" is the karma which gives one the idea that he is fit to pursue the knowledge of the truth. What helps one to know the name of this truth is "*Námika.*" The feeling that one belongs to the Gótra (is the descendant) of those who know and practise the doctrines of Arhat desciples is the result of "*Gótrika*" and lastly "*Ayushka*" is the karma which helps one to follow some useful pursuit until he attains to the knowledge of truth.

Some define these four karmas in a different way. That which mixes in the woman's womb the semen of the man and the Sónitha (blood) of the woman herself is "*Ayushka.*" That power which gives a form to the said mixture by which it is made capable of knowing the truth is "*Gótrika.*" "*Námika*" enables the said mixture to originate those movements by which it gets softened and thus makes it bubble up and finally "*Védaníya*" is the karma which hardens the embryo with the help of the uterine fire and life breath. These four karmas in turn help the attainment of the knowledge of truth, that is to say they are the causes by which the fœtus is formed which learns the truth. The eight fold karmas are the causes of birth. Hence they are termed "*Bandha.*"

The blessed soul is that which is freed from misery having completely lost all traces of suffering and being no way eclipsed. When such soul rises higher and higher in the air beyond it attains moksha. When the soul overcomes both good and evil with the help of the knowledge of truth and thus lifts itself up from the ocean of this world (according to the water calabash analogy) then the soul makes a progress in ascent towards the air beyond. This is also said to be Móksha.

SAPTA BHANGA OR SEVEN FAILINGS.

Arguments in a Circle on Seven Distinct Propositions.

This is the central lesson in Jainism.

The seven propositions are :—

1. It exists.
2. It does not exist.
3. It exists and it does not exist.
4. It is indescribable.
5. It exists aud is indescribable.
6. It does not exist and is indescribable and
7. It exists. It does not exist and is indescribable.

If a substance be eternal that is if it exists always in one uniform condition it is Sat. All the substances obtained by the work of human being such as a jug, etc. are Asat or non eternal. As there exists change in every substance and conditions are also changing there is not any form of eternal existence. When the qualities of substances such as oneness, plurality, eternal, non-eternal, separate and non-separate are carefully discussed the above seven propositions naturally arise and the conclusions arrived at are many but none of them is definite.

(1) We say that a cértain thing exists when we see it such as a jug &c. (2) We say a thing does not exist when the existence of a seen thing is wanting, (3) When we take into consideration the two qualities of existence and non existence of a thing we are obliged to pro-

ceed to the third proposition *viz.* It exists and it does not exist, as both the qualities cannot exist at one and the same time. (4) Of the above two qualities if we place the latter as first and the former as the second we are forced to proceed to the fourth proposition *viz.* That the thing is indescribable as a non existing thing cannot exist. (5) When we simply admit the existence and the indescribable nature of a thing we similarly take up the fifth proposition *viz.*, a thing exists but is indescribable. (6) In the same way the 6th proposition follows when we assert the non existence and the indescribable nature of a thing (7) Seventhly and lastly when we assert the three qualities of existence non-existence and indescribable nature of a thing we come to the last proposision *viz.*, that a thing exists, does not exist and is indescribable. The Jains in explaining their tatwas apply this system of logic and say that their system is faultless and unique in as much as the other systems of religion are simply parts and parcels of their own. This argument in a circle as indicated above does not admit the Vedas and Upanishads and other inspired writings of the Aryans, among whom there are in South India two main divisions. The Saivas and Vaishnavas depending upon their Vedas and Upanishads, in my opinion, have built up their faiths of Vedantism by adhering to the advanced logic of modern days.

The World.—The Jains positively affirm that the world exists from all eternity and that it was not created by God.

God.—They consider Aruhan to be their principal God and worship him. The popular name of this God is Jinan and from this the appellation Jain is derived. He

does not possess the power of creating any thing or of preserving any thing. He is represented with four holy faces, and as seated in the shade of the Asoka tree. He has declared that the Veda, the world, time, souls, action and virtue are, like himself, imperishable and eternal objects.

Time.—This is eternal and is divided into two sorts, *viz.*, (1) Uthsarpini and Ava-sarpini. In the former the size and strength of men increase as that of the waxing moon while in the latter the size and the strength of men decrease as that of the waning moon. These two times have six stages respectively thus:—

(i) (1) Bad,bad (2) bad (3) bad and good (4) good and bad (5) good (6) good and good.

(ii) (1) Good, good (2) good (3) good, bad (4) bad, good (5) bad (6) Bad, bad.

We are in the waning time in which the three good stages of time have already passed.

The four castes:—The Jains say that the four castes among them were instituted in the time of Vrishabha Tirtankara and in the reign of Bharatéswara, the first Chakravarti.

Animal and human Sacrifices:—They affirm that during the period of the 20th Tirtankara—Munisuvrita by the fault of time, animal sacrifice (Yágam) was first introduced by an asura named Mahákála and after the introduction of these yágams, temples were built for Siva and Vishnu.

The Chief tenets and observances:—They believe that not to kill any sentient being is the greatest virtue, while (1) not to tell lies (2) not to steal other men's goods (3) not

to covet other men's wives and (4) to desire moderately such things as money, grain, house, garden, land, vehicle, clothing, &c., are four ordinances which they consider of equal importance with the injunction not to kill.

Food:—Not to eat at night and to drink filtered or pure water are held by them to be high virtue. Not to drink toddy or honey or arrack are also believed to be important injunctions. They are also forbidden to eat figs, the fruit of the banian, the peepul, the koli and the Jujubi as well as the snake vegetable, the calabash, ganjah (bhang) opium, onions, assafœtida, garlic, radishes, mushrooms and other such articles especially those which have much seed in them: they will not so much as think of eating flesh even in an emergency when death will be the inevitable result of such abstinence, andthey will avoid touching with the hand every kind of flesh.

Fasting :—They fast at the full moon and on five other days determined by the waxing and waning of the moon. These are Panchami (the 5th Crescent) Shashti (the 6th) Ekadasi (the 11th) Chaturdasi (the 14th) and the new moon. These five are called Panchaparvás or five important days in a fortnight.

ஜைன சமயம்.

ஜினமுனிவராலேற்பட்ட சமயம் ஜைனம். ஜினன் என்பதன் பொருள் ஸம்ஸாரத்தை ஜயித்தவன் என்பதாம். கவுதமபுத்தர் தமது சமயத்தை ஸ்தாபனம் செய்துகொண்டிருந்தபோதே அவர் சமயத்தோடு கிட்டத்தட்ட ஒத்திருந்த வேறொரு சமயத்தைச்சீர்திருத்தஞ் செய்யமற்றொருவர்தோன்றியிருந்தார். அவரது கொள்கைகளோ இந்தியாவின் சமயங்களுக்குள்ளே திடமானவைகளாகப் பிறகு ஏற்பட்டுவிட்டன.

புராதனமாகிய மிதிலைநாட்டைச்சேர்ந்த பேகார்நாட்டில் விசாலைபெறும் நகரத்தில் பிறந்த மகாவீரர் என்பவரும் சித்தார்த்தராம் பவுத்தரைப்போல ஓர் அரசகுமாரரே. பாலிய வயதிலே அவரும் பவுத்தரைப்போலவே உலகத்தைத்துறந்து தியான நிஷ்டையிலமர்ந்தார். இப்படிப் பல்லாண்டுகடுமையான விரதானுஷ்டானங்கள் செய்துகொண்டும் வேதாந்த விசாரணை செய்துகொண்டுமிருந்தார். புத்தருக்கு உதயமானதுபோலவே இவருக்கும் ஞானவொளி தோன்றியது. தானடைந்த நிலையை உலகோர்க்கறிவிக்க நாலாபக்கமும் ஸஞ்சாரஞ்செய்து தான் ஜினனென்பதை எல்லார்க்கும் வெளிப்படுத்தினார். தேசசஞ்சாரஞ்செய்துகொண்டு அவர் போகவே பலபேர்களுஞ்சிஷராபடைப அவர்களைத்தமது கொள்கைக்குச் சேர்ந்தவர்களாக்கினார். அவர் இவ்வுலகில் நெடுங்காலம் வாழ்ந்திருந்தார்.

பலரெண்ணுகிறபடி இந்த ஜைனசமயம் புத்தசமயத்திலிருந்து கிளைத்ததொன்றல்ல. அதுவும் புராதனமாகிய சமயமே. இது கொஞ்சமட்டில் புத்தசமயத்தோடு ஒத்திருப்பதாயினும் புத்தர்கள் கொண்டுள்ள நிர்வாண நிலையை ஜைனர்கள் ஒப்புக்

கொள்கிறதில்லை. புத்தசமயம் கவுதமபுத்தரால் 2400வருஷங்களுக்குமுன் ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளது. அச்சமயம் ஆசியாக்கண்டத்தில் விசேஷமாகக் கிழக்குப்பக்கத்திலும் இலங்கைத்தீவிலும் பரவியிருந்தாலும் அது, ஆதியில் தோன்றிய நாட்டில் நிலைகொள்ளவில்லை. இப்படிக்கிருப்பினும் பர்மா தேசத்தில் புத்தசமயத்தார் பலருண்டு. திபெத்துநாட்டின் எல்லையருகாமையிலும் சிலரிருக்கின்றார்கள்.

விக்கிரகாராதனை, உபவாஸவிருதம், ஸாத்விக ஆகாரமுட்கொள்ளல், புலால் விலக்கல், முதலிய விரதம் இவைகளில், ஆரியப் பிராமணர்களின் கொள்கைகளும் புத்தர்களின் கொள்கைகளும் ஒன்றுபோற் காணப்பட்டாலும் பவுத்த சமயத்திற்கும் ஆரியர் சமயத்திற்கும் விசேஷ பேதமுண்டு. ஆரியர்களின் முக்கியப்பிரமாண நூல்களாகிய வேத உபநிடதங்களை ஜைனர்களும் பவுத்தர்களும் ஏற்றுக்கொள்கிறதில்லை. ஜைனர்கள் அவர்கள் தோத்திரப்பாக்களிலும் சித்தாந்த நூல்களிலும் சிவபிரானையும், விஷ்ணு மூர்த்தியையும் சுயம் சைவர்களையும் வைஷ்ணவர்களையும்போல் தாராளமாய்க்கரைந்துருகி வாழ்த்துகின்றார்கள்.

வழிபடுகடவுள் விஷமாய்ச் சைவர் வைணவர்களுக்குள் காணப்படும் சமயப் பிணக்குகள் ஜைனர்களுள் கொஞ்சமுமில்லை. இராமாயணத்திலும் மகா பாரதத்திலுமுள்ள கதைகளைத் தங்கள் சமயநூல்களுள் எடுத்தாளுகின்றார்கள். இக்காரணங்களால் ஜைனசமயம் பவுத்த சமயத்திலிருந்து கிளைத்ததொன்றல்ல வென்பது தெளிவாகின்றது. ஒரு குருவையடைந்து ஓதிஉணராமலே பசிமுதலிய உடற்குற்றம்பதினெட்டும் நீங்கி ஸர்வஜ்ஞரான தீர்த்தங்கர ஸ்வாமிகளது திவிய வாக்கிலிருந்து ஒரு சாஸ்திரம் உதித்தது. கணதரர் முதலிய

ரிஷிகள் அச்சாஸ்திரத்தைப் பிறகு குற்றமற்ற கிரந்த ரூப மாக ஏற்படுத்தினார்கள். இச்சமயத்தார் இதனைப் பரமாகம மென்கிறார்கள். இவ்வாகமத்திற்கூறப்பட்டுள்ள பின்வருந்தத்து வங்களை நன்றாய் அறிந்து நம்புவதே நற்காக்ஷி என்கின்றார்கள். அவைகள் (1) பஞ்சாஸ்திகாயம் (2) ஆறு திரவியங்கள் (3) ஏழு தத்துவங்கள் (4) ஒன்பது பதார்த்தங்களேயாம். இச்சமயத் தார் சகல பதார்த்தங்களையும் ஜீவபதார்த்தம் அஜீவபதார்த்தம் என இருவகையுளடக்குகின்றார்கள். போக்தாவை ஜீவபதார்த்த மாகவும் போக்கிய வஸ்துவை அஜீவ பதார்த்தமாகவும் கொள் கின்றார்கள். அஸ்திகாய மென்பது பதார்த்தத்திற்குப் பெய ராகக் கொள்ளப்பட்டுளது. தத்துவங்கள் ஏழாவன (1) ஜீவ (2) அஜீவ (3) ஆஸ்ரவ (4) ஸம்வர (5) நிர்ஜர (6) பந்த (7) மோக்ஷ மென்பவைகளே. முதற்றத்துவமாம் ஜீவன் (1) அனாதிஸித்த ஜீவனும் அருகர் ஒருவர். (2) அந்தஸித்த ஜீவரின் சிஷியர்கள் முத்த ஜீவர்கள் (3) இவ்வுலகிலிக்கால த்துள்ளவர் பத்த ஜீவர்கள் என மூவகை.

இஜ்ஜீவர்கள் மனிதர் முதலிய எவ்வகைச் சரீரங்களை அடைகின்றார்களோ அவ்வகைச் சரீரங்களின் பரிமாணங்களை யே பரிமாணங்களாக அடைகின்றார்கள். அவைகள் உடம்புகள் தோறும் வெவ்வேறும். அஜீவன் (1) புற்கலம் (2) ஆகாயம் (3) தருமம் (4) அதருமம் என நான்கு வகையாம். எப்பதார்த்தம் நிறைவும் குறைவுமுடையதோ அல்லது உயர்வு தாழ்வென்னுந் தருமமுடையதோ அதுபுற்கலமாம். அப்புற்கலம் (1) மண் (2) நீர் (3) தேயு (4) வாயு (5) ஸ்தாவரம் (6)ஜங்கமமென ஆறுவகை யாம். இவைகளுக்கு ஆதிகாரண மாயுள்ளது பரமாணுக்களே யாம். ஆகாயம்இருவகை (1) உலக ஆகாயம்: அதாவது உலகங்க ளுக்குள்ளே இருப்பது (2) உலகங்களுக்கு வெளியேஎல்லையின் றி வியாபித்திருப்பது வேறொன்று. மற்றொருபடியாய்க்கூறின்

*2

கீழிடத்துள்ளது பத்தர்களுக்கிருப்பிடமாம் லோகா காசம். முத்த ஜீவர்களுக்கு இடமாய் மேலேயிருப்பது அலோகா காசம். ஜீவனுக்கு மோக்ஷமார்க்கத்தில் போக்கையுண்டாக்குவது எதுவோ அந்த வடிவ எதுவால் எது அனுமானிக்கப்படுகின்றதோ அது தான் தருமம் எனப்படுவது. ஜீவனுக்கு இங்குள்ள ஸம்ஸாரத்தின் நிலையாதோ அந்நிலைவடிவ எதுவால் எது அனுமானிக்கப்படுகின்றதோ அதுதான் அதருமம். உருவ முதலிய விஷயங்களின் சார்பாய் நேத்திர முதலிய இந்திரியங்களின் பிரவிருத்தி அதாவது பொறிவழிச் செல்லுதல் யாதோ அது ஆஸ்ரவம். இதைக்கன்மத்தொடர்ச்சி யென்பாரு முண்டு. அவ்விஷயாகாரமாகிய பிரவிருத்தியைத் தடுக்கும் யமம் நியமம் முதலியவைகளே ஸம்வரம். நிலத்தில் செல்லுகையில் எறும்பு முதலிய ஜீவப்ராணிகள் சாகாமலிருக்கும்படி செல்லுதலும் இன்சொற் கூறுதலும் நியமமாய் உணவுகொள்ளுதலு மிதிலடங்கும். புண்ணியம் பாவம் எனும் சருவ கருமங்களையும் நாசம் செய்வதாகிய தபம் நிர்ச்சரமாம். காய்ந்த பாறையின்மேற் கிடத்தல் தலைமயிர் பறித்தலிவை தபமாம். கருமத்தினைப்பந்த மென்பர். இரும்புக் கூட்டினுள் வைக்கப்பெற்ற சுரைப்பழத்தை நீருக்குள் கீழே அழுத்துதல் போலச் சீவனைச் சுதந்திர மில்லாது பிறவிக்கடலினுள் ஆழ்த்தும் மோகம் முதலிய குணங்களே பந்தமாம். இரும்புக்கூடு உடைந்தவுடனே சுரைப்பழம் நீரின் மேலெழும்புவதுபோல மோகம் முதலியகுணங்கள் நீங்கிச் சீவன் சுதந்திரம் பெற்று இவ்வுலகிலிருந்து எழும்பி மேலே ஆகாயத்திற் சென்றுகொண்டிருத்தலே மோக்ஷம். அலோகா காயத்திலிருத்தல் மோக்ஷமென்பாருமுண்டு. பந்தம் மோக்ஷம் இவைகளை விளக்கவந்ததில் ஒரு நியாயம் காட்டப்பட்டது. அதன் பெயர் ஜலதும்பிகா நியாயமென்பதாம். தும்பிகையென்பது சுரைக்காய்க்குப் பெயர். கருமம் இருவகையாம். மோக்ஷத்தைக்

கெடுப்பதொன்று. அது காதிகருமம். மோக்ஷத்தைக் கெடுக்காமலு தவியாயிருப்பதுமற்றொன்று. அதன் பெயர் அகாதிகருமம். கெடுக்குங் கருமங்களாவன (1) ஞானவரணீயம் (2) தர்சனுவரணீயம் (3) மோகனீயம் (4) அந்தராயம். ஆர்கததர்சனத்தாலுண்டாம் ஞானம் முத்தியளிக்காதென்னும் நிச்சயத்திற்கு எதுவாகிய கருமம் ஞானவரணீயம் எனப்படும். ஆர்கத தர்சனம் ஓர் பிரமாணமல்ல எனும் நிச்சத்யதிற்கு எதுவாகிய கருமம் யாதோ அது தர்சனுவரணீயம். நானுசமயத்தவர் கூறும் மோக்ஷநெறிகளுள் எமது நெறிவிசேஷமுள்ள தல்லவெனும் நிச்சயத்திற்கு எதுவாகிய கருமம் மோகனீயம் சன்மார்க்கத்திற் செல்லுதலைக்கெடுப்பதாகியதடையாதோ அது அந்தராயம் எனப்படும். மோக்ஷாநுகூலிகளாம் நான்கு கருமங்களாவன: (1) வேதனீயம், (2) நாமிகம் (3) கோத்திரிகம், (4) ஆயுஷ்கம் என்பவை. தத்துவஞானம், அறிதற்குயோக்கியமாம் எனும் அறிவிற்கு எதுவாகிய கருமம் யாதோ அது வேதனீயம். அத்தத்துவத்தின் பெயர் ஈது எனும் ஞானத்திற்கு எதுவாகிய கருமம் யாதோ அது நாமிகம். ஆருகத சிஷியமரம்பராவடிவ கோத்திரத்தில் யான் சம்பந்தமுடையவனென்னும் ஞானத்திற் கேதுவாகிய கருமம் யாதோ அது கோத்திரிகம். தத்துவஞானம் உதிக்கும் வரை ஜீவனம் செய்வதற்குப் பொருள் சம்பாதிக்கும் கருமம் யாதோ அது ஆயுஷ்கம். அகாதிகருமங்களை வேறொரு வகையாகவும் கொள்வதுண்டு. ஸ்திரியின் உதரத்திலுள்ள கருப்பையில் புருஷனது சுக்கிலமும் ஸ்திரியின் சோணிதமும்கலப்புறச்செய்யுங்கருமம் யாதோ அதுவே ஆயுஷ்கம். இவ்வாறு கலப்புற்றசுக்கில சோணிதங்கட்கு தத்துவஞானமுதிப்பதற்கு அநுகூலமாம்தேகவடிவபரிணமசத்தியாதோ அதுவேகோத்திரிகம் அச்சத்தியையுடையசுக்கிலசோணிதங்களுக்கு இளக்கமாதலையும் நீர்க்குமிழிபோற் கிளம்புதலையும் உண்டாக்கும் கிரியா விசேஷம் யாதோ அது நாமிகமெனப்படும். இக்கிரியா விசேஷமு

டைய பீஜத்தை உட்சூடாலும் பிராணவாயுவினாலும் கடினமா க்குந்தருமம்யாதோ அது வேதனீயம். இந்நான்கு கருமங்களும் பரம்பரையாய்த் தத்துவஞானத்திற் கனுகூலமாம். அதாவது தத்துவஞானத்தை அறிவதற்கேதுவாகிய சுக்கில புற்கலங் களின் உற்பத்திக்கு எதுவாகும். இங்குக்காட்டிய எண்வகைத் தாகிய கருமம் ஜன்மத்திற்கு எதுவாதலால் பந்தமெனப்பட் டது. சகலக்கிலேசத்தில் நின்றும் நீங்குதல், அக்கிலேசத்தின் வாஸனையொழிதல் ஆவரண மில்லாதிருத்தல், இவைகளை யுடைய ஆன்மா சுகவடிவமாகின்றது. இவ்வாத்துமா மேலுக்கு மேல் அலோகா காயத்தில் சென்றுகொண்டிருப்பது மோக்ஷ மாம். தருமா தருமங்களின் வலுவால் ஸம்ஸாரமெனுங் கடலில் அழுந்திக்கிடக்கும் ஜீவனுக்குத் தத்துவஞானமெனுந் திடத் தால் அத்தருமாதரும நாசமுண்டாக ஜலதும்பிகா நியாயத்தால் நிரந்தரம் லோகாகாயத்தில் மேலே சென்றுகொண்டிருத்தலும் மோக்ஷமாம்.

இனிச்சப்தபங்கி நியாயம் கூறப்படுகின்றது. ஜைன சமயத்திலிந்த நியாயம் ஸாரமாகியதத்துவோபதேசமாயுள்ளது.

அதற்குரிய ஏழு டக்ஷங்களாவன :—

(1) இருப்பதாம். (2) இராததாம். (3) இருப்பதுமிராதது மாம். (4) சொல்லொணாததாம். (5) இருப்பதும் சொல்லொணா ததுமாம். (6) இல்லாததும் சொல்லொணாததுமாம். (7) இருப் பதுமாம் இல்லாததுமாம் சொல்லொணாததுமாம். ஒரு பொ ருள் என்றுமுளதாயின் அதாவது, எப்பொழுதும் ஒரேபடித்தா யுளதானல் அது ஸத்தெனப்படும். மனிதரால் செய்யப்படும் கடம் முதலிய பொருள்கள் நித்தியப்பொருளல்லவாதலால் அஸத்தாம். மாறுதலுண்டாதலால் உலகிலெப்பொருளும் என்று

முள்ளதாகாவாம். சட்முதலிய வஸ்துக்களில் ஏகத்தன்மை அநேகத்தன்மை,நித்தியத்தன்மை, பின்னத்தன்மை, அநித்தியத் தன்மை, அபின்னத்தன்மை,முதலிய தருமசோதனையால் ஸப்த பங்கம் ஏற்படுகின்றது. ஏற்படும் முடிவுகள் பல. நிச்சயமாவ தொன்றுமில்லை. கடமுதலிய பொருள்களை நாம் காணும் போது அவைகளிருக்கின்றனவென்கின்றோம். முன் பார்த்த பொருளில்லாவிடில் அப்பொருளில்லையென்கின்றோம். இருப் பது இல்லாதிருப்பதென்னுந் தன்மைகளைப்பற்றி நாம் ஆராயும் போது ஒரேகாலத்திலிரண்டு தன்மைகளுமிராதாதலின் மூன் றாவதுபக்ஷம் ஏற்படுகின்றது. அதாவது இருப்பதுமாம் இல்லா ததுமாமென்பதே. இவ்விரண்டு தன்மைகளில் இல்லாமையை முன்கூறி, இருத்தலைப் பின்கூறுவோமாயின் முன் குணம் இருக்கையில் பின் கூறிய குணம் உண்டாகாதாதலால் நாலா வதுபக்ஷம் ஏற்படுகின்றது. அதாவது சொல்லொணுதென்பது. இருத்தலையும் சொல்லொணுததையும் கூறப்புகிலோ ஐந்தாவது பக்ஷம் உதிக்கின்றது. அதாவது, இருப்பதாம் ஆனால் சொல் லொணுததாமென்பதே. இவ்விதமாகவே இல்லாமையையும் சொல்லொணுமையையும் சொல்லுங்கால் ஆறாவதுபக்ஷம் வித் திக்கின்றது. கடைசியாக மூன்று தன்மைகளையும் அதாவது இருத்தல் இராமை சொல்லொணுமைகளைச் சொல்லும்போது, ஏழாவது பக்ஷமும் ஏற்படுகின்றது. பொருளின்றன்மை இவ் வெழுவகையுள் ஒன்றாகச் சொல்லவும்படும் சொல்லவும்படா தென்பதுநியாயமாதலால் மற்றைய சமயத்தவர் கோட்பாடெல் லாம் இதனுளடங்கி நிற்றல்பற்றி அனேகாந்த வாதம்கூறும் தங் கள் சமயமே மேற்பட்டதென்பது ஜைன சமயத்தார் கருத்து.

காட்டிய இந்த நியாயத்தின்படி ஆரியர்களின் வேத உபநிடதங்களைடம் அருள் வாக்குகளையும் ஜைனர்கள் ஒப்புக்

கொள்ளவழியில்லை. ஆரியர்களில் தென்னாட்டில் முக்கியப்பிரிவுகள் இரண்டுள்ளன: நவீன தர்க்க நெறியால் சைவர்களும் வைணவர்களும் தங்கள் வேத உபநிடதங்களை ஆதாரமாக வைத்துக்கொண்டு தங்கள் தங்கள் வேதாந்தங்களை ஒழுங்காக்கிக் கொண்டார்கள்.

உலகம்.—உலகமென்றுமுளது, தெய்வ சிருஷ்டியாலானதன்று. **தெய்வம்.**—ஜைனர்கள் அருகரைப்பிரதான தெய்வமாகக்கொண்டு வணங்கு கின்றார்கள். இந்தத் தேவருக்கு ஜினனென்று பிரசித்த நாமமுண்டு. இப்பெயரடியாக இவர்களுக்கு ஜைனரெனக் காரணப்பெயருண்டாயது. ஒன்றைப் படைக்கும் சத்தியுங்காக்குஞ்சத்தியும் அருக தேவருக்கில்லை. அசோகமரத்தடியில் நான்கு முகங்களுடனிருப்பவர். தன்னைப் போலவே வேதமும் உலகமும், காலமும், உயிர்களும் கருமமும் தருமமும் என்றென்றைக்குமிருப்பனவென்று இவர் போதித்தவர். **காலம்.**—இது நித்தியமாயுள்ளது, இருவகையாயுள்ளது. (1) உற்சர்ப்பிணி, (2) அவஸர்ப்பிணி முதலாவதில் ஆகிருதியும் ஆயுளும் பலமும் வளர்பிறைபோல் உயர்ந்துகொண்டிருக்கும். பிந்திய காலத்தில் அவைகள் மூன்றும் தேய்பிறைபோற் குறைந்துகொண்டேவரும். இவ்விரு காலமும் தனித்தனி ஆறுவகையாம் (1) தீத்தீக்காலம், (2) தீக்காலம், (3) தீநற்காலம், (4) நற்றீக்காலம், (5) நற்காலம், (6) நன்னற்காலம் இவை உற்சர்ப்பிணியின் வகை.—(1) நன்னற்காலம், (2) நற்காலம், (3) நற்றீக்சாலம். (4) தீநற்காலம், (5) தீக்காலம், (6) தீத்தீக்காலம் இவை பிற்றையதின் வகை. நாம் பிந்திய அவசர்ப்பிணிகாலத்திலிருக்கின்றோம் அதாவது க்ஷீணகாலத்திலிருக்கின்றோம். அதில் முதல் மூன்று பிரிவுகள் சென்றுவிட்டன. **ஜாதிகள்.**—ஜைன சமயத்திலுள்ள நான்கு ஜாதி

களும் விருஷபதீர்த்தங்கரர் நாளில் முதற் சக்கிரவர்த்தி, பரதேசுவ்ரர் காலத்தில் உண்டாயினவென்கின்றார்கள். மிருகபலி நரபலி.—20-வது தீர்த்தங்கரர் முனிஸுவிரதர் காலத்தில் காலதோஷத்தால் மகாகாளாசுரன் யாகங்கள் செய்யும்படி நியமித்தான். அதன்பிறகுதான்நாடெங்கும் சிவனுக்கும் விஷ்ணுவுக்கும் கோயில்கள் கட்டப்பட்டனவென்கின்றார்கள்.

முக்கிய கொள்கைகளும் ஆசாரங்களும்.

யாதொரு யிரையுங்கொல்லாமையையே பெரிய தருமமென்று இவர்கள் நம்பியிருக்கின்றார்கள். (1) பொய் சொல்லாமலிருப்பதும், (2) பிறர் பொருளையபகரியாமலிருப்பதும், (3) ஒருவனுடைய மனைவியை ஆக்கிரமித்துக்கொள்ளாதிருப்பதும். (4) தனதானியம் வீடு, தோட்டம் பூமி வாகனம் உடுப்புமுதலான வஸ்துக்களில் மிதமான ஆசைகொள்வதும் ஆகிய இந்நான்கு விரதங்களையும் கொல்லாமையைப்போலவே பெரிய விரதங்களாகக்கொண்டிருக்கின்றார்கள். ஆகாரம்.—இராத்திரியில் சாப்பிடாமலிருப்பதையும் நீரை வடிக்கட்டிச் சுத்தமாகட்கொள்வதையும் முக்கிய விரதமாகவுங்கொண்டிருக்கின்றார்கள். கள், குடியாமலிருப்பதையும், தேண், சாராயம், இவைகளைக் குடியாமலிருப்பதையும் முக்கிய விரதங்களென்றும் நம்பியிருக்கின்றார்கள். அத்திக்காய் ஆலங்காய், அரசங்காய் கோழிக்காய் இலந்தைப்பழம், புடலங்காய், சுரைக்காய், கஞ்சா அபினி வெங்காயம் பெருங்காயம் வெள்ளைப்பூண்டு முள்ளங்கி காளான் இவைகளையும் அதிக விரையுள்ள காய்கனிகளையும் உயிரிழக்கும்படியான சங்கடங்கள் நேரிடினும் உட்கொள்ள நினையார்கள். யாதொரு மாமிசத்தையும் மறந்தாகிலும் தொடமாட்

டார்கள். உபவாஸம்: தேய்பிறை வளர்பிறை நாள்களில் ஐந்து நாள்களில் அவர்களுபவாஸமிருக்கிறார்கள். அத்தினங்களாவன :—(1) பஞ்சமி, (2) ஷஷ்டி, (3) ஏகாதசி, (4) சதுர்த்தசி, (5) பூர்ணிமை அமாவாசைகளேயாம். இந்த ஐந்து தினங்களும் முக்கிய விருத தினங்கள். பஞ்ச பருவங்களெனப்படுவைகளிவைகளேயாம்.

உ

ஜைனமுனிவர்

அருளிச்செய்த

யசோதர காவியம்

கதைச்சுருக்கம் முதலியவைகளோடு

சென்னை

ஸென்தோம் கலாசாலைத் தலைமைத் தமிழ்ப்பண்டிதராயிருந்து

இப்பொழுது,

கோர்ட் ஆப் வார்ட்ஸில்

உபாத்தியாயராயிருக்கும்

தில்லையம்பூர்

வேங்கடராம ஐயங்காரவர்களால்

சென்னை:

கபாலி அச்சுக்கூடத்தில்,

பதிப்பிக்கப் பெற்றது.

(முதற் பதிப்பு.)

1908.

Price As. 8.] *Copyright Registered.* [Postage Extra.

விஷயக் குறிப்பு.

உ

யசோதர காவியப்

பதிப்புரை.

முன்னோர்மொழி,

வெண்பா.

எல்லாரு மின்பமே காமுறுவீ ரிங்கிதுதான்
பொல்லாத தீவினையே போவழியாம்—பொல்லா
வினைபோ மொழுக்கத்தா னூலா லொழுக்காம்
நினையுங்கா லிவ்வகையே நேர்ந்து.

கடல்சூழ்ந்த புவியுள் இப்பரதகண்டத்தில் ஜனனம் மரணமென்னும் பெருந்துயரம் நீங்கி நித்தியானந்த நிலயம்பெற முன்னோரிற் பலர் முயன்று அறநூல்கள் செய்து அவைகளின்படியொழுகித் தாம்கோரிய பலனை யடைந்திருப்பதுண்டு. அவர்களுள் ஜைனசமயத்தவரு மொருவகையரேயாம். இவர்கள் வடநாட்டில் கங்கைக் கரையில் ஆரியர்கள் நிலைத்த காலந்தொட்டே தங்கள் சமய ஒழுக்கத்தைக் கைப்பற்றி முறைமுறையாய்ச் சீர்திருந்தி வடநாட்டிலும் தென்னாட்டிலும் உன்னத பதம் பெற்று அரசுரிமையும் பூண்டு விளங்கியவர்களேயாம். இவர்களின் உன்னத நிலை கி. பி. எட்டாவது நூற்றாண்டளவும் விளங்கியது. இவர்களின் ஆரம்பகாலம் **கவுதமபுத்தர்** பிறந்த கி. மு. 557-ம் வருஷ முதலென்று கொள்ளலாம். விதர்ப்ப (பேகார்) நாட்டில் விசாலையெனும் நகரத்தில் அரசகுமாரனாய்ப் பிறந்த **மகாவீரரென்பவரும்** புத்தர்காலத்திலேயே தன்சமயத்தையும் சீராக்குமாறு முயற்சி செய்தவரேயாம். இவர் சின்னாட்டவஞ் செய்த மேல் இவருக்கும் ஞான ஒளிதோன்றவே புத்தரைப்போல இவரும் நாடெங்கும் பிரசங்கஞ் செய்தார். தன்னை ஜினனென்று உலகோர்க்கறிவித்தார். இவரது வழியில் நின்று சீருஞ்சிறப்பு மடைந்தவர்கள் தான் ஜைனர்கள். இந்த ஜினரடியார் இப்பொழுது இந்தி

யாவெங்கும் காணப்படினும் கவுதம புத்தர் தோன்றிய நாட்டில் பவுத்த சமயத்தார், இப்பொழுது அவ்வளவாய் நிலைகொண்டதாகக் காணப்படவில்லை, ஜைனர்கள் போட்ட அடிப்படையை வைத்துக்கொண்டே பின்னாளில் சைவர் வைஷ்ணவர் முதலியோர் தங்கள் சமயக் கோட்பாடுகளைச் சீராக்கினார்கள். வடமொழி தென்மொழியெனு மிரண்டு பாஷைகளையும் நெடுங்காலம் பாடுபட்டுச் சீராக்கிப் பத்திய நடையையும் கத்திய நடையையும் இவ்விரு பாஷைகளின் சேர்க்கையாலாகும் மணிப்பவள நடையையும் அமிழ்தினு மினிய சுவையும் ஆழ்ந்த கருத்தும் தெளிவும் தண்ணிய ஒழுக்கமும் குடிகொண்டு விளங்கும் மேன்மையுடையதாக்கி அவைகளிற் பலகாவியங்களையும் நீதி நூல்களையும் செய்து, என்றும் ஒளிமழுங்காத பேரிசை பெற்று விளங்குபவர் இஜ்ஜைனர்களேயாம். இன்றும் தென்னாட்டில் வழங்கும் நிகண்டுகளும் நெடுங் கணக்கும் நெல்லிலக்கம் எண்சுவடி நீதிஸார முதலியவும் இவர்கள் செய்துவைத்தவைகளேயாம். இவர்கள் உன்னத நிலையிலோங்கிய காலத்தேற்பட்ட காவியங்கள் முதலிய பல நூல்களினினிய நடை போன்ற நடை பிற்காலத்தவர்செய்த நூல்களில் இற்றைவரை காணப்படவில்லை. பெருங்காவியங்கள் ஐந்தையும் சிறுகாவியங்களைந்தையும் தென்றமிழ் நாட்டில் என்றும் விளங்கும் பெருந்தனமாகப் பாடியளித்தவர் இச்சமயத்தவரே.

ஆதி காலந் தொடங்கி மனிதர்கள் முறை முறையாய் நடை உடை பாவனைகளில் சீராய் வருவதுபோலவே பாஷைகளும் நாளேற நாளேறச் சீரடைதல் உண்மையாயினும் ஜைனர்கள் உன்னத பதம் நீங்கித் தாழ்ந்தநிலை நேர்ந்து நெடுங்காலமாகியும் அவர்களின் உன்னத காலத்திலமைந்துள்ள பல நூல்களி னினிய நடைபோன்ற நடையுள்ள நூல்களின்றுளளவும் தலைநீட்டாமையே ஜைனர்களின் பாஷா வல்லமைக்குப் போந்த நிதர்சன மாகின்றது.

கலைமகளாம் பெண்ணரசியை அன்போடு அவர்கள் வளர்த்து எழிலுண்டாக்கி யணிகளையுமணிவித்து அவ்வழகையும் அணிகளையும் இனிது விளங்கச்செய்யும் இரு கலைகளாம் வெண் பட்டாடை செம்பட்டாடை போன்ற வடமொழி தென்மொழி யெனுமிரண்டு கலைகளினுடைய சுவை வழக்குறும் எழிலும் நயமும் காந்தியும் அகலமும் நீளமும் இத்தென்றமிழ் நாட்டார் என்றைக்கும் நினைக்கவும் போற்றவும் உரியவையேயாம். கலைமகளின் ஒரு கலை பௌத்தர்கள் காலத்தில் அதாவது கி. பி. 11-வது நூற்றாண்டில் ஒருவாறு மேன்மை பெற்றோங்கி யிருப்பினும் அதற்கு முன்பாகவே கலைமகளி னிரு கலைகளாம் வடமொழி தென்மொழிகளை எழில்பெறச் செய்தோர் ஜைனர்களே.

இவ்வளவு சிறப்புற்ற ஜைனர்களைப் பிற்காலத்துக் கிளைத்தோங்கிய சைவர்களும் வைணவர்களும் சமயச்சார்பால் பெரும்பகை கொண்டு ஆயிரக் கணக்காய் மதுரையிலும் மைசூருக் கடுத்த திருநாராயண புரமாம் மேலக்கோட்டையிலும் கழுவிலேற்றியும் செக்கிலிட்டாட்டியும் மடிவித்தனர். மதுரை விருத்தாந்தம் சீர்காழி ஸ்ரீஞானசம்பந்தரால் சுமார் கி.பி. 7-வது நூற்றாண்டிலும் மேலக்கோட்டை விருத்தாந்தம் ஸ்ரீ பெரும்பூதூர் ஸ்ரீ ராமானுஜ முனிவரால் கி. பி. 12-வது நூற்றாண்டிலும் சம்பவித்தன. ஜைனர்களின் சிறந்த நூல்களுட் பல இன்னும் வெளிப்படாமைக்கு இக்கொடிய சம்பவங்களே காரணமாம். இவ்வாறிருப்பினும் ஜைனர் காலத்திய நூல்களுட் பலதமிழ்நாட்டில் வெளிப்பட்டுள்ளன.

பஞ்சகாவியங்கள்.

1. சிந்தாமணி.
2. சிலப்பதிகாரம்.
3. மணிமேகலை.
4. வளையாபதி,
5. குண்டலகேசி

முதல்மூன்றும் தமது வாழ்நாள்களைத் தமிழாராய்ச்சிக்கும் போதனைக்குமே தத்தம்செய்துகொண்டு இப்பொழுது சென்னையில் வஸிக்கும் பிர்மஸ்ரீ-மகா மகோபாத்தியாயர் உ. வே. சாமிநாதையரவர்களால் வெளியாயின. மற்றைய இரண்டு காவியங்களும் ஜைனர்கள் கையினின்று இன்னும்வெளியாகவில்லை.

சிறுபஞ்ச காவியங்கள்.

1. யசோதர காவியம்.
2. சூளாமணி.
3. உதயணகாவியம்.
4. நாககுமாரகாவியம்.
5. நீலகேசி.

இரண்டாவதை யாழ்ப்பாணம் சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளையவர்கள் 1889-ம் வூ சென்னையில் அச்சியந்திர வாயிலால் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். இச்சிறு பஞ்சகாவியங்களில் சூளாமணியின் சுத்தப்பிரதியொன்றை நாம் கொங்குநாட்டில் தமிழ்ப் பண்டிதர் பவானிபாலபாரதி முத்துசாமையரிடம் பழைய எட்டுப் பிரதிகிலமாயிருந்ததைப் பெற்றுச் சுத்தப் பிரதியாக்கி வைத்திருந்தோம். 1884-ம் வூ நாம்திருப்பனந்தாளில் ஸ்ரீ குமாரசாமித்தம்பிரான் முன்னிலையில் இப்பிள்ளையவர்களைச் சந்தித்துச் சம்பாஷணை செய்யநேர்ந்தபோது சூளாமணி, சுத்தப்பிரதியைத் தமக்கனுப்ப வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டனர். நாமப்படியவர்க் கப் பிரதியை யனுப்பியது மல்லாது மற்றோர் பிரதி மன்னார்கோயிலிலிருக்கு மிடத்தையும் சுட்டினோம். இதனைப் பிள்ளையவர்கள் சூளாமணியின் பதிப்புரை 6-ம் பக்கத்தின் கடைசி ஆறுவரிகளில் "அப்பொழுது கருவூரிலிருந்த பண்டிதர் ஸ்ரீமத். வெங்கடராமையங்காரவர்கள்" என்று துவக்கிக் கூறியிருத்தல் காண்க. முதலாவதாம் யசோதர காவியத்தின் பதிப்புரை இதுவேயாம். மற்றைய மூன்று சிறு காவியங்களும் ஜைனர்களிடத்தே தெவெளியேற்றலை காட்டாமல் பதுங்கிக் கிடக்கின்றன.

வடமொழியிற் போலாது தமிழில் சமயச்சார்பில்லாத நீதி நூல்கள், முதனூல்களாகப்பல உள. இவைகளும் ஜைனர்) காலத்தை யடுத்தவைகளேயாம். அவைகளுட் சில வருமாறு.

1. திருக்குறள்.
2. நாலடியார்.
3. பழமொழி.
4. திரிகடுகம்.
5. நான் மணிக்கடிகை.
6. சிறுபஞ்ச மூலம்.
7. ஏலாதி.
8. இன்னா நாற்பது.
9. இனியா நாற்பது.
10. கார் நாற்பது.

இவைகள் தமிழ் நாட்டிற்குரிய ஸநாதன தருமநூலென்பது நமது அபிப்பிராயம். இவைகளைச் சுத்தப்பிரதிகளாக்கிப் புத்தக சாலைகளிலும் பாடசாலைகளிலும் பயன்படும்படி அச்சியற்றி வைத்துக் காப்பது பேரறமாகும். தமிழ் நாட்டில் தமிழ்தான் முதன்மைபெற்று வழங்குங்கும் பாஷை. ஆரியர் மொழியாம் வடமொழியோ அந்தணர்க்கின்றி யமையாதாகையால் அதன் மேன்மை வேதசம்பந்தமாயும் பூஜாவிதி யாகம் முதலிய வேறு வைதிக காரியசம்பந்தமாயும் பயன் பெறுகின்றது. அது வீட்டில் வழங்கும் பாஷையுமன்று. நீதி சபைகளில் வழங்கும் பாஷைகளிலொன்று மன்று. தமிழர்க்கு உலககாரியத்திற்கும் வேளாண்மை கைத்தொழில் நீதி நெறி முதலியவைகளுக்கும் தென்னாட்டில் முன்னின்றுதவுவது தமிழேயாம். தேசைபாஷைகள் தலை எடுத்தால் தான் தேசத்தவரும் சீரடைந்து நாளேற நாளே றமேம்பாடடைவார்கள்.

யசோதரகாவியம் மூலபாடத்தை, சத்திய ரூபமாம் கதைச் சுருக்கம், ஜைனசமயக் கோட்பாடு, அரும்பத விளக்கம், பாட பேதம், ஜைனபரிபாஷை விளக்கம், இவைகளோடு சேர்த்துச் சுத்த பிரதியாய் அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தி யிருக்கின்றோம். இக்காவியம் வெளியாக நமக்குப் பேருபகாரம் செய்தவர் சென்னைச் சர்வகலாசாலையில் வித்தியாபாரகர் (Professor)

வீடூர் ஸ்ரீ சக்கிரவர்த்தி நயினர் M.A. இவர் தமது பிதா வீடூர் ஸ்ரீமத் அப்பாசாமி சாஸ்திரியா ரவர்கட்கும் மாமனர் ஸ்ரீ அருக தாச நயினருக்கும் கடிதம் கொடுத்துப் பழைய ஏட்டுப் பிரதிகளும் வேறு குறிப்பும் கிடைக்கும்படி உதவி புரிந்தார். அவ்வுதவியோ சமய சஞ்சீவியாய் இக்காவியம் வெளியாகப் பேருதவியாயது. இம்மூவர் புரிந்த பேருதவிக்குக் கைம்மாறொன்றையும் யாமறியோம்.

பெருங்காவியம் ஐந்தினுள் வளையாபதி குண்டலகேசி இவ்விரண்டிலும் கிடைத்துள்ள பாகத்தையும் சரித்திரசாரத்துடனும் சிறு பஞ்ச காவியங்களுள் வெளிப்பட்டாத உதயணகாவியம் நாககுமாரகாவியம் நீலகேசி இவைகளையும் யசோதரகாவியம் நாககுமார காவியங்களின் வடமொழிச்சுலோக மூல பாடங்களையும் வெளியாக்க முயற்சி நடைபெறுகின்றது. எல்லாம் வல்ல பரம்பொருள் இப்பூதவுடல் நழுவுமுன் எமது முயற்சியை நிறைவேற்றிக் காத்தளிக்குமென்று நம்புகின்றேன். தமிழ்நாட்டிற் றமிழ்வளர்க்க முயற்சிசெய்யு மெமது நண்பர்களும் தம்மாலியன்றவரை எமது முயற்சி ஈடேறும் வண்ணம் உதவுவார்களென்றும் நம்புகின்றோம்.

வளையாவதி, குண்டலகேசி இவ்விரு பெருங்காவியங்களும் பல இடங்களில் ஜைனர்கள் கையில் சிற்சில பாகங்கள் குறைவாகவோ அல்லது பூர்த்தியாகவோ கிடைக்கக்கூடியனவேயாம். பிறரிடத்தும் பெருந் தொகை செலவிடின் கிடைப்பனவேயாம். பாஷைக்குப் பாடு படுமவர்களோ பெரும்பான்மை கலைமகளின் அருட்குமட்டு முடையராதலின் செல்வமகளின் ஸான்னித்தியம் பெறுதற் கிடமில்லை. மாமியும் மருமகளும் ஒருமித்து வாழ்தலரிதே யன்றோ. செல்வத்திற் களிப்பவர்க்கோ தமிழ்நாட்டில் தேசபாஷாப் பிரியமும் அப்பாஷை நூல்களைக் காப்பதில் பிரியமும் இரண்டொரு இடங்களிலுள்ளவர்நீங்க இக்கலியில் வேறிடத்தில்குதிரைக் கொம்பாய்விட்டன.

இக்காப்பியத்தின் ஸாராம்சம் யாதெனிலோ கன்ம பரி பாகத்தால் மனிதர் முயற்சி செய்தால் தேவகதிபெற்று நற் பதமும் பெறுவாரென்பதே. தீவினையால் விலங்குகதி நரககதிக ளில் மனிதர்க்குப் பலதுன்பங்களுண்டாம். மறு ஜனனமும் உண்டு என்பதுமாம். ஸ்ரீவாதிராஜ, முனிவரா லிக்காவியம் வடமொழியிற் பாடப்பெற்றுள்ளது. தமிழ்க்கவி பாடியவர் ஜைனமுனிவரென்று மட்டும் தெரிகின்றது. பெயர் தெரிந்து கொள்ள வகையில்லை. இவ்வாதி ராஜமுனிவரே தமிழிலும்பாடி யிருக்கலாமென்று கொள்ளலாம். ஏனென்றால் நாககுமார காவி யத்தை வடமொழியிற் செய்த முனிவரே தமிழிலும் கத்தியரூப மாகப் பாடியிருப்பதாகக் காணப்படுகின்றது. அவரை உபய பாஷா கவிசக்கிரவர்த்தி மல்லிஷேணார் என்று ஜைனர்கள் வழங்கி வருகின்றார்கள்.

இச்சரித்திரம் தோன்றியகாலம் இற்றைக்கு 2192வருஷங் களுக்கு முன் மகததேசத்தி லரசாண்ட அசோகன் காலத்திற் குப் பிர்தியதேயாம். இக்காவியகதாநாயகன் யசோதரன். இவன் அசோகனுக்குச் சந்திரமதியிடம் பிறந்த குமாரன். இக்காவியத் திற் கூறப்பட்டுள்ள மற்ற அரசர் முனிவர்களின் காலமும் கதாநாயகனுடைய காலமேயாம். கதைச்சுருக்கம் பார்த்து மற் றைய நயங்களை அறிந்துகொள்ளலாம், ஓலைப்பிரதிகளை வைத் துக்கொண்டு இக்காவியம் சீராக்கப்பட்டது.

நமக்குக்கிடைத்த ஓலைப்பிரதிகள்.

தமிழ்ப்பண்டிதர் பவானி பாலபாரதி முத்துசா மையர் கொடுத்தது. ....1.

திருநெல்வேலி ஜில்லா நான்குனேரி தாலூக்கா ராதாபுரம் பிரதி ....1.

வீடூர் ஸ்ரீ அப்பாசாமி சாஸ்திரியார் பிரதி ......1.

இவைகளெல்லாம் மூலபாடங்களே.

சுத்தமான பிரதிரூபங்கள் வைத்துள்ளோர் இப்பதிப்பில் தாம் கண்ட பிழைகளை நமக்கறிவித்துதவிபுரிந்தால் வேறு பதிப்பில் அப்பிழைகளை நீக்கி சுத்தமாக வெளிப்படுத்தப் படும்.

அகவல்.

அறிவெனப் படுவது துன்பந் துடைத்தல்
செறிவெனப் படுவது மும்மையுஞ் செறிதல்
ஆண்மை யெனப்படுவ தைம்புலன் வென்றல்
கேண்மை யெனப்படுவது கேட்டிடத் துதவல்
அருமை யெனப்படுவ தறநெறி வழுவாமை
பெருமை யெனப்படுவது பிறனில் விழையாமை
அறமெனப் படுவ தாருயி ரோம்பல்
உறவெனப் படுவ துற்றுழி நிற்றல்
வாய்மையெ னப்படுவது வருந்தா துரைத்தல்
தூய்மை யெனப்படுவ துள்ளந் தூய்மை
இன்பமெனப் படுவது ஈறி லின்பம்
அன்பெனப் படுவ தார்வ முடைமை
தவமெனப் படுவ தைம்புலம் வெறுத்தல்
வ்ரதமெனப் படுவது கொல்லா விரதம்.

வேறு.

ஆக்குவ தேதெனி லறத்தை யாக்குக
போக்குவ துளதெனில் வெகுளி போக்குக
நோக்குவ தேதெனின் ஞான நோக்குக
காக்குவ தேதெனில் விரதங் காக்கவே.

இங்ஙனம்,

தி. வே.

ஜைனசமய பரிபாஷை.

தொகைவிளக்க அகராதி.

1. அருகந்தர்: ஜினர், கேவலர், பரமேஷ்டி, அதீச்வரர், புத்தர் இவ்வபிதானங்கள் தேவாதிதேவராம் அருகர் ஒருவரையே குறிப்பனவாம்.

2. ஆகாசம்: 1. லோகா காசம் 2. அலோகாகாசம்.

,, கருமம்: 1. காதிகருமம் (மோக்ஷத்தைக்கெடுப்பது) 2. அகாதிகருமம் (மோக்ஷத்தைக் கெடுக்காது அனுகூலிப்பது).

,, காலம்: 1. உற்சற்பிணி (ஆயுளும் ஆகிருதியும் மிகுங்காலம்) 2. அவசற்பிணி (ஆயுளும் ஆகிருதியும் குறையுங்காலம்).

,, பதார்த்தம்: 1. ஜீவபதார்த்தம் (அறிவுப்பொருள்) 2. அஜீவ பதார்த்தம் (சடப்பொருள்).

3. இரத்தினத்திரயம்: 1. நற்காட்சி, 2. நன்ஞானம் 3. நல்லொழுக்கம்.

,, காரவத்திரயம்: 1. ரஸகாரவம், 2. ரித்திகாரவம், 3. ஸாதுகாரவம்.

,, குணவிரதம்: 1. திக்குவிரதம், 2. அநர்த்ததண்டவிரதம், 3. போக உபபோக பரிமாணம்.

,, குடைகள்: 1. சந்திராதித்தியம், 2. நித்தியவிநோதம் 3. ஸகலபாசனம்.

,, குப்தி: 1. மனோகுப்தி, 2. வாக்குப்தி, 3. காயகுப்தி.

,, சல்லியம்: 1. மித்தியாசல்லியம் 2. மாயாசல்லியம் 3. நிதானசல்லியம். (சல்லியம் = முள். பாணம்).

,, சீவர்கள்: 1. நித்தியஸித்தர், 2. முத்தர், 3. பத்தர்.

3. தண்டம்: 1. மனோதண்டம், 2. வாக்தண்டம், 3. காய தண்டம்.
„ விரதம்: 1. அணுவிரதம், 2. குணவிரதம், 3. சிக்ஷாவிரதம்.
4. அகாதிகருமம்: 1. வேதனீயம், 2. நாமிகம், 3. கோத்திரிகம், 4. ஆயுஷ்கம்.
„ ஆகாரவகை: 1. அன்னம், 2. பானம், 3. காத்யம், 4. லேகியம்
„ கதி: 1. நரக, 2. திரியக்கு, 3. நர, 4. சுரகதிகள்.
„ காதிகருமம்: 1. ஞானவரணீயம், 2. தர்சனவரணீயம் 3. மோகனீயம், 4. அந்தராயம்.
„ சங்கங்கள்: 1. முனிகள், 2. ஆரியாங்கனைகள், 3. சிராவகர்கள், 4. சிராவகிகள்.
„ சிக்ஷாவிரதம்: 1. தேசாவகாயிகம், 2. ஸாமாயிகம், 3. புரோஷயோபவாஸம், 4. வையாப் பிரத்தியம் (நியமவிருதம்).
„ தானம்: 1. ஆகாரதானம், 2. அபயதானம், 3. சாஸ்திரதானம் 4. ஔஷததானம்.
„ துக்கம்: 1. மனோதுக்கம், 2. காயதுக்கம், 3. ஆகந்துக துக்கம் 4. சுபாவதுக்கம்.
4. தேவர்வகை: 1. பவணர், 2. வியந்தரர், 3. சோதிஷ்கர் 4. கற்பவாஸிகள்.
„ மோக்ஷவழி: 1. ஞானம், 2. தரிசனம், 3. சாரித்திரம், 4. தபம்.
5. அணுவிரதம்: 1. கொலை, 2. பொய், 3. களவு, 4. பிறர்மனை நயத்தல், 5. விபரீத பரிக்கிரகம்.
„ அஸ்திகாயம்: 1. சீவ, 2. புற்கல, 3. தரும, 4. அதரும, 5. ஆகாசங்கள்.

5 ஆச்சரியம்: 1. இரத்தினமழை, 2. புஷ்பமழை, 3. மந்த மாருதம், 4. ஜயகோஷம், 5. தேவ துந்துபி.

,, கலியாணம்: 1. சுவர்க்காவதரணம், 2. ஜன்மாபிஷேகம், 3. பரிநிஷ்கிரமணம், 4. கேவல ஞானம், 5. பரிநிர்வாணம்.

,, சமிதி: 1 ஈகா, 2. பாஷா, 3. ஏஷணா, 4. ஆதான நிக்ஷேபனே, 5. உத்சற்க சமிதிகள்.

,, ஞானம்: 1. மதிஞானம் (இயற்கையறிவு).
2. சுருதஞானம் (நூலுணர்ச்சி.)
3. அவதி ஞானம் (தனது முன்பிறப்பை யறிவுமுணர்வு).
4. மனப்பரியய ஞானம் (தனதும் பிறரதுமாகிய முன்பிறப்பையறியு ஞானம்)
5. கேவல ஞானம் (த்ரிகாலவுணர்ச்சி.)

,, பரமேஷ்டிகள்: 1. அருகர், 2. ஸித்தர், 3. ஆசாரியர், 4. உபாத்தியாயர், 5. ஸாதுக்கள்.

,, பரிவர்த்தனே: 1. திரவியம், 2. க்ஷேத்திரம், 3. காலம், 4. பவம், 5. பாவம்.

,, மந்திரம்: பஞ்ச பரமேஷ்டிகளின் பெயர்களின் முதலெழுத்தைந்துஞ் சேர்ந்தாய மந்திரம் அ, ஸி, ஆ, உ, ஸா, இதைப் பஞ்ச நமஸ்காரமாகக் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றது.

,, விரததினம்: 1. பஞ்சமி, 2. ஷஷ்டி, 3. ஏகாதசி, 4. சதுர்த்தசி 5. பூர்ணிமை அல்லது, அமாவாஸியை. இவைகளை நோன்புதினம் என்றும் கூறுகின்றார்கள்.

6. காலம் (நல்) 1. தீத்தீக்காலம், 2. தீக்காலம், 3. தீ நற்காலம். 4. நற் றீக்காலம், 5. நற்காலம், 6. நன்னற்காலம், (இது உத்சற்பிணிகாலம்.)

6. காலம் (தீ) 1. நன்னற்காலம், 2. நற்காலம், 3. நற்தீக் காலம்4 தீநற் காலம், 5. தீக்காலம், 6. தீத்தீக்காலம். (இதுஅவசற் பிணிகாலம்.)

,, திரவியம்: அஸ்திகாயம் ஐந்துடன் காலமுஞ் சேரத் திரவியம் ஆறுதல் காண்க.

7. இருத்தி. 1. புத்திரித்தி, 2. தபோரித்தி, 3. பலரித்தி, 4. விக்கிரயரித்தி, 5. ரஸரித்தி, 6. ஔஷதரித்தி, 7. அக்ஷீணரித்தி (ரித்தி=விருத்தி.)

,, குணம்: (ஈவோன்) 1. சிரத்தை, 2. பத்தி, 3. அலோபத்துவம்; 4. தயை 5. சத்தி, 6. க்ஷமை, 7. விஞ்ஞானம்.

,, பங்கி: 1. இருப்பதாம், 2. இராததாம், 3. இருப்பதுமிராததுமாம், 4. சொல்லொணாததாம் 5. இருப்பதுஞ் சொல்லொணாததுமாம், 6. இல்லையாம் சொல்லொணாததுமாம், 7. உள்ளதுமாமில்லாததுமாம் சொல்லொணாததுமாம்.

8. அர்ச்சனைவிதம்: 1. நீர், 2. சாந்து, 3. அக்ஷதை, 4. பூமாலை, 5. திருவமுது, 6. தீபம், 7. தூபம், 8. பழம்.

ஜீவஸம்போதனை வெண்பா.

விரைகமழ்நீர் சாந்தரிசி மேதகப்பூந் தாமம்
திருவமுது தீபமொடு தூபம்.........தருகனியும்
மிக்க புகழிறைவன் வீரனடிக் கேற்றித்
தக்க துதிநவின்றுன் றுன்.

,, கருமம்: காதிநான்கு அகாதிநான்கு. ஆக எட்டு.

,, குணம்: 1 கடையிலாவறிவு, 2 கடையிலாக்காட்சி, 3 கடையிலாவீரியம், 4 கடையிலாவின்பம், 5 நாமமின்மை, 6 கோத்திரமின்மை, 7 ஆயுவின்மை, 8 அழியாவியல்பு,

8. மகாப்ராதிஹார்யம்: 1. அசோகவிருக்ஷம், 2. சுரபுஷ்பவ்ருஷ்டி, 3. திவ்யத்தொனி 4. சாமரஸமூகம், 5 சிங்காசனம், 6. பிரபாமண்டலம், 7. துந்துபி, 8. முக்குடை.

9. பதார்த்தம்: 1. ஜீவம், 2. அஜீவம், 3. புண்ணியம், 4. பாபம், 5. ஆஸ்ரவம், 6. ஸம்வரம் 7. நிர்ச்சரை, 8. பந்தம், 9. மோக்ஷம். (நவதத்துவமுமிதுவே.)

„ பலதேவர்: 1. விஜயர், 2. அசலர், 3. சுப்பிரபர், 4. சுதரிசனர், 5. நந்தி, 6. நந்திமித்திரர், 7. தருமர், 8. ராமர், 9. பதுமர்.

9. பிரதிவாசுதேவர்: 1. அசுவக்ரீவர், 2. தாரகர், 3. நிசும்பர், 4. மது, 5. மதுக்கிரீடர், 6. மதுசூதனர். 7. புஜபலி, 8. இராவணன், 9. ஜராஸந்தன்.

„ புண்ணியம்: 1. எதிர்கொள்ளுதல், 2. பாதப்ரக்ஷாளனம், 3. உச்சஸ்தானத்திலிருக்கச் செய்தல், 4. நமஸ்காரஞ் செய்தல், 5. எட்டுவிதார்ச்சனைபுரிதல், 6. மனசுத்தி, 7. வசனசுத்தி, 8. காயசுத்தி 9. ஏஷணசுத்தி.

„ வாசுதேவர்: 1 த்ரிபிருஷ்டர், 2 த்விபிருஷ்டர் 3 சுயம்பு 4 புருஷோத்தமர், 5 புருஷஸிம்மர், 6 புண்டரீகர், 7 தத்தர், 8 இலக்ஷ்மணர், 9 நாராயணர்.

10. கர்மக்ஷயாதிசயம்: 1 அச்சாயத்துவம், 2 நிர்நிமேஷத்வம், 3 நிர்புக்தி, 4 நிர்ஜந்துவனத 5 நிருபஸர்க்கம், 6 துர்பிக்ஷவிரகம், 7 சதுராநனத்வம், 8 ஸர்வவித்யேச்வரத்வம், 9 ஸமான நகக்கசத்வம். 10 வியோமகமனத்துவம்.

10. சகஜாதிசயம்: 1. ஸ்வேதா பாவம் 2. ரஜோமலா பாவம்.
3. க்ஷீரஸமான ரஸவிசேஷம்.
4. சிரவண ப்ரியமான வசன முதித்தல்

5. உபமாதீத ஸவுந்தரியம்.
6. பரமமாகிய பரிமளகந்தம்.
7. ஸ்ரீதேவியாதி ஸ்ரீலக்ஷணம்.
8. வஜ்ர விருஷப நாராச ஸம்ஹநநம்.
9. ஸமசதுரச்ர ஸம்ஸ்தானம்.
10. ப்ரமித மகா வீர்யம்.

11. கணதரர்: கௌதமர், 2 வாயுபூதி, 3 அக்நிபூதி, 4 சுதன்மர் 5 மௌரியர் 6 மந்தரர், 7 புத்திரர், 8 மைத்திரேயர் 9 அகம்பனர் 10 அசேலகர், 11 பிரபாஸர்.

11. சிராவகநிலை: 1 தர்சனிகன் 2 விருதிகன், 3, ஸாமாயிகன் 4 ப்ரோஷதோபவாஸன் 5 ஸச்சித்தவிரதன் 6 ராத்ரிய புக்தன் 7 பிரமசாரி 8 அநாரம்பன் 9 அபரிக்கிரகன் 10 அநநுமதி 11 உத்திட்டபிண்டன்.

12. சக்கிரவர்த்திகள்: 1 பரதன், 2 ஸகரன் 3 மகவான் 4 ஸநத்குமாரர் 5 சாந்திநாதர், 6 குந்துநாதர் 7 அரநாதர் 8 சுபூமர், 9 பதுமர் 10 அரிஷேணர் 11 ஜயஸேனர் 12 பிரமதத்தர்.

12. பத்தஜீவன் தன்மை: 1 அநித்தியம் 2 அசரணம் 3. ஏகத்துவம் 4 அந்நியத்துவம் 5 ஸம்ஸாரம் 6 லோகம் 7 அசுசித்துவம் 8 ஆஸ்ரவம் 9 ஸம்வரை 10 நிர்ஜரை 11 தர்மசங்கியானம் 12 போதி துர்லபம்.

ஜீவஸம்போதனை வெண்பா.

நில்லாமை யாதுஞ் சரணின்மை யோகநிலை
பொல்லாத் தடுமாற் றினலோகம்......பொல்லா
வுடலூறு சம்வரையே நிர்ச்சரைகோ டன்மந்
துடர்போதி யாறிரண்டே தொக்கு.

13. சாரித்திரம்; பஞ்சமகாவிரதம் } இப்பத்தின் மூன்றையு
பஞ்சஸமிதி } மனுட்டித்தல்
திரிகுப்தி

14. தைவீகாதிசயம்: 1 ஸர்வபாஷாஸமன்வித வாக்குதித்தல், 2 ஸர்வஜந மித்திரபாவம், 3 ஸமஸ்த ஜீவ ஸந்தோஷப்ர விருத்தி, 4 ஷட்ருதி ஸம்பூர்ண ஸஹப்ர விருத்தி, 5 ஸர்வ ஸஸ்யஸ மிருத்தி, 6 தர்ப்பண ஸமான பூதலம், 7 வாயுகுமார உன் மார்ஜனம் 8 மேககுமார ஜலப்ரோக்ஷணம், 9 ஜய ஜயா ராவகோஷணை, 10 மந்தமாருத சலனம், 11 ஆகாச திசாவைமல்யம் 12 அரவிந்தச்ரேணி, 13 அஷ்டமங்கல ஸமூகம், 14 தரும சக்கிரம்.

15. மார்க்கணை: 1 கதி, 2 இந்திரிய, 3 காய, 4 யோக, 5 வேத, 6 கஷாய, 7 ஞான, 8 ஸம்யம, 9 தர்சன 10 லேச்யா, 11 பவ்யத்வ, 12 ஸம்யக்த்வ 13 ஸம்ஞத்வ:14 ஆகாரிக, மார்க்கணைகள்.

16. பாவனை: 1 தர்சநவிசுத்தி, 2 விநயஸம்பன்னதை, 3 சீலவ்ரதேஷ்வனதீசாரம், 4 அபீக்ஷண ஞாநோபயோகம், 5 ஸம்வேகம், 6 சக்திதஸ்தியாகம், 7 சக்திதஸ்தபஸ், 8 ஸாதுஸமாதி, 9 வையாப்ரத்தியம், 10 அருகத்பக்தி, 11 ஆசார்யபக்தி, 12 பகுச்ருதபக்தி, 13 பிரவசனபக்தி, 14 ஆவச்யகாபரிஹாணி, 15 மார்க்கப்ரபாவனை, 16 ப்ரவசன வத்ஸலத்வம்.

24. தீர்த்தங்கரர்:

1. ரிஷபர்
2. அஜிதர்
3. ஸம்பவர்
4. அபிநந்தனர்
5. ஸுமதி
6. பத்மப்ரபர்
7. ஸுபார்ச்வர்
8. சந்த்ரப்ரபர்
9. ஸுவிதி
10. சீதலர்
11. சிரேயாம்சர்
12. வாஸுபூஜ்யர்
13. விமலர்
14. அநந்தர்
15. தீர்த்தகிருது
16. தருமர்
17. சாந்தி
18. குந்தரதர்
19. மல்லி
20. முனிஸுவ்ரதர்
21. நமி
22. நேமி
23. பார்ச்வர்
24. வீரர்.

இந்த முறைப்படி இவர்களின் பிதா, மாதாக்கள்.

	தகப்பன்.		தாய்.
1.	நாபி ...	...	மருதேவி.
2.	ஜிதசத்ரு ...	...	விஜயா.
3.	ஜிதாரி ...	...	ஸேனா.
4.	ஸம்வரர் ...	...	ஸித்தார்த்தை.
5.	மேகோதரர்...	...	மங்கலா.
6.	பிரதிஷ்டர்...	...	ஸுஸீமா.
7.	மகாஸேனர்	...	பிருத்வீ.
8.	சுக்ரீவர் ...	...	லக்ஷ்மணா.
9.	திருடரதர் ...	...	ராமா.
10.	விஷ்ணு ...	...	நந்தா.
11.	வஸுபூஜ்யர்	...	விஷ்ணு.
12.	கிருதவர்மா...	...	ஜயா.
13.	சிங்கசேனர்...	...	சியாமா.
14.	பானு ...	...	ஸுயசா.
15.	விச்வசேனர்	...	ஸுவிர்தா.
16.	ஸூரர் ...	...	சிரா.
17.	சுதர்சனர் ...	...	ஸ்ரீ.
18.	கும்பர் ...	...	தேவா.
19.	சுமித்திரர் ...	...	ப்ரபாவதீ.
20.	விஜயர் ...	...	பத்மா.
21.	சமுத்ரர் ...	...	விப்ரா.
22.	விஜ்யா ...	...	சிவா.
23.	அசுவஸேனர்	...	வாமா.
24.	ஸித்தார்த்தர்	...	த்ரிசலா.

முனிஸுவ்ரதரும் நேமியும் அரிவம்சத்திற் பிறந்தோர். மற்றைய இருபத்திரண்டு தீர்த்தங்கரர்களும் இக்ஷ்வாகு வம்சத்திற் பிறந்தவர்கள்.

63. சலாகாபுருஷர்கள்: தீர்த்தங்கரர்...........24
சக்ரவர்த்திகள்......12
பலதேவர்கள்......... 9
வாசுதேவர்கள்........ 9
பிரதி வாசுதேவர்கள்.. 9

ஆக. 63

ஜைனர்களுடைய பெருங்கிரந்தமாகிய **மகாபுராணம்** என்பது இவ்வறுபத்து மூவர்களின் சரித்திரமேயாம். இது வடமொழியிலுள்ளது. **ஸ்ரீ புராண** மென்பது இதன் மணிப்பவள ரூபமாம் கிரந்தம்.

63. ஜினகுணஸம்பத்து: ஷோடச பாவனை......16
பஞ்சகலியாணம்....... 5
ஸகஜாதி சயம்.........10
கர்மக்ஷயாதி சயம்......10
தைவீகாதி சயம்.......14
அஷ்டமகா ப்ராதி ஹார்யம். 8

ஆக. 63

குறிப்பு.—ஜைனசமயக் கோட்பாடுகள் சேர்க்கப்பட்டிருப்பதா லிப்பரிபாஷை விளக்கமும் அதற்குச் சார்பாகச் சேர்க்கப் பட்டுளது: 4 அபிந்தனர் இதை அபிநந்தனர் என்றும் விஷமாய் என்றதை விஷயமாய் என்றும் படித்துக்கொள்க.

இங்ஙனம்,

தி. வே.

யசோதரன் சரித்திரம்.

காப்பு.

உலக மேத்துங் குருகைய ருத்தமன்
சலச நாண்மலர்த் தாளிரண் டேத்துவாம்
நலய சோதர காவிய நன்கதை
யிலகு செந்தமிழ்க் கத்திய மேற்கவே.

முன்னோர்மொழி.

நூ லுணர்வு நுண்ணொழுக்கங் காட்டுவிக்கு நொய்யவனுஞ்
சால்பின்மை காட்டுஞ் சவர்ச்செய்கை...... பால்வகுத்துப்
பட்டிமையா லாகா பரமார்த்தம் பற்றின்மை
யொட்டுவா னுய்ந்துபோ வான்.

யசோதரன் சரித்திரம்.

முதற் பாகம்.

நீர்வளம் நிலவளங்களோடு பல் வளங்களும் ஒங்குதற்கு முக்கியமாம் கடலினால் நாற்புறமும் சூழப்பெற்றுள்ள இவ் வுலகில் மனுக்குலத்தோராம் யாமெல்லோரும் ஒரு த்வீபத்தில் வாஸஞ் செய்கின்றோம். ஜம்பூத்வீபம் என்பது இதுதான். ஜம்பூ வென்பதைத் தமிழர் நாவல் என்பர். த்வீபம் என்பது தீவு. இத்தீவின் நடுவில் நாவல் மர நிறைந்த பொழிலுளது. அப் பொழிலின் கீழ் நிலமெங்கும் நாவற் பழச்சாறு பாய்ந்து சுவறிப் போவதால் அவ்விடமெல்லாம் மாற்றுயர்ந்த பொன் ஸன்னங் கள் விளைகின்றன. இக்காரணம் கருதியே ஜாம்பூ நதமென் பது மாற்றுயர்ந்த பொன்னின் பெயராகியது. தமிழர் இத் தீவை நாவலந்தீ வென்பர்.

இத்தீவின் ஓர்பிரிவின் பெயர்பரதம். பாரதவர்ஷமென் பதுவே. பரதனெனு மரசவம் சத்தார் வசித்த காரணத்தா லிப்பெய ருண்டாயது. இமாலயத்திற்குத் தெற்காகவுங் கன் னியா குமரிக்கு வடக்காகவும் விரிந்து பரவிக்கிடக்குங் கண்டந் தானிப் பரதகண்டம். நற்கருமானுட்டானத்தால் சுவர்க்க பதவி யையும் மோட்ச பதவியையும் மாந்தர்க்கு எளிதில் அடைவிப்பது இப்பரதகண்டமே. இதுதான் உலகில் பெயர்பெற்ற கருமஸாதன மாங்கண்டம். இந்நியாயம் இவ்வுலகில் வேறெவ்விடத்திலு மில்லை. இக்கண்டத்தில் ஔதயம் என்றொரு தேயமுண்டு (யௌதேயமென்பது வடமொழி நாமம்) நீர்மலிந்த ஏரிகுளம் ஓடை நதி கால்வாய்களும், பூஞ்சோலை, செந்நெல்வயல், தேன் பாடும் மலை, வனம், உய்யானம், செந்நெற்பயிர், கரும்புப் பயிர், தெங்கு, மா, பலா முதலிய பலவிருக்ஷங்களும் தாமரை நெய்தல் முல்லை மல்லிகை, வகுளம் ஜாஜி, சண்பகமுதலிய புஷ்பங்களும் ஆல் அரசு தேக்கு பிரம்மதரு, முதலியமரங்களும் அத்தேயத்தில்

மிகுந்திருப்பன. சோலைகளெல்லாம் மேகமண்டலத்தை யளாவு வன. கந்த மூல பலாதிகளும் உணவிற்கு யோக்கியமான காய் கறிவர்க்கங்களும் மலிந்துள்ளன. வஸந்தம் முதலிய ஆறுபருவங் களில் சீதமும் உஷ்ணமும் பற்பல விடங்களிலும் குறைந் தும் மிகுந்தும் வருடந்தோறும் நடை பெறுவதால் விசித்திரமா கிய மிருகங்களும் பட்சிகளும் கனிகளும் விருக்ஷங்களும் செடி கொடிகளும் பரதகண்டத்தி லுண்டாவதுபோ லுலகிலெங்கும் உண்டாவதில்லை. மனிதவாழ்க்கைக்கு இம்மணுலகில் சிறந் தொளிரும் கண்டமிதுவே.

இத்தகைய சிறப்புகள் மலிந்த ஔதயதேயத்தில் ராஜ புரம் எனும் ஓர் பிரதான நகரமுண்டு. போகத்தாலும் செல் வத்தாலும் வேறு பல் வளத்தாலும் இந்நகரத்திற்கு இணை எங் குமில்லை. அளகா புரியை ஒருவாறு இணை கூறலாம். இத் தொன்னகரம் என்னகர்க்கும் முன்னுறும் நன்னயமுள தொன் ருகலின் பொன்னகரும் பின்னகரேயாம்.

இஞ்சி மஞ்சினை யெய்தி நிமிர்ந்தது
மஞ்சு லாமதி சூடின மாளிகை
யஞ்சொ லாரவர் பாடலொ டாடலால்
விஞ்சை யருல கத்தினை வெல்லுமே.

இந்நகரத்து மதில்களும் மாடமாளிகை கூடகோபுரங் களும் ஆகாயத்தை யளாவி மேலோங்கி விளங்குவன. மகளிரது பரத நாட்டியமும் ஆடல் பாடல்களும் திருவிழாக் கொண்டாட் டங்களும் நகரவீதிகளெங்கும் மிகுந்து ஒலிப்பன. தேவாலயமும் அந்தணர் வணிகர் முதலினோர் வீதிகளும் அறச்சாலைகளும் ஆவ ணமும் இவை போன்ற வேறு நகரச்சிறப்புகளும் குடிகொண்டி ருந்தன. ஆனை குதிரை தேர் காலாட் பந்திகளுமனந்தம். இந்ந கரத்தில் மாரிதத்தன் எனு மரசன் அரசாண்டு கொண்டிருந்

தனன். தசாங்கத்துடன் இவ்வரசனும் இவன் பிரஜைகளும்
பண்டைக் காலத்திலும் மும்மடங் கதிகமாகப்போக போக்கியத்
திலாழ்ந்து தம்மை மறந்து சுகித்தனர். விருதங்களையும் அவை
களின் பலமாம் தேவகதியையும் இவர்கள் மதிக்கவேயில்லை.
இந்திரிய அனுபவமே பெருவாழ்வென்றெண்ணிக்கொண்டு
இந்திரிய கிங்கரர்களாக விளங்கினர். அரசனு மவ்வாறொழுகி
அரசுநடாத்தி வருகையில் இளவேனிற் பருவம் வந்தது.

கவி.

கோங்கு பொற்குடை கொண்டு கவித்தன
வாங்கு வாகை வளைத்தன சாய்மரை
கூங்கு யிற்குல மின்னியங் கொண்டொலி
பாங்கு வண்டொடு பாடின வண்டினம்.

மலர்ந்த கோங்கு மரங்கள் பொற்குடை கவித்தன.
வாகை மரங்களின் புஷ்பங்கள் சாய்மரை வீசின. குயிற் கூட்
டங்கள் பல்லிய முழக்கின. வண்டுகள் பாட்டொலி எடுத்தன.
முல்லை மௌவல் மாலதி முதலிய பூஞ்செடிகள் நர்த்தனமாடும்
பெண்கள் போன்றன. அசோகம் நியக்குரோதம் சண்பகம்
சூதம் முதலிய உயர்ந்த தருக்களாம் புருடர்கள் சந்தோஷம்
விளக்கும் தளிர்களால் அலங்காரம் செய்து கொண்டு எதிர்
கொண்டழைக்க வஸந்தகால மாம் அரசன் வந்தனன். வஸந்
தன் வந்தமை கேட்டு மாரிதத்தன் நகரத்தாருடன் ஓர் நாள்
நகர்ப்புறத்துள்ள உய்யானவனத்தில் சென்று, வஸந்தோற்ச
வங் கொண்டாடிக் களித்தனன். எல்லோரும் தடாகங்களிலும்
லதா மண்டபங்களிலும் கிரீடாசைலங்களிலும் வேறிடத்தும்
கூடிக் குலாவி விளையாடிக்களித்திருந்தனர். இத்தருணத்தில்
நகரமாந்தரிற் பலரும் ஒருங்கு திரண்டு அங்கு அரசனை நோக்
கிக் கூறலாயினர்.

நாம் வஸந்தக் களியாட்டில் அமுதினு மினிய அழகிய மகளிர்களோடு விளையாடா நின்றோம். இக்காலத்தில் நகர தேவதையாகிய சண்டமாரி தேவிக்குப் பூஜைபோடும் வழக்கத்தை நாம் எல்லோரும் மறந்து விட்டோம். அது பெரும் பிழை. அத்தேவியின் கோபம் நேரிலோ, பல்பிணிகளும் உண்டாம். அதனால் பிரஜைகள் மடிவார்கள். வேறு துன்பங்களும் பிறக்கும். நமது போகமும் குலையும். ஆதலின் மன்னனே அத்தேவியின் பூஜைக்கு யாம் எல்லோரும் புறப்படல் வேண்டுமென்றனர். இதனைக் கேட்ட அரசன் ஜின தருமத்திற் தெளிவில்லாததலின் துஷ்ட தேவதையின் வழிபாடு கொலைக்கிடமாகித் தீமை விளைவிக்கும் என்பதை உணராது அப்பூஜை ஓர் நல்ல கருமந்தானென்று எண்ணி, நல்லது அப்படியே நான் உடன் படுகின்றேன் என்று கூறி நகரத்தின் தென் புறத்திலுள்ள சண்டமாரி தேவியின் கோயிலிடம் வெகு சிறப்போடும் சென்றான். இச்சண்டமாரி ஒரு துர்த்தேவதை. தர்மசீலம் உணராத மூடர்கள் வணங்கும் தேவி. பாபம் ஓர் வடிவு கொண்டது போலிருக்கும் அத்தேவியினது ஆலயத்தை வலஞ்செய்து அவளை வணங்கி நின்று தேவியே நீ எமது துயரங்களை எல்லாம் போக்கி அருளுகவென்று அரசன் வேண்டிக்கொண்டனன். ஆங்கு அப்பொழுது தேவியின் பூஜையை ஆரம்பிக்க எல்லோரும் சன்னத்தராய் இருந்தனர். தேவியின் பலிக்கென்று அங்கு, கோழி, மயில், பன்றி, ஆடு, எருமை, முதலிய விலங்குகள் அரசனதாணையின்படி இரட்டை இரட்டைகளாகப்பிணைக்கப் பட்டுநிற்பவைகளை அரசன் கண்ணுற்றான். ஜனங்களே நான் பின்பு எனது வெற்றிவாளினால் அழகிய வடிவமைந்த மானிடரின் இரட்டையைப் பலிகொடுத்துப் பூஜை செய்வேன். நீங்கள் விலங்கு ஜாதிகளின் பூஜையை முதலில் நிறைவேற்றக் கடவீரென்று அரசன் அங்கு வந்துள்ள தன் பிரஜைகளுக்குக் கட்டளையிட்டனன். உடனே அரசன் சண்டகருமன் எனும் தன் தளவாளை அழைத்து அவயவங்களில்யாதும் குறைபாடின்றி இளையில்

லாத மனிததம்பதிகளைக்கொணருதி என்று கட்டளையிட்டான். அத்தளவரனும் அவ்வகைத் தம்பதிகளைத் தேடிவர நகர்க்கேகி னன். அப்பொழுது **சுதத்தாசாரியர்** எனுமோர் திவிய ஞானி ஐந்நூறு முனிவர்களும் வேறு சிராவகர்கள் பலரும் சூழ வெகு தூரத்தினின்று தீர்த்தத்தலங்களைக் கண்டு வணங்கச்செல்லு கையில் அந்நகரத்தின் வெளியிலுள்ள உய்யானத்தில் வந்து தங்கியிருந்தனர். பிரயாணஞ் செய்தபோது நேர்ந்த தோஷங் கள் தீரும்படி பிராயச்சித்தம் முதலிய நியமங்களை நிறைவேற் றிவிட்டு அந்த ஞானி தன் பரிவாரங்கள் சூழ ஆசனத்தில் வீற்றிருந்தார். அன்று எல்லோரும் அங்கு உபவாசவிரதம் கைக்கொண்டிருந்தனர்.

அப்போழ்து சரீராதிகுணங்கள் நாள்தோறும் வளருகின் ற இளஞ்சந்திரன் போன்ற அபயருசியும் அவன் தங்கை அபய மதியும் அங்குவந்து அவ்வா சாரியருக்கு எதிரே சென்று வணங்கி அசைவின்றி நின்றனர். அப்பெரியோர் அவர்களுக் காசி கூறிப் பசியினால் நீங்கள் வாடி வருந்தியுள்ளீர். உபவாச மிருத்தல் உங்களால் முடியாதாகலின் இந்நகரிற் சென்று இன்று ஆகாரம் கைக்கொண்டு நீங்கள் வருவீரென்று சட்டளை யிடவே அவ்விருவரும் அங்குக்கூடிய தவக் குழாத்தினரை வணங்கிவிட்டு வெளியேறினர். சந்தனப்பூச்சும் மாலைகளும் ஆபரணமும் இன்றி வெள்ளை வஸ்திரம் தரித்து அபயருசி யும், அபயமதியும் உருவமைந்த அழகிய பால வடிவினராகி பட்டினத்தடிகள் கூறியபடியே பிச்சை எற்கச்சென்றனர். அவர் கூறிய கவி.

வெண்பா.

இருக்கு மிடந்தேடி யென்பசிக்கே யன்ன
முருக்கமுடன் கொண்டுவந்தா லுண்பேன்—பெருக்க
வழைத்தாலும் போகே னரனேயென் றேக
மிளைத்தாலும் போகே னினி.

நகரத்துள்ளார்கண்டு மயங்கும் படி அந்நகரவீதியுள் சென்றுர்கள். செல்லுகையில் கண்ணெதிரே ஒருவில் வினளவில் ஜீவஜந்துக்கள் இல்லாதபடி பூமியைப் பார்த்துக் கொண்டும் பாதங்களைத் தரையில் மெல்லெனவைத்துக் கொண்டும் சென்றுர்கள். இல்லறத்தார் யாரேனும் கருணை கொண்டு எதிர் கொண்டழைத்து விநயத்துடன் உணவளிக்கில் அதை ஏற்றுக்கொண்டு வீதியிற் போய்க்கொண்டிருந்தார்கள்.

கவி.

வில்லின தெல்லை கண்ணு ேைக்கிமெல் லடிகள் பாவி
நல்லருள் புரிந்து யிர்க்கண் ணகைமுத லாய நாணி
யில்லவ ரெதிர்கொண் டியி னெதிர்கொளுண் டியரு மாகி
நல்லற வமுத முண்டார் நடந்தனர் வீதி யூடே.

பகைவர் காணினும் தயவு டனுபசரித்தநுசுந்தன்மையராமிவரைச் சண்டகருமன் கண்டு மனமிளகிக் கலங்கினன். திருமகளாமொருபெண் இணையிலாத ஓர் மன்மதனுடன், இளம்பிராயமுடையராய், இப்படி வாட்டமுற்று இங்கே வந்த காரணம் யாதோவென்று அவர்களைச் சண்டகருமன் வினவினன். இரக்கம் இவன் நெஞ்சில் குடிகொண்டதாயினும் அரசன் சட்டளைக்குட்பட்டுத் தன் கையாள்களைக்கொண்டு இவ்விருவரையும் கைப்பற்றித்தூர்த்தேவதையாம் சண்டமாரி கோயிலின் வழிமேற் சென்றுன். இச்சம்பவத்தைப் பாலர்களிருவரும் மனத்திலெண்ணிஞர்களே யன்றிப்பயந்திலர். தன் தங்கை அபயமதி ஒருக்கால்பயப்படுவாளோ வென்று நினைந்து அவள் முன் கையைத் தன் கையாற் பற்றிக்கொண்டு அவளைப் பார்த்து அபயருசி சொல்வ தாஞன். பரிவேடத்தாற் சூழ்ந்த சந்திரனு மின்னலும் போல இவ்விருபாலரும் அதட்டிப் பேசும் கிங்கரர்களுக் கிடையே சென்றுர்கள். வாராய் என்தங்கையாம் நங்

கையே நீ பயப்படாதே. இவர்களால் ஆன்மாவாகிய நமக் கழிவில்லை. அழிவுடையு முடல்கள் நம்முடையன வல்ல. அதற்கு நாம் அஞ்சுவதேன். நாம் பயங்கொண்டாலும் வருவது வந்தே தீரும். அஞ்சுதலினாற் பலனில்லை. அஞ்சுதலே ஓர் துன்பம். அதனால் நஞ்சுபோன்ற வினை நம்மைச் சூழ்ந்து தினந்தோறும் வருத்தும். வாராய் தங்கையே இதல்லாமலும் இதற்கு முன் நாமிருவரும் பல தரம் பாப கன்மோதயத்தினால் விலங்கு ஜாதிகளில் பிறந்து வருந்திய போது நம்மவரே நம்மை வருத்தியதால் நாம் மாய்ந்ததை எல்லாம் ஆசாரியரால் அறிந்துள்ளோ மல்லவா? அஞ்ஞான வசத்தால் பஞ்ச பரிவர்த்தன ரூபமாய் நாமிருவரும் நால்வகைக் கதிகளில் பலதரம் எடுத்த சரீரங்கள் அளவற்றன. பேசவும் அரிதாம். நாமெடுத்த சரீரங்கள் எல்லாம் நம்மை விட்டு நீங்கின. அது போல இப்போதுள்ள நமது சரீரமும் நம்மைவிட்டு நீங்குவது சகஜமே யாம். அன்றியும் காற்றாடிபோல் நம்மை அலையச் செய்கின நல்வினை தீவினையாமிரு காற்றுகளினால் நாற்கதிகளிலும் பிறந்து பல சரீரங்களை எடுத்து அவைகளைப் போஷித்தும் ரக்ஷித்தும் நாம் விருத்தி செய்துள்ளோம். ஐம்புலன்களையும் விஷயங்களில் செலுத்தித் திருப்தி செய்ததினால் பாபம்பெருகியது. அதனால் நமது சரீரம் பலபிறப்புகளிலும் நம்மை விடாது தொடருகின்றது. இந்திரிய சுகத்தை வெறுத்துத் தபோ மார்க்கத்தில் ஆத்ம பாவனையைக் கைக்கொண்டு நாம் நடப்போமானால் கன்மம் அழிந்து நாற்கதியின் சுழற்சியும் நீங்கும். இதுவரையில் இவ்வாறு சம்சார, துக்கத்தையே நாம் அனுபவித்தோம். அஃதெவ்வாறெனில் எழுவித நரகங்களிலும் அழலில் மூழ்குவதுபோல் நாம் புகுந்தோம். முதல் நரகத்து முதற்புரையில் மூன்று முழம் உன்னத மாகிய நரக சரீரத்தைப் பெற்றோம். பிறகு நரக நரகந் தோறும் முறை முறையே விருத்தியாகி ஏழாம் நரகத்தில் ஐந்நூறு வில் அளவுள்ள சரீரத்தை எடுத்தோம். அவ்வாறெடுத்த சரீரங்களோ அனந்தம்.

விலங்கின் கதியிலோ அணுவணு வாய்ப் பெருகி அங்குலி தொட்டு ஈரைஞ்ஞூறுயோஜனை அளவாம் நாறும் உடம்புகளைப் பெற்றோம். தீவினையினால் அவைகள் நம்மைச்சார்ந்து விலகின, மனிதகதியில் ஒரு முழமுதலாக ஆறுயிரஞ்சிலை அளவும் பெருகி நாமடைந்த உடல்களின் சங்கியையோ கடல் மணலினும் அதிகமாம். தேவர் கதியில் இருமுழம் ஆதியாக இருபத்தைந்து சிலையளவும் வளர்ந்து தவத்தினால் நாம் பெற்ற தேவ சரீரமும் அனந்தம். அவைகளின் அழிவும் அப்படியே, துன்பகாரணமாம், நரக யாக்கையும் இன்பகாரணமாம் தேவசரீரமும் முடிவில் அழிந்து ஒழியும். இந்திர போகத்திலிருந்த பல இந்திரர்களும் அவ்வாறு அழிந் தொழிந்தார்.

கவி

மக்களிற் பிறவி யுள்ளு மன்னர்தம் மன்ன ராகித்
திக்கேலா மடிப்ப டுத்துந் திகிரியஞ் செல்வ ரேனு
மக்குலத் துடம்பு தோன்றி யன்றுதொட் டின்று காறு
மொக்கநின் றார்கள் வையத் தொருவரு மில்லை யன்றே.

பிறப்பு மிறப்பும் பழைய ஆடையை நீக்கிப் புதிய அழகிய மற்றோராடையைத் தரித்தல் போலும். பழையவீடு இடிந்து மலின மாய்விட அவ்விடத்துப் புதிய மனை கட்டி யதில்வசிக்கப் புகுதல் போலும். ஆகையால் தங்கையே உனக்கு இப்பொழுது சம்பவித்துள்ள துயரத்திற்கு நீ அஞ்சாமல் தைரியத்துடனிருப் பாயாக வென்று அபயருசி கூறினன்:—

அதைக் கேட்ட தங்கை அபயமதி கூறுகின்றாள். என தண்ணனாகிய நீவிர் மொழிந்த தெல்லாம் உணர்ந்து கொண்டேன். உடலில் நடுக்கமு மில்லை. மனதும் தெளிவு பெற்றுள்ளது. இதன்றி இச்சரீரம் எழுதாதுக் களாலாகியமல பாண்டம். புழுக்களுந் தோன்றி நெளிவதற்கு எற்ற விடம். ஒன்பது பொள்ளலாகிய அசுத்தமுடையதாகித் துற்கந்தமும் நிறை

ந்துள்ளது. இவ்வகை உடலைத்துறப்பதில் நமக்குப்பயமும் உதிக்குமோ. நாமிருவரும் ஆசாரியரிடத்தில் கேட்டுணர்ந்தபடி ஜின தருமத்தில் தெளிவடைந்திருக்கின்றோம். ஆன்மாவும் சரீரமும் வேறென்றும் சரீரம் ஆன்மாவுக்குத்துக்ககாரணமென்றும்ஆன்மா வாள்போன்றதென்றும் சரீரம் அதன் உறைபோன்றதென்றும்நாம்அறிந்துளோம். இச்சரீரத்தைத்துறந்துபரமாத்மசொரூபத்தை அடைவது முக்கிய தருமமென்று தியானித்திருக்கின்றோம். ஆதலால் நீங்கள் இவ்விஷயத்தில் இனிவிசேஷமாக எனக்குச் சொல்லவேண்டியதில்லை. நான் பெண் ஜன்மமுடையேனாதலால் என்மனம் ஒருவாறு சலனமுறுமோவென்றெண்ணி அதனைச் சீராக்கத்தெளிவாய் எனக்கு உபதேசிப்பீராயின் நான் அப்படியே நடப்பேன் என்று சொல்லி இரண்டு கைகளையும் சிரத்தின்மேல் முகுளித்து நிற்க இருவரும் ரத்தினத்திரயத்தை நினைந்து அப்பாவனையோடு விளங்கினார்கள். பிறகு சித்தர், தீர்த்தகரர்கள், ஆசாரியர்கள், உபாத்தியாயர்கள், சர்வசாதுக்கள், என்னும் பஞ்சபரமேஷ்டிகளே, நமக்குச்சரண் அளித்துக் காப்பாற்றுபவர் என்றம், அபயருசி அபயமதிக்குச் சொன்னான்:—இவ்வாறு நினைந்துகொண்டே செல்லாநின்ற இளைஞரிருவரையுஞ் சண்டகருமனென்பான்விரைவாகக் கொடுபோய், அரசன் தன்னைச் சன்மானிக்கும் பொருட்டுச் சண்ட மாரிதேவதைக்கு எதிரிலிராநின்ற பலிபீடத்தின்முன் நிறுத்திவிட்டுத் தான் ஓர்புறம் விலகி நின்றான். அவனுடன் வந்த வேவுகாரர்களுமப்படியே விலகி நின்றார்கள். இவர்களைக் கொலைசெய்து பலி கொடுக்க மாரிதத்தனுமரசன் தன் வீரவாளை உறையினின்றும் உருவிக் கையிற்கொண்டு அங்கு வந்தான். அச்சமய மங்குள்ள ஜனங்கள் அபயருசி அபயமதியாமிவ்விரண்டு இளைஞர்களை நோக்கி, வாரீர் பாலகர்களே இந்தச் சண்டமாரி தேவதைக்குச் செய்கின்ற இப்பூஜையினாலே இம்மகா ராஜனும் சரீர சுகவாழ்வுடையனாகி நெடுங்காலம் அரசாளக் கடவனென்று ஆசீர்வசனங் கூறுவீராகவென்று சொன்னார்கள். இதன்

கருத்து யாதெனிலோ வாளுக்கிரையாகிப் பலியாகு மிருவரு மொரேமனதாய்த் தேவியை வேண்டிக்கொண்டால் அத்தேவி யரசன் சுகமுடன்வாழ வரமளிப்பாளென்பதே. நாகரிகர்கள் சொன்ன மொழியைக்கேட்ட இளஞரிருவரும் அழகிய தம்முரு வம் சற்றுமசையாது நின்றனர். மனமும் சற்றேனுஞ் சலிக்க வேயில்லை. இருவரும் புன்னகை செய்துகொண்டு "இவ் வரசனும் சகல ஜீவதயாபரனாகி ஜினதரும மார்க்கத்தில் வழு வாது நின்று கொலை முதலிய பாதகங்கள் புரியாது பவ நோயை யழிக்குந் திறம்பெற்றுப் பல்லாண்டு பல்லாண்டாக உலகங்காத்து வாழக்கடவன்." என்று கூறினர்.

இதைக் கேட்ட மாரிதத்தன் இவர்களது வடிவழகைடம் சாமுத்திரிக நூல் கூறும் நல்லிலக்கணங்களையும் வசன ஸாமர்த் தியத்தையும் மரணத்தருவாயில் எள்ளளவும் பயமின்றி நிற்குநிலை யைடும் பார்த்து ஐயுற்றுப் "பெண்ணென்றுப் (பேயுமிரங்கும்" எனும் வாக்கின்படியே கொலை செய்ய மனந்துணியாது பின் வருமாறு நினைப்பதானன் "இவ்விளஞ ரிருவரும் நம்மைச் சோதித்தறியவந்த தேவரோ அல்லது விஞ்சையரோ இவ்வில க்கணமும் எழிலும் தைரியமும் வசனசாதுரியமும் க்ஷத்திரிய குலத்திலுதித்தவர்க்கேயல்லாது பிறரிடமுண்டாகா. இவர்கள் நிற்கும் நிலையும் மிகவும் ஆச்சரியமுள்ளதேயாம்" என்றான். நீவிரிருவரும்சிரித்த காரணம்யாது. நீவிர்யாவர்? இந்நகரின் கண் வந்தகாரணம்யாது? கூறுமினென்றும் அரசன் அவர்களை வினு வினன். பக்கம்நின்ற நாகரிகர்கள் சிறுவனுண்மையினும் இச் சிறுமியின் திடமேதிடம்அதுநம்மாற்பேசவுமரியதேஎன்றார்கள்.

அபயருசி பின்வருமாறு அரசன் வினவிற்கு விடை கூறி னன். "வாராய் அரசனே முன்செய்த தீவினைப்பயனும் துன்பங்களுக்குப் பயந்தாவதென். அதற்குடன்படுதலே நலம். சுகத்தை யனுபவித்தல் போலவே துக்கத்தையும் அனுபவித்

தல் வேண்டுமென்பது கருதியே யாங்கள் மரணபயமின்றி நிற்கின்றோம். மாவிறைற் செய்த கோழியைச் சண்டமாரி தேவதைக்கு நாங்கள் முன் பலி கொடுத்ததினால் விளைந்த பாபவசத்தால் விலங்கு ஜாதியிற்பிறந்து பல துன்பத்துளாழ்ந்தோ மாகையா லந்த நினைவு எங்களிடத்திலுதிக்கவே இந்த அரசன் பல ஜீவவதைப்பலனும் இப்பாவகர்மத்தால் எந்நரகத்திற் சென்று எவ்வகைத் துன்பத்திற் காளாவனோவென்று நினைத்துச்சிரித்தோம். எங்களது வரலாறும் பரமதார்மிகருக்கல்லது கொலைத்தொழில் புரியும் விவேகமிலார் காதிற்புகாது. நீங்கள் செய்ய நினைக்குங் கருமத்தைச் செய்வீராக. ஆவது ஆகட்டும்'' என்றார்கள். இதைக்கேட்ட அரசன் கருணைகூர்ந்து தன் கைவாளை ஒருபுற மெறிந்துவிட்டான்.

குறள்.

தன்னுயிர் நீப்பினுஞ் செய்யற்க தான்பிறி
தின்னுயிர் நீக்கும் வினை.

இதன்படியே அரசன் மனம் கொலைக்கஞ்சியது. இது கேள்வியாலும் ஒழுக்கத்தாலும்நேர்ந்ததன்று. முன்செய்த நல்வினையின் பலனேயாம். அரசன் கூறுகின்றான். "அபயருசியே நீதான் எனக்குரிய போதக'' னென்றுகூறி வேறோரிடஞ் சென்று நாகரிகரருகிருக்க அபயருசியை நோக்கி "உம்மிருவரது பவத்தையும் அதன் நீக்கத்தையும் பற்றிய கதையைக் கூறியருளுக'' வென்றனன். இவ்விரண்டிளைஞரையும் அங்குக் கண்டோர் யாவரும் கரைந்துருகினர். உலகுய்யும் பொருட்டுப் பொன்வரைக் கருகில் அறமழை பொழிவதுபோல் அபயமதிக் கருகில் நின்று அபயருசி மொழியலுற்றான்.

வா ராய் மாரிதத்தராஜனே உனது புத்தியின் நிலை வெகு சிறப்புடையதேயாம். வெகு ஜீவவதைக் காயத்தமாயிருந்த நீங்கள் அதினின்றும் விலகிக் கருணைக்காளாயது ஆச்சரியமே. யான் கூறுங் கதையைத் திரிகரணத்தோடும் கேட்பீராக. அவ்

வாறு கேட்பதால் இருவினையாமழுக்கு நீங்கி உண்மை யறிவு திக்கும். தீவினைபுரிய மனந்தி கிலடையும். மோக்ஷபதமும் கிட் டும். கேட்போர் பாவனராகி நல்நிலையிற் சலியாது நிற்பர். மல மூத்திர மலிந்த பண்டமா மிவ்வுடலில் ஆங்காங்குத்தோன்றும் மனோசஞ்சலமும் மாறும். ஐம்புலனுகர்ச்சி நாடிச்செல்லுமவாவும் அழியும். மனதிற் கொலை முதலிய தீய சங்கற்பங்களும் நாடா. மாதர்போகமும் போயொழியும். முயற்சியினாலேயே ஜனன மடைந்தோர் நற்பல னடைவார். பிறப்பதில்லை யென்றும் இருவினைப்பயனும் நம்மை யணுகா தென்றும் அறிவிலார் கூறும் மயக்கமொழிகள் நீங்கிச் சிறந்த தாகிய ஜின தருமமார்க் கத்தில் முயற்சி கொள்ளும்படி செய்யும். வீடடையும் பக்குவ முண்டாக்கி அதை யடைவிக்கும். இவைகளே யான் கூறுங் கதையின் ஸாரம்.

மலமலி குரம்பை யின்கண் மனத்தெழு விகற்பை மாற்றும்
புலமலி போகத் தின்கண் ணசையைப் பொன்று விக்கும்
கொலைமலி கொடுமை தன்னைக் குறைத்திடு மனத்திற் கோலச்
சிலைமலி நுதலி ஞர்தங் காதலிற் றீமை செய்யும்.

பிறந்தவர் முயற்சி யாலே பெறுபய னடைவ தல்லா
லிறந்தனர் பிறந்த தில்லை யிருவினை தானு மில்லென்
றறைந்தவ ரறிவில் லாமை யதுவிடுத் தறநெ டிக்கட் [றன்.
சிறந்தன முயலப் பண்ணுஞ் செப்புமிப் பொருண்மை டேன்

ஜினதருமத்தை நன்குணர்ந்து ஐந்து சீல முதலியவைகளை அனுட்டிக்கும் எமது ஆசாரியர்களிடம் சிலங்களை நாங்கள் கேட்டுணர்ந்தபடியே எங்கள் கடந்த ஜன்மங்களை நாங்கள் இப்பொழுது இக்கதையி லெடுத்துரைப்பதால் நீங்கள் திடநிச்சயங்கொள்ளல் வேண்டும்.

பிறகு அங்குள்ளோரெல்லாரும் களிப்புற்று வியத்துடன் கதை கேட்கலுற்றார்.

இரண்டாம் பாகம்.

பாரதகண்டத்திலுள்ள, நீர்வள மமைந்த கழனிகளும், நதிகளும், தேனிறால் பாயும் உயர்ந்த வரைகளும் வாவி, கூப தடாகங்களும் தாமரை நெய்தல் முதலிய மலிந்த ஓடைகளும் உய்யானங்களும் கரும்பு கமுகு தென்னை மா பலா நிறைந்த கழனிகளும் சோலைகளும் எங்கும் காட்சிதரும் ஆரியா வர்த்தமாம் புண்ணிய பூமியில் அவந்தி யெனுமொருதேசமுண்டு இதைமாளவ தேசமென்றும் வழங்குவதுண்டு. உஜ்ஜயினி எனும் மகாநகரந் தான் இத்தேசத்தின் ராஜதானி. கீர்த்தி பெற்ற விக்கிரமாதித்த னரசுபுரிந்த நகரமிதுவே. அவன் உக்கிரதவஞ் செய்து அங்குள்ள ஒரு காளியின் அனுக்கிரகம் பெற்று மனித ரியற்கைக்குப் பொருந்தாத பல அற்புதச் செய்கைகள் செய்து வந்தான். இவ்வாறாக உஜ்ஜயனி முன்காலத்துக் காளியின் வரப்பிர சாதம் பெறு தற்கு உரிய மகாசிறப் புற்றோங்கிய ஓர் நகரமா யிருந்தது.

நிலமகள், கலைமகள், மலர் மகள், ஜயமகள்களுக் கெல்லாம் உறைவிடமாய் அகழும் மதில்களும், தேவாலய, பிர்ம்மாலயங்களும், வணிகர் முதலியோர்களின் வீதிகளும் அங்கருக்கணிகளாக விளங்கிக் கொண்டிருந்தன. ராஜவீதிகளும் உள் வீதிகளும் மேல் மாளிகைகளும் பார்ப்பவர் கண்களைக் கவரும் சிறப்பு வாய்ந்து, கொடி மரங்களும் நிசான்களும் மலிந்து இரவும் பகலும் ஓய்வின்றி விழாவும் ஊர்கோலமும் வாத்திய ஓசைகளும் வேதகோஷமும் பரத நாட்டியத்தொனியும் மகளிர்கள் சிறார்கள் பாடலோசையும் ஓய்வின்றிக் கடலொலிபோல் மலிந்திருந்தன. ஆவணத்தின் ஒலிக்கோ ஓய்வில்லை.

மந்திரசாலை ஒரு புறம். ஆயுதசாலை வேறோர் புறம். வைத்தியசாலை மற்றோர் புறம். ஆனைப்பந்தி குதிரைப்பந்தி

தேர்ப்பந்திகள் நிறைந்துள்ள சாலைகளும் கலைபயில் சாலைகளும் பிறிதிடங்களிலும் அமர நகரத்தின் நடுவில் அரண்மனை இந்திரன் மாளிகைபோன்று விளங்கியது. இந்நகர்க்கரசன் தைரிய வீரிய பராக்கிரமங்களில் இணையில்லாதவன். மகாமேருப் போன்றவன். பிரஜைகளைப் பரிபாலிப்பதில் இந்திரன் போன்றவன். தன் பிரஜைகளெல்லாரையும் களிப்புறும்படி செய்வதால் சந்திரன் போன்றவன். சகல கலாவல்லமையிலும் புஜபலத்திலும் இவனுக் கொப்பாரும் மிக்காரும் எங்குமில்லை. இவ்வரசன் பெயர் அசோகன் என்பது. இவ்வரசன் எழிலுக்கும் நன்மைக்கும் வெற்றிக்கும் எற்கச் சந்திரமதி யென்பாள் பட்ட மகிஷியாயினள். இவளழகும் நலமும் கூறவும் எழுதவும் அரிதாயினும் சில கூறுகின்றோம். முககாந்தியைக் கண்ட சந்திரனுங் காந்துவான். மந்த கமனத்தைக்கண்ட அன்னமும் நொந்து புறம் போகும். சாயலைக் கண்ட மயிலும் சாயும். அழகாற் கமலையுங் குலைவாள். கலையாற்கலைமகளும் பொறையால் நிலமகளும் தலைகுனிவார்கள். இத்தம்பதிகளிருவரும் சகல சம்பத்து முடையராய் ஆதிவியாதிகளின்றிக் களிப்போடு இஷ்ட காமபோகங்களை இந்திரனும் சசியும்போ லனுபவித்து வந்தார்கள். பிரஜைகளெல்லாரும் ராஜவிசுவாசிகளாய்ச் செல்வ மிகுதியாற் களிப்புற்று வாழ்ந்து கொண்டிருந்தார்கள். அரசனும் அரசியும் காமபோகத்தி லிணைபிரியாது சுகித்ததின் பலனாகச் சந்திரமதி ஓராண் மகனைப் பெற்றாள். அப்புதல்வனைக் கண்டு அசோகனாகிக்கலைநிறைந்த சந்திரனைக் கண்ட கடல்போற் பொங்கி அசோகன் களிப்புற்றான். பேரி மிருதங்க முதலிய வாத்திய கோஷத்திடை அரசன் புத்திரப் பேற்றிற்குரிய திருவிழாக்கொண்டாடினன். தான தருமங்களை யின்றி நகரத்துளார்க்கும் பிறர்க்கும்செய்து ஜாதகருமத்தை நிறைவேற்றி யசோதர னெனத் தன்மகனுக்கு நாமகரணமும் செய்தான்.

குறள்.

பெறுமவற்றுள் யாமறிவ தில்லை யறிவறிந்த
மக்கட்பே றல்ல பிற.

எனு மிம்முது மொழிக்கு யசோதர னிலக்கிய மாயினன். இக் குமாரனும் சிசு வெனும் பருவம் நீங்கிச் சிங்கம் போலவும் புலிக்குட்டிபோலவும் வளர்ந்து ஐந்து வயதாகி யானை யேற்றம் குதிரை யேற்றம் வில்வித்தை முதலிய அரசர்க் குரிய வித்தை களிலும் வேறு கலைகளிலுந் தேர்ந்து இணையில்லாத அரசிளங் குமரனாகி யௌவன மடைந்தனன். இவனிடம் ராஜ சின்னங் கள் நிறைந்திருந்தன. இவ்வரசிளங் குமரனைக்கண்டு மங்கை மார் இவன் மன்மதனோ கோடி சூரியனோவென்று மயங்கும் படி இவனுக்கழகு வாய்ந்திருந்தது. இவன் வயதில் முதிர்ந் தமை கண்டு பெற்றோர் இவனுக்கொத்த அழகமைந்த ஒரு கன்னிகை யெங்குளாள் என்று தூதர்களைக் கொண்டு உசாவி வந்தார்கள்.

ஓர் நாள் ஓர்தூத னரசனைக் கிட்டி வணங்கி நின்று பின் வருமாறு கூறலுற்றான். மகாப்பிரபுவே நல்லுருவு மழகு மமைந்த ஓரரச கன்னியுளாள். அவள் பாத மிரண்டுந் தாமரை போலும். கணைக்கால்களோ அம்பறாத்தூணியை நிகர்க்கும். இரண்டு தொடைகளு மிரண்டு வாழைகளை யொக்கும். இடை யோ கண்டோர் ஒடியும் ஒடியுமென்றஞ்சுந்தகைய மின்னற் கொடியைப் புரையும். நாபியோ வலஞ்சுழித் தோடும் கங்கை நீர்ச்சுழியை மானும். இச்சுழியாம் புற்றினருகிலிருந்து மேலே கருநாக மொத்தவயிற்று மயிரொழுங்கு மிருக்கும். இரு வரைகளுக்கு மேல் மூன்று வரைகளுள்ள கண்டம் கமு கினைக் கடிக்கும். தோள்களிரண்டும் பசிய மூங்கிலை யியை யும். அதரம் பவளத்தை நேரும். முறுவல் நித்திலகாந்தியை நிகர்க்கும். நாசி எட்பூவைப் பழிக்கும். கபோலம் கண்ணடியை யொக்கும். கொல்லும் வேலும் கூற்றமும் அஞ்சும் கண்கள் நீ

லோற் பல மன்னவை. காதுகள் வள்ளைக் கொடியி னிலைகளே யாம். புருவம் இந்திரன்வில்லே. முககமலந் திங்களே. அளகம் சைவலத்தையும் கருமணலையும் வண்டினத்தையும் போன்று பார்த்தோர் கண்களிக்கும் நிறங்கொண்டுளது. சிரசிலுள்ள அளகத்தைப் பார்த்தால் கண் வேறொன்றை நாடா தாகலால் பாதம் முதற் சிறப்புச் சொல்லி அளகத்தில் மனம் சென்று நிற்கும்படி இங்குக்கூறப்பட்டது. அக்கன்னிக்குத் தேவரம்பை யுமிணையாகாள். அவளழகிற் கேற்ப அவள்பெயர் அமிர்தமதி யென்று கூறினன்.

அரசன் சுப முகூர்த்ததினமொன்று நிச்சயித்து, மண வோலைகளை நாடெங்கு மனுப்பி நகரலங்கரித்துப், பல அரசர்க ளும் உறவினரும் சம்பந்திகளும் சூழ்ந்தவிவாகமண்டபத்தில்முர சமுதலிய வாத்தியங்கள் ஒலிக்க நடனசங்கீதங்கள்முழங்கயசோ தரனுக்கும் அமிர்தமதிக்கும் விவாக உற்சவங்கொண்டாடினன். மணவொலியும் முரசொலியும் பேரியொலியும் தினந்தோறும் முழங்கின. மணமகனும் மணமகளும் காமனுமிரதியும், சந்திர னு முரோகணியும், நாகும் விடையும், களிறும் பிடியும் போலப் புண்ணிய வசத்தாற் சுகபோகிகளாகித் தடாகம் உய்யானம், கிரீடாசைலம் முதலிய விடங்களிற் சென்று களியாட்டயர்ந் தனர். காமப்பயிரை இருவரும் வளர்க்கவே அமிர்தமதியும் கருப் பமுற்று, மேனிபசந்து முதிர்ந்து என்று மிலா அழகுவிளங்கி யது. வலம்புரிச்சங்கு அழகியமுத்தை யீன்றதுபோல் ஒரு புத்தி ரனை அவள் பயந்தாள். அரசன் ஜாதகருமத் திருவிழாக்கொண் டாடிக் கோதானம் சொன்னதானம் விரைதான முதலியவெல் லாம் வந்தோர்க்கெல்லா மளித்துப் பேரிசைகொண்டனன். குமாரனுதித்தபின் இவ்விசை அதிகம் பரவியதாதலின் குமார னுக்கு யசோமதி யென்று நாமகரணஞ் செய்தனன்.

இப்புத்திரன் ராஜபோகத்தில் வளர் பிறைச் சந்திரன் போன்று வளர்ந்து வருநாளில் அசோக மகாராஜன் புத்திர

பௌத்திரர்களோடு குலாவிக் களிப்புற்றிருந்தனன். ஓர் நாள் அசோகன் றனது வடிவத்தின் சாயலைக் கண்ணாடியிற் பார்த்தான். அப்பொழுது தன் சிரசின் மயிரில் ஓர் நரை மயிரிருக்கக் கண்டனன். இந்நரைமயிர் யௌவன நிலைமாறி முற்ற மூத்தமையைக் காட்டுங் குறியாகின்றது. மாதர்களிதனைக் காணில் காமபோக நுகர்ச்சிக்கு முன்போலிட மில்லை யென்று கணவன் நரைத்த கிழவனென்று வெறுப்பர். மன்மதனும் தன் பாணங்களை அவன் மீதெய்யான். இளமையின் பயனிதுவாயின் அதனை வளமையுடைய தென்று எங்ஙனம் நாம் மனத்துள் ளெண்ணுவது. நமதுறவினர் தன்மையுமிதுபோலவேயாம். ஆதலின் அரசுரிமையை நாம் இனி ஒழிப்பது நலமென்று அசோகனெண்ணினான்.

ஒருமுளை, முளைத்துப் பெருத்து மரமாகிச் சாகோபசாகைகளுடன் தளிர் இலை காய் பழங்களோடும் விளங்கும். பிறகு அம்மரம் உலர்ந்து போய் ஜீரணதசையை யடையும். மனிதனும் அவ்வாறே சிசுவாய்ப் பாலனாய் யுவாவாய்க் கிழவனாய் ஓர் நாளில் யமனாலே வரத் தனதுடலை நீப்பான். அம்மரம் காட்டுத்தீ முதலியவைகளா லழிவது போலவே மனிதருடலும் பல நோய்களுக் கிடமாகித் துன்புற்று அழியும். இவ்வுடல் அஞ்ஞான ரூபம். இதை வளர்த்துப் பாதுகாத்து இந்திரியங்களை வாட்டாது திருப்தி செய்வது, பாலைவனத்தில் கானலை நீரெனக்கருதி ஓடி யலைந்து உயிரிழக்கும் மானின் திருப்தியோ டொக்கும். முன்செய்த வினைப்பயனால் நற்பதமும் செல்வமும் நாம் பெற்றோம். இதனிலும் மும்மடங் கதிகமாக, நாம் சற்கரும வழியி லிறங்கி நற்பதம் பெறுவதே மனித ஜன்மமடைந்ததின் பலனாம். மனிதசுகம் காற்ற கிடைப்பட்ட தீபம் போலும் என்று அசோகன் சிந்தித்தான். காவியப்பொருளினிது விளங்க ஒருதாரணம் கூறுகின்றோம்.

ஒருவன் மதயானைக்குப் பயந்து ஓடி இருண்ட ஓர் பாழ்ங் கிணற்றில் விழுகின்றான். அக்கிணற்றின் மேற்புறமெல்லாம் முட்செடிகளும் கொடிகளும் நிறைந்திருந்தன. கிணற்றினடியோ சர்ப்பங்களுக் குறைவிடம். கிணற்றுள் விழுந்தவன் அச்சர்ப்பங்களைக் கண்டஞ்சிக் கைக்கெட்டும் படர்ந்த கொடிகளைப் பிடித்துக்கொண்டு தொங்குகின்றான். கைப்பற்றிய கொடிகளினடிகளை எலிகள் கடித்துக் கொண்டிருந்தன. இவனைத் துரத்திய ஆனையோ கிணத்துமட்டுஞ் சென்று அங்கிருந்த மரத்தை அசைக்க அம்மரத்தின் நுனியிலிருந்த தேன்கூடு கலைந்து அதிலிருந்த தேன் கீழே சொட்ட, அதைக் கிணற்றினுட் டொங்குகின்றவன் நாக்கால் நக்கிச் சுவைத்தான். தேன் பூச்சிகளும் நாலாபக்கம் வந்து அவன் உடலெங்கும் கடித்தன. அதை அவன் நினையாதிருந்தான்.

உட்கருத்து: மத்தகரியின் வருகையே எமன்வருகை. இருண்டகிணறே ஸம்ஸாரம். மூஷிகம் மனிதரின் வாழ்நாள். சர்ப்பங்களே நரகங்கள். மதுபிந்துவே ஜனனத்தின் அற்பசுகம். மக்ஷிகங்களே நான்குவித துக்கம்.

இவ்வாறு நினைந்து சரீரபோக போக்கியங்களிலாசையற்றுப் புத்திரனாகிய யசோதரனை அழைத்து அசோகன் கூறுகின்றான். வாராய் புத்திரனே இந்த ராச்சியத்தை ஏற்றுக்கொண்டு சகலரையும் ரக்ஷிப்பாயாக. பசுக்களுக்குப் புல் முதலியன அளித்து காப்பாற்றிப் பாலைநாம் கறந்துகொள்வதுபோல, ஆறிலொருபங்கு தீர்வை வாங்கிக்கொள்வது க்ஷத்திரியர் தருமமாம். பிரஜைகளை வருத்தித் துன்புறுத்துவது பசுக்களின் மடியை யறுப்பதுபோலாம். தருமம், பொருள், காமம் எனுமிந்த மூன்று புருஷார்த்தங்களை நன்கு பகுத்தறிந்து நீதிவழுவாது நடப்பதே அரசர் தருமமாம். ஜீவகாருண்ய முடையவனாய்ப் பூஜை, விரதம் தவஒழுக்கங்களைக் கைக்கொண்டு இல்லற நெறிவழுவா

திருப்பதுதான் அறம். பொருளாவது, கொடுங்கோன்மையின்றி நீதிவகையாற் சேர்ப்பதாம். காமமாவது உட்சத்துருக்களாம். அறுவர் தலையெடாதிருக்கும்படி சற்புத்திரப்பேற்றின் பொருட்டு விதித்த காலங்களில் மட்டும் காமபோகத்தைத் தன் மனையாளிடம் புசிப்பதாம். வரம்புகடந்த பெண்போகத்தா லரசிழந்தோர் பலர். அரசாளுகை ஒருபெருஞ் சுமைசுமப்பதுபோலாம். அதைத்தாங்கக்குடிகளைக் காத்தல் மிக அரியது. அரசன் ஒருபுறமாகவும் மந்திரி முதலினோர் மற்றொரு புறமாகவுமிருந்து அரசுபுரிந்தால் ஆளுகை சுலபமாகும். மந்திரி முதலிய துணையாளர்களை உன் சமீபால வைத்து விஷயங்களைக் கண்டறிதல்வேண்டும். உனதுபுத்தி விசேஷத்தால் ராச்சியம் மேன்மேலுமோங்கும்படி செய்வாயாகவென்று ராசதந்திரத்தின் ஸாரத்தை எடுத்துக் கூறிச் சுபமுகூர்த்தத்தில் யசோதரனும் தன் மகனுக்கு அசோகன் ராச்சிய பட்டாபிஷேகம் செய்வித்துத் திருமுடியும் கவித்தான். பிறகு பலவரசர் தன்னைச் சூழ்ந்துவர அசோகன் தவவேடம் பூண்டு வனத்திற்கேகி ஸுதத்தமுனிவரை வணங்கி பிறப்பு, அதன்காரணம், மோக்ஷம், என்பவைகளின் பேதங்களைக் கேட்டுணர்ந்து ஜினதீட்சைபெற்று வனத்தில் சாதனை செய்து வந்தான். யசோதரனும் உஜ்ஜயினி நகரத்தில் அரசுபுரிந்து யாரு மினையில்லையென்னும்படி மனுநெறி பிறழாது தனது வெண்கொற்றக்குடை நீழலில் பிரஜைகளைக் காத்து வந்தான். செல்வச் செருக்கினால் திரிகரணங்களிலுஞ் சினக்குறி தோன்றப் பொங்கி மறுகலுற்றான். அரசரைக் கொள்ளுதலும் பொருள் தேடுதலிலும் நாடு காத்தலிலுமே கவலைமிக்கு ஜினதரும வழியை முற்றுமறந்து விட்டனன். அவனோர் நாள் இந்திரன் சபைபோலும் தன் நாட்டிய சாலையை யடைந்தான். அங்குச் சிற்றரசரோடும் நாகரிகரோடும் தோற்கருவி துளைக்கருவி நரம்புக்கருவிகளாகிய வீணை வேணு முழவு முதலிய பல்லியங்களில் கைதேர்ந்தோர் தம் அற்புதச் செய்கையால் விளைந்த மனோகரமாகிய கீதவாத்திய பாதநாட்டியங்

களைக்கேட்டுள்ளம் பூரித்தான். ஹாவ, பாவ விலாச, விப்பிரமங்களால் அரம்பையர் முதலிய தெய்வப் பெண்கள் இம்மாநிலத்திழிந்தனரோ வென்று பார்த்தோர் மனங்கரைந் துருகும்படியான அழகும் அவயகாந்தியுமுள்ள நாடகப் பெண்கள் மேகஜாலத்தைக்கண்ட மயூரங்கள்போல ஆனந்தத்துடன் நவரஸங்களும் பொங்கக் கண்களையும் மனதையும் கவரும்படி நடனஞ் செய்தனர். மற்றோர் நாள் யசோதரன் அரண்மனையினுப்பரிகையில் சந்திரனுதயமான பின்பு தன் பட்டத்தரசி அமிர்தமதியுடன் அழகிய சித்திர நிறைந்த திரைகளுக்கிடையில் தசாங்கதூபங் கமழப் புஷ்பமாலை செண்டுகள் சுகந்த முதலிய பரிமளங்கள் வீச முத்துமாலை அரதன மாலைகள் பக்கத்தில் அசைந்தாட ரத்நகம்பள விதானத்தோடு விளங்கும்யானைத்தந்தத்தினுற் செய்த கட்டில் இடப்பட்டிருந்த சயநகிரகத்தை யடைந்தான். கவரிகள், இருமருங்கும் வீசத் தீபமும் வாசனைப் பண்டங்களுமேந்திய மகளிரும் சூழ்ந்து போயினர். ஹம்ஸதூலங்களாலும் பஞ்சினாலும் நிறப்பிய மெத்தைகளின்மேல் காம்பரிந்த முல்லை ஜாஜி மல்லிகை முதலிய மலர்கள் பரப்பப்பெற்றிருந்தன. பால் நுரை போன்ற மெல்லிய வெண்பட்டாடை விரிக்கப்பெற்றுமிருந்தது. வாரவிலாஸினிகள் தாம்பூலம் பன்னீர் புனுகு பால் இனிய சிற்றுண்டிக ளேந்தி நின்றார்கள். அரசன் கட்டிலின் மீதேறி உட்கார்ந்தனன். சுகந்த மலர் மாலைகளையும் சிறு மாலைகளையும் அணிந்துக்கொண்டும் முத்து, பவளம் அரதனம் முதலிய மணிமாலைகளையும் ஆபரணங்களையு மணிந்துகொண்டும் மேகலை பாதச்சிலம்பு கிண்கிணிகள் கலீர் கலீரென்னவும் கலவைச்சாந் தணிந்துகொண்டு உதய சூரியன் போன்றொளிருஞ் செம்பட்டாடை உடுத்து ஒரு பூங்கொடி அசைந்து மின்னி நடப்பதுபோலவும் அன்னப்புள் மெல்லெனவசைந்து அழகாய் நடப்பதுபோலவும் அழகிய சாயலுடைய மயில் ஒயிலாய்ச் சிறகு விரித்து நடையாடல்போலும் ஒருத்மாலை விண்ணுலகிலிருந்து மண்மிசை வந்து துவண்டு நடை

யாடுதல் போன்றும் அமிர்தமதியாம் தேவி அரசனருகில் சென்றனள். சமய சஞ்சீவிபோல் இவர்களிருவரும் எப்போழ்து வருவார்களென்று கையும் கணையுமாய்க் காத்திருந்த அனங்கனும் தன் பூங்கணை மாரிகளை முன்னினு மதிவேகமாக எய்தனன். இருவரும் உடனே காமக்கடலிலிறங்கி யாடினர். உடனே ஆலிங்கன முதலிய உபசாரங்களோடும் ஊடல் கூடலாம் முகவாச தாம்பூலாதிகளோடும் அனங்கனுக்குப் பூஜைபுரிந்து, காமரஸமா மமுதினைமன்மதனுக்குநிவேதித்துத் தாமும் அளவின்றிப்புசித்து நித்திரைகொண்டனர்.

கவி.

இன்னரிச் சிலம்புந் தேனு
மெழில்வளை நிரையு மார்ப்பப்
பொன்னவிர் தாரோ டாரம்
புணர்முலை பொருது பொங்க
மன்னனு மடைந்தை தானு
மதனகோ பத்தின் மாறாய்த்
தொன்னலந் தொலைய வுண்டார்
துயில்கொண்ட விழிக ளன்றே.

அரசனு மரசியு மிவ்வாறு களைத்து விழுந்து நெடுநேரந் துயின்றனர். விடியற்காலமு நெருங்கியது. அரண்மனைக் கருகில் யானைச்சாலையி லிருந்த ஒருவன் அப்பொழுது நித்திரை தெளிந்து தன் கண்டத்தொனியால் மாளவபஞ்சமம் கொஞ்சவிசைப் பாட்டைப் பாடினன். அமிர்தமதி இப்பாடலைக் கேட்டு மதி மயங்கிக் கலக்க முற்றாள். அவள் மனம் வேறொன்றையும் நாடவேயில்லை. பெரும் பிரமைகொண்டனள். சங்கீத வலையி லகப்பட்டுக் கொண்டனள்.

இவ்வாறு மதிமயக்குற்று வேடன் கையிலகப்பட்ட பறவைபோலக் கீதவலையி லகப்பட்டுத் துயர்க்கடலு ளாழ்ந்தனள் சூரியோதய மாகியும் அவ்விசை பாடினவன்மேல் மோகமுற்று ஆடையணிகல னெல்லாங் குலையத் தனியே நின்று அவள் சோகித்தாள். குணவதி யெனுஞ் செவிலித்தாய் இவளைக்கிட்டிப் பின்வருமாறு கேட்கலுற்றாள். வாராய் புத்திரியே "ராஜஸ்திரீகளுள் நீ இந்திராணிபோல்வாய். தேவேந்திரனை யொத்தவுனது புருஷனும் அரசனுடன் கூடி ஸரஸஸல்லாப குதூகலத்தாற் களித்துவரு முனக்குத் திக்கற்றவள் போல் தனியே நின்று நிலை குலைந்து நல்வார்த்தையும் பேசாது ஏகாந்தமான இவ்விடத்தில் கவலை நேர்ந்த தென் கூறுவாயாக."

இதைக்கேட்ட பிறகும் காமராகத்தால் இதமகித மறியாளாகி அமிர்த மதிமறுமொழி கூறியதாவது "வாராய் அம்மையே எனது மனமாகிய மதம் பட்ட யானையை ஒருவன் விடியற் காலத்து அவனது கீதமாம் அங்குசத்தை அவன் வாயாகிய கையினாற் பிடித்து யான் வருந்தும்படி பலவாறாக எனது செவியுட் புகுத்தித் துன்பஞ் செய்தனன். அத்துன்ப மென்னாற் சகிக்க அரிதாயது. என் மனமும் நொந்து புண் பட்டுளது. அதற்கேற்ற பரம ஔஷதம் அப்பாடகனே. அவனை எனதிட மடைவிப்பாயாக."

இதைக்கேட்ட குணவதி காரணமிஃதென்றறிந்திருந்தும் ஒன்று மறியாள் போன்று பேசலுற்றாள் "வாராய் புத்திரியே இரவில் நீ கண்ட தீயகனவினால் உன் மனமிவ்வாறு வருந்துகின்றது போலிருக்கின்றது. இனி இதனையொழித்து உஜ்ஜயினி நகர்க்கரசனும் யசோதர மகாராஜனுடன் சந்திரனும் உரோகணியும் போலக்கூடிச் சம்பாஷணைசெய்து ஏகாசனத்தில் வீற்றிருந்து களிப்பற்றப் பதிவிரத நெறியிற் சலி

யாதுபோக போக்கியங்களை யனுபவித்துக்கொண்டு பிரஜைகளைக் காத்தருளுவாயாக."

என்ற இப்போதனை அமிர்திசெவியி லேறவேயில்லை. நாய் பன்றி இவைகட்கு இயற்கையாம் தீக்குணங்களுக் கிலக்கானாள். தீஞ்சுவைக்கனி எதிரிலிருக்க அதை நீத்து எட்டிக்கனியை ஒருவர் விரும்புதல் போலவும், நோயுற்றார்க்குப் பால் கசந்து காட்டுதல் போலவும், இவள் இதமுணராது பின்வருமாறு குணவதியைக் நோக்கி மறுபடியுங் கூறுகின்றாள்.

"அக்கீதம் பாடிய மனோகரனை புருஷனுடன் யான் கூடும்படி நீ செய்விப்பாயேல் அதனால் விளையுஞ் சுகம் தேவர்களுக்கும் கிடைத்தற்கரிய தொன்றாகும். எனக்கது கிட்டுமேல் எனது மதனநோய் தீர்ந்து நெடுநாள் வாழ்வேன். அப்படி நேர்வதின்றேல் இப்பொழுதே மரண மடைவேனாதலின் சீக்கிரமாகவெனது கோரிக்கையை நிறைவேற்றுவாயாக" என்றனள். குணவதி இதனைக்கேட்டு ஐயோ நானென்ன செய்வேன். பிரமன் இவளுக் கிணையில்லாத போகபோக்கியங்களையும் செல்வ மிகுதியையும் பதவியையு மளித்தும் இவளது புத்தியை மட்டுமீனமாக்கிய தந்தோ கொடிது கொடிது என்று பலவாறு நினைந்து ஒருவாறு தனக்குள்ளே நொந்துகொண்டு இரவிற் றனியே சென்று இவ்விதம் பாடி மயக்கிய கள்வனெங்குளனோ அவனழகும் வடிவும் எத்தகைமையவோ வென்று தேடிக் கொண்டு செல்லுகையில் யானைச் சாலையில் பாகன் அஷ்டபங்கன் என்பானைக் கண்ணுற்றுத் தன் கண்ணையும் மூக்கையும் மூடிக்கொண்டாள். இவனோ யானை மூத்திரத்திற் கிடக்குங் குட்டரோகி. இவன் விகாரங்களைக் கேட்டால் தலைவி வெறுப்படைவாளென்று தலைவியைக்கிட்டிக் கூறுகின்றாள்.

கலி.

நரம்புகள் விசித்த மெய்ய
    னடையினிற் கழுத லைந்தே
திரங்கிய விரலன் கையன்
    சிறுமுகன் சினவு சீரிற்
குரங்கினை யனைய கூனன்
    குழிந்துபுக் கழிந்த கண்ணன்
நெருங்கலு நிரலு மின்றி
    நிமிர்ந்துள சிலபல் லென்றாள்.

வாராய் தேவியே இனிய ஓசையைக் காட்டி அசுணப் புள்ளைக் கைப்பற்றும் வேடன்போலத் தனது பாடலால் உனது மனதைவாட்டியவன் நமது பட்டத்து யானையின்பாகன். அவன் பெய ரஷ்டபங்கன். அவன் குஷ்டிரோகி. உடலெங்கும் துர்க் கந்த முடையவன். விரல்கள் குறுகி உருவழிந்துள்ளன. நடை யோ, முட்டிக் கால்களோடு கழுதை நடை போன்றுளது. உட லெங்கும் நரம் பெழுந்துளது. ஆழ்ந்து குழிந்த கண்ணன். விலகி நீண்டகோணலான பற்களுள்ளான். குரங்கைப்போற் கூனன். இவ்வித விகாரம் என்னாற் கூறற்கரிது. அவன் உனக்குத் தகாத ஈனன். உன்மனதை அவனிடஞ் செலுத்தாது திருப்பி உனது நிறையைக் காத்துக் கொள்ளென்று குணவதி கூறி னாள். இதனைக் கெட்ட பின்னும் அமிர்தமதி மறுத்துங் கூறு கின்றாள். நீ கூறுவதா லென்ன பயன். எனதாசையோ முன் னமே அவனிடஞ் சென்று விட்டது. விசேஷித்துச் சொல் வதா லென்னபயன். காரிய முடிந்தபின் காரணத்தை ஆலோ சித்தல் பயனற்றது. நல்லார் நெஞ்சம் எதை நாடுகிறதோ அதுவே எல்லாமாகும். அஃதில்லாதபோது குலம் கல்வி அழகு முதலியன பயனின்றாம். காமதேவன் யாரிடம் நம்மைச் சேரும்படி பாண மெய்கின்றானோ அவனே நமக்குரிய சுந்தரன்.

அவனை என்னிடஞ் சேரும்படி செய்விப்பது உனக்கு முக்கிய கருமமாம். தாமதியாது நிறை வேற்றுவாயாக வென்றனள். இவள் பழிப்புக்கிடமாய் நீசனது சேர்க்கையால் கெட்டழிவா ளென்று குணவதி தன் மனத்திலெண்ணியும் நிர்ப்பந்தத்தினால் வேறுவழி காணாது யானைப் பாகனை அழைத்து வந்து ஏகாந்த மான ஸங்கேதத்தலத்தி லிருக்கச் செய்து இவளையு மவனிடம் சேர்ப்பித்துச் சுகிக்கும்படி செய்தனள். பாகனை இருட்டில் அமிர்தமதி அநங்கன்தானென் றெண்ணி மோகச் சலதியிற் குதித்து அமுது புசித்தனள்.

இவ்வாறு கள்ளவழியாற் சுகானுபவ நடந்தேறி வருங்கால் தன்தேவி தனதிடம் முன்போற் களிப்பதின்மையை இங்கித மறியு மரசனுணர்ந்து கொண்டனன். இதன் காரணமறிவான் அரசனோர் நாளமளியில் பொய்யுறக்க முறங்கினன். அதைத் தேவி யறியாளாகி மெய்த்துயில் என்று நம்பிக்காம நுகர்ச்சி யின் பொருட்டு அரசனை நீத்துக் குறியிடஞ் சென்றனள். அர சனோ ஈதறிந்து துயிலொழித்து வாளுங்கை யளுமாகித் தன் தேவியின்பின் மறைந்து சென்று, உண்மை கண்டுக்கொள்ளக் கரந்து நின்றான். முன் சென்ற தேவியைப் பாகன் கண்டவுட னே மயிரைப் பிடித்திழுத்துத் தரையிலழுத்தி இருகையாலும் பலபடி புடைத்துத் தாமதித்ததேன் கூறென்று காலால் நிலத் திற் றள்ளித் துகைத்தான். இருள் மூடிய சந்திரன்போல் அமிர்தமதியுங் காலரற்றுகைப் புண்டதால் விம்மி விம்மிப் பே சாது சிறிதுநேரம் நிலைகுலைந்து நிற்கவே அட்டபங்கன் பிறகு தேவியினடி மேற் சென்னி சூட்டிப் போற்றவே அவளுந்தே றிஜாரனை நோக்கி ஐயனே கோபியாதொழிக யான் பெரிய பா வம் புரிந்தேன் அஃதியாதெனில் அரசனோடாசனத்தி லிருந் தேன். தாமதநேர்ந்தது. அதனையான் கூறுதொழிந்தேன் என்ற னள். கற்பகம் நேரப்பெற்றார் அதைவிட்டுவிலகி நிற்பதுலகி லில்லை. இனி உம்மை யன்றி எனக்குக் காதற்றுணை யாவரொ ருவருண்டோ புகல்வீராக வென்று தேவி அப்பாகனுடன் கூறி

மகிழ்ந்தனள். இதனை மறைந்து நின்று கண்ட அரசனும் கோபமிகுதியால் தீயெழவிழித்து இவர்களைக் கைவாளினாற் கொன்றுவிடத் துணிந்தான். உடனே கரத்து வாளை விலக்கி நின்று தெளிவுடையனாகித் தனக்குள்ளே கூறலானான். மாதர்கள் யாராயினும் கொலைக்குரிய ரல்லர். அறிவிலானாகிய பாகனும் அவளோடொப்பான். இதன்றி நமது வாளுக்கிலக்காவார் பகை யரசரேயன்றி ஈனஜாதியானும் நமது பணிசெய்வோனு மாகான். எனப் பலவாறு ஆலோசனை செய்து இழித்துக் கூறிவிட்டு மாதர் போகத்தை வெறுத்துப் போந்து தன்ன மளிமீதேறித் தன்னையே முனிந்துகொண்டு காமனைக் கடிந்து கூறிப் பெண்போகம் நீங்கித் துறப்பதே சிறப்புடைய தென்றான்.

காமத்தால் விளையுந்தீமைகள்.

எண்ணம தலாமை பண்ணு
 மிற்பிறப் பிரிய நூறு
மண்ணிய புகழை மாய்க்கும்
 வரும்பழி வளர்க்கு மானத்
திண்மையை யுடைக்கு மாண்மை
 திருவொடு சிதைக்குஞ் சிந்தை
கண்ணொடு கலக்கு மற்றிக்
 கடைப்படு காம மென்றான்.

அரசவம்சத்திற் பிறந்தும் அரசபோகத்திலு மிராநின்ற இவளையும் அஞ்ஞான வசத்தால் சண்டாளனுக்கு அடிமையாக்கிய துர்ப்புத்தியையுடைய மன்மதன் செய்கையைவிட்டுத் துறப்பதே மிகச்சிறப்புடைய தென்றனன். உலகத்திற் பெண்கள் தங்களை மணந்தோர்க்கே எப்பொழுது முரியவரெனும் நியாயங் காணப்படுவதேயில்லை. பூர்வபுண்ணிய முடையர் யாரெனினும் அவர்களைப் புணர்ந்து நிற்பர். ஆதலினிப் பெண்ணி

னத்தவரை விலக்கிக் கொள்வதே சற்கருமமா மென்றனன். முன்போல மற்றோர்நாளரசன் சபையில் மந்திரிகளுஞ் சுற்றத்தவரும் பிறரும் சூழச் சிம்மாசனத்தில் வீற்றிருந்தனன். தான் அமிர்தமதியிடம் கண்ட விசேஷத்தை எவர்க்கும் வெளியிடாதிருந்தனன். பட்டத்தரசியும் வழக்கம்போல் அரசனினருகில்வந்து அர்த்தாசனத்தில் வீற்றிருந்தாள். அதைக்கண்டு அரசன் நகை விளைக்குஞ் சில மொழிபகர்ந்து தன் கையிலிருந்த நீலோற்பல மலரைத் தேவியின்மேல் வீசவும் அவள் சகிக்க முடியாதவள் போல மாயத்தால் சபையோர் காணும்படி மூர்ச்சை யடைந்தவள்போல் கீழே விழுந்து விட்டனள். பரிசனங்களிதைக் கண்டு சைத்தியோப சாரங்கள் செய்து பனிநீர் தெளிக்கவே மூர்ச்சை தெளிந்தெழுந்தவளைப்போல் எழுந்துட்கார்ந்தாள். இவளிடமுண்டாகிய விராகத்தினால் அரசன் மனம்வெறுப்புடையனானான். பின்பு இராச்சியம் முதலிய ஸம்பத்துகள் மிகுந்திருந்தும் இப்படிப்பட்ட துர்மதியுடைய பெண்ணின் சேர்க்கையால் ஆர்த்தத்தியானமும் இரவுத்திரத்தியானமும் வளருகின்றன. அதனால் திக்கதிக்குக் காரணமாகிய தீவினை நம்மைச் சூழுமாகையால் ஸ்திரீ முதலிய பரிவாரங்களினின்று நீங்கி ஜினதீக்ஷையைக் கைக்கொள்வோ மென்றெண்ணித் தன் தாய் சந்திரமதிக் கறிவிக்கலாமென்று அவளிருந்த அரண்மனைக்குச் சென்று அவளைக் கண்டு, விலகிநின்று இளைத்தவுடல் சூழ்ந்த பயிரை நீய்ய பாதுவாடாக வென்றனன். "மகன் அழகிய உருவம்வாடி முகபங்கயமு மலரிழந்திருப்பதேன்? பிணியுள தெனக்கொண்டு என்மனம் என்னை வருத்துகின்றது. உரைத்தருளுவாய்" என்று தாய் கூறினள். அரசன் விடை கூறுகின்றான். வாராய் தாயே, ஒருநாளிரவில் நான் நித்திரை புரிந்தபோது இரண்டு தீய கனவுகள் கண்டேன். சந்திரனுடைய காந்தியாம் ரோகிணி தேவி சந்திரனை விட்டு நீங்க மண்ணிடை மழுங்கியதாகக் கண்டதொன்று. இருளைக்கெடுத்துவாரிய சூரியமண்டலம் அப்பொழுது சூரியனை மறைத்ததாகக் கண்டது

மற்றொன்று. இவ்வாறு கண்டது முதற்கொண்டு மனத்துயரால் என் சரீரம் முதலியன மாறிவிட்டன என்றனன். நகரதேவதையான சண்டமாரியெனுங் காளிதானிவ்வாறு உனதிடம் தீய கனவுகாட்டுவித்துள்ளாள். அதனாற்றீமை விளையுமென்று புத்திரனே நீ பயங்கொள்ளாதே. உனக்குரிய தேவதையாங் காளியை நீ பணிந்து பூஜித்தாலவள் உனது தீமைகளை நீக்கிப் பல நன்மைகளையு மாக்குவாள். ஐப்பசிமாதம் சுக்கிலபக்ஷம் அட்டமிதிதி சேரும் மங்களவாரத்தில் நீ அவளுக்குப் பலி கொடுத்துப் பூசித்தால் உன் பலியை யேற்றுக்கொண்டு அவள் களிப்படைவாள். இதை நினைந்து நீ ஒருதகரைக்கொடு போய் அத்தினத்தில் காளி மகிழும்படி நீ பலி கொடுத்தா லத்தேவி கனவின் கெடுதியை நீக்கி உன்னைக் காப்பாற்றுவாளென்றாள்.

கருணையின்றி இப்படித்தாய் கூறியதைக்கேட்டு யசோதரன் இரண்டு கைகளாலும் காதுகளைப் புதைத்துக்கொண்டு கூறுகின்றனன். வாராம் தாயே நீ கூறியது நீசகுலத்திற் பிறந்து அஞ்ஞானத்தால் விவேகமென்பதையே யறியாத துஷ்ட ஜனங்கள் செய்வதற்கு அடுத்தது. நாம் உத்தமமான க்ஷத்திரிய குலத்திற் பிறந்து ஜினதருமவுணர்ச்சியால் நல்வினை தீவினைகளையும் அவைகளா லுண்டாகுந் துக்க முதலியவைகளையும றிந்துள்ளோம். எனதுயிரை விட்டேனும் யான் பிறவுயிரைக் காவாதிருத்தல் சால்புடையதோ? என்னுயிர்க்கு க்ஷேமத்தை நாடியான் பிறவுயிரை வதைக்கில் இவ்வுலகை யான் காப்பதின் பயனென்னவாகும். உலகிலுள்ள வுயிர்கட்கெல்லாம் அரசனே காப்பவனு மல்லவோ. எனதுயிரின் வாழ்வை யெண்ணி எளியோரை யான் வதைபுரியின் வானிடத்தில் நமக்கு நேரும் நன்னெறியும் விலகிவிடும். தன் சரீரான்ம சுகத்தைமட்டும் நாடி வேறொன்றிலும் மனம் நாடாத மனிதரின் வாழ்வு இம்மண்ணிடத்திலேயே நிற்கும். இதல்லாமலும் அன்னையே நின்குலத்தில் முன்னரசாண்டோர் ஜீவவதை செய்தோ

ருமல்லர். நாம் இன்று புரியுங் கொலைப்பாவம் மேலாற் பல இடர்களை விளைவிக்குமன்றி நீ உரைத்ததெல்லாம் நன்மை விளைப்பனவல்ல என்று கூறினன். இதனை கேட்டு நீ எனது சொல்லை மறுத்தனை நீ கொடியவனென்று கூறித் தாய் சினங் கொண்டனள். நீ உயிர்க்கொலைக் கஞ்சுவாயேல் மாவினாற் கோழியொன்று செய்து அதைக் கொன்று பலிகொடுத்துக் காளியை மகிழ்வியென்று பிறகு கூறினள்.

தாய் கனவின் பயன் கருதிக் கூறிய கூற்றோ ஒன்று பிறகு கூறிய உறுதிமொழியோ வேறொன்று. இவ்வாறு வினையின் பயனேவெவ்வேறாய் இடரும் பலவாகி எனதிடத்து விளைந்துளதாகையால் யார்க்கும் வினைப்பயனை விலக்கலரிதேயாமென்று தனக்குள்ளே அரசன் கூறிக்கொண்டு உயிர்க்கொலையாவது இதுதானென்று பகுத்தறியுமுள்ள முடையவனாக விருந்தும் தாய் கோபித்துக் கூறிய செய்கைக்கு அஞ்சி அரசன் சம்மதித்தான். ஜினதருமத்தின் உண்மையை யறிந்து திடமாய் நிற்கு முறுதியிலானாதலின் அவ்வாறுடன் பட்டான். தாயும் கைவேலையில் வல்லானொருவனைக்கொண்டு கோழி யொன்று மாவினாற்செய்வித்துப் பஞ்சவர்ணங்களையும்அதிலூட்டிஉயிர்க்கோழியானெனும்படி செய்வித்தனள். அரசனு மதைக்கைக்கொண்டு தாயுடன் சண்டமாரியாங் காளி கோயிலுட்சென்று வலஞ்செய்து மனத்துயர்மாற்றிய யருள்வாயாக வென்று கூறித் துதித்துப் பூஜித்து எதிர்முகமாய் பலி பீடத்தருகில் நின்று தன் கைவாளா லக்கோழியின் கழுத்தை வெட்டினன்.. அக்கோழி கூவிக்கொண்டே நடுங்கி வீழ்ந்திறந்தது. அரசனிதைக் கேட்டு வாளை யொருபுற மெறிந்துவிட்டுக் கலங்கலுற்றான். கொலைப்பாவம் நம்மைப் பல பிறவிக்கழைப்பதுபோலு மிக் கூவிய தொனி யென்றான். அஞ்ஞானியாகிய தாயின் சொல்லைக்கேட்டுநான் செய்யத்தகாத காரியத்தைச் செய்ததால் இத்தகைய சம்பவம்நேர்ந்தது. அமிர்தமதியின் களவொழுக்கமுமென்

னைக் கொல்லும் போலும். தீவினைகளென்னைக்கொன்றொழிக்கும் போலுமென்று இவ்வாறு நினைந்தழுங்கினன். இவ்வகைக் கவலையுடன் யசோதரன் தன்னகர்க்கேகி மந்திரி முதலினோர் முன்னிலையில் நன்னாளில் தன் மகனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்து மகுடஞ் சூட்டினான். தவம் புரிய வனம் புகுதற்காயத்தமானான். இதனை அறிந்த அமிர்தமதி தன்னை அவமதித்தனனரசனென்று பின்வருமாறு அத்தீயவள் யோசனையொன்று செய்தாள். அவள் அரசனை நோக்கி வாரீர் சுவாமியே நீங்கள் மாத்திரம் தீக்ஷைக்குப் போகின்றீர்களே. அத்தீக்ஷையே எனக்கு மாகக்கடவது. இன்றையதினம் எனது கிருகத்தில் தாங்களும் தங்கள் தாயாரும் மைந்தனுங் கூடிப் போஜனம் செய்தால் உமதுகுமாரனை அரசனாக்குவோ மென்றாள். இவள் மனநிலையை யரசனறிந்தவனாயினும் அவளைப் பார்த்து நீ கோரியபடியே ஆகுகவென்று கூறிவிட்டுத் தன் தாய் மனையிலிருந்தான். ஒருவர்க்குத் தீங்கு நேருங்கால் வஞ்சனையாற் செய்டம் நயமும் நன்னய மென்றே தோன்றும். விடங்கலந்த தேனைச்சேர்த்து லட்டுவர்க்கங்கள் செய்து தாயையும் அவள் மைந்தனைம் தனது நாயகனையும் தன் மனைக்கழைத்து மைந்தனோடு பலருங்காணஉணவளித்தான். சந்திரமதியும் யசோதரனும் உணவிற் கலந்திருந்த நஞ்சினால் மாண்டொழிந்து விலங்குவர்க்கத்தில் ஜனன முற்றார். பார்த்தற்கு மிசையாத அட்டாங்கன்றன்னைத் தன் மனத்துளெண்ணி நாட்டிற் கரசனாகிய யசோதரனுக்கு மரணமுண்டு பண்ணிய அமிர்தமதி பெண்களுட் கொடியவள் கொடிய பாவி என்றனர் ஊரார். இந்த அரசனும், இவன் தாய் சந்திரமதியும், சண்டமாரிக்குச் சகல ஜனங்களும் ஜீவனைக் காவு கொடுத்துப் பூஜித்துத் தங்கள் தங்கள் பல சித்திகளையும் பெற்றுள்ளதைப் பார்த்திருந்தும் ஜீவனில்லாத மாக்கோழியைக் கொடுத்ததினா லிந்த மரண நேர்ந்த தென்றார் சிலர். யசோதரனறப் பொருளை யறியாதிருந்தான். தவத்தினிடஞ் சென்று பணிந்திலன். அதர்மவழியில் மயங்கி உலகில்

அரசாட்சி பொன்றினிடமே மகிழ்ச்சி கொண்டான். அளவின்றி இளமாதர் போகத்து ளாழ்ந்திருந்தான். முடிவிலே துன்மரணம் சம்பவித்தது. இவனுக்குச் செல்லுதற்குரிய நற்கதியில்லை என்றார் வேறு சிலர். நகரத்தவரும் பிறரு மிவ்வாறு நினைந்து வாடினர். அரசன் தேவியாய் அமிர்தமதியோ தான் கருதியதை முடித்துக்கொண்டாள். மனதில் உண்மையில் வாட்டமுள்ள வள்போலத் தன் மகனைப் பார்த்து மைந்தனே என்னருகேவா வென்றழைத்துக் கூறுகின்றாள். நீ தனியனாகும்படி உன் பிதா வாமென துரையகமோ நான்விட்டு நீங்கியது எனது வினைப்பயனே. அது பற்றி உன் மனத்திலுள்ள நோயை விட்டொழிப்பாயாக. முடிகவித்துக்கொண்டு உலகுக்கொரு நாயகனாகி அரசாளுவா யாக வென்று தன் மகன் யசோமதிக்கு நன்மொழி கூறிக்களிப் புற்றிருந்தாள்.

அமிர்தமதி சுப முகூர்த்த தினத்தில் தன் புத்திரனுக்கு இராச்சிய பட்டாபிஷேகம் செய்வித்து மணிமகுடம் சூட்டி ராச்சிய சம்பத்தில் ஸ்தாபித்தனள். யசோமதி ராஜனும் ஸகல ராச்சியங்களைப் பெற்றுக் கொண்டு அமைச்சர் தானைத் தலைவர்களோடு கூடி அரசபோகத்தில் மிக்க ஊற்ற முள்ளவனாய் ஜினதரும பூரணனாகி அரசாண்டு கொண்டிருந்தான். தன திஷ்டம் நிறைவேறியதால் அமிர்தமதியும் அதிகம் களிப்புற்று அஷ்டபங்கனோடு கூடிக் கொண்டு மிக்க காமராக ஸல்லாப வார்த்தைகளால் காமபோக மநுபவித்துக் கொண்டிருந்தனள்.

ஓ ராய் மாரிதத்த ராஜனே பாப கருமோதயத்தினா லாகிய பலாபலத் தன்மைத்து. பெண்ணினத்தாரின் வஞ்சனையால் வந்த மாடமாகிய செய்கைகளின் தன்மையும் இத்தன்மையா யிராநின்றது. ஸம்ஸார துக்கத்தின் விசேஷமு மிவ்வகையா யிருக்கின்றது. அரசர்கள் புத்தியின்மையால் அரசாளும் விதாயகமும் இவ்வித மிருக்கின்றது. நீ இவைகளின் தன்

மைகளை மனதில் தெளிந்தாலோ சிக்கக் கடவாய் என்று அபய ருசி போதித்தான்.

இனிமேல் யசோதரராஜனும் அவன் தாயாகிய சந்திர மதியும் பாப கருமோதயத்தால் விலங்குகதியில் பிறந்தனர். அதெப்படி என்றாலோ, கூறுகின்றேன் கேட்பாயாக.”

மூன்றாம் பாகம்.

அரசனும் யசோதரன் விந்த மெனும் வரையிலுள்ள ஓர் மயிலின் வயிற்றில் முட்டை வடிவங் கொண்டுவளர்ந்து கொண் டிருந்தான். வனவேடன் ஓர் நாள் அம்மயிலைத் தன்கை அம் பினால் எய்தான். ஆங்கு மயிலின் முட்டை வெளிப்பட்டது. அதனை அவ்வேடன் அருகிருந்த வேடுவச்சியிடம் கொடுத்துக் கோழி முட்டைகளோடு அதனையும் வைத்து வளர்த்து வரும் படி திட்டம் செய்தனன்.

இஃதிவ்வாறாக அரசனின் தாய் சந்திரமதி என்பாளும் உஜ்ஜயினி நகரத்தின் பறைச்சேரியில் நாயாகப்பிறந்துவளர்ந்து கொண்டிருந்தாள். இந்நாயையும் மயிலையும் வளர்த்தவர்கள் அவைகளின் வடிவழகையும் சிறப்பையுங் கண்டு அவை களை யசோமதி யரசனிடம் கொண்டுபோய்க் காட்சிக் குரிய பொருளாகக் கொடுத்தார்கள். அவைகளைக் கொண்டுவந்தவர்க ளுக்கு அரசன் சன்பான மளித்தான். இம்மயிலையும் நாயையுந் தன்னரண் மனையிலேயே வைத்துச் சீராக வளர்த்துவரும்படி அரசன் கட்டளை யிட்டனன்.

முன் மன்னனாயிருந்த பொழுது சண்டெழுந்து வாய்ப தைத்து நிற்றற்குறியாரிடத்து மயிலாயினபின் அப்பமேல் எழு

ந்து நிற்கும்படி யாயது. முன் தன்னைக் கண்டஞ்சு பவர்க்கு இப்பொழுது, தான் கண்டஞ்சும் நிலையும் அதற்கு நேர்ந்து விட்டது. அழகிய இளமாதர்கள் கால்வருடப் பஞ்சணைமேல் முன்றுயின்ற மன்னன், மயிலாகித் தன் தோகையோடு பிறர்க் கஞ்சி யொதுங்கு நிலையுஞ் சம்பவித்தது. ஆபரணமணிந்த அழகியமகளிர்பொற்கலத்தில் அளித்தபாலடிசிலுண்ட அரசபதம்நீங்கி இப்பொழுது மயிலாகி அரண்மனைக்கு வெளியிடத்தில் இரைநாடிச்சென்று வருந்துங் கதியாயிற்று. இவ்வாறாகவே சந்திரமதியும் முன்னரசியாயிருந்த போதுள்ள நற்போக்கியங் களினின்றுநீங்கி நாயாகி வீதிதோறுஞ் சென்று நகரத்துள்ளா ருண்டபின் எடுத்தெறியும் எச்சிலையும் வேறு ஈனமான உணவு களையும் தின்று கொண்டும் கண்டோர் வெருட்டி யடிக்கப் பயந் தோடிக் கொண்டும் அகழியின் நீரினருகாகவும் சாக்கடை நீரி னருகாகவும் சஞ்சரித்துச் வருந்துங்கதி வந்துவிட்டது.

உஜ்ஜயினிநகரத் தரண்மனைக் கருகிலுள்ள சித்திரகூட மண்டபத்தில் ஓர் நாள் அமர்தமதி யென்பாள் அஷ்டபங் கனைத் தன் கள்ள நாயகனோடு காமகேளி ஸல்லாபத்தோடு கூடிக் குலாவிரமித்துக் கொண்டிருந்தாள். இத்தருணத்தில் அரண்மனையில் வளர்ந்து கொண்டிருந்த மயில் அம்மண்ட பத்தில் தற்செயலாய்ப் போய்ப்புகுந்தது. அங்கு நடந்த செய் கையைப் பார்த்து அது சகியாது சந்நிதிவந்த அஷ்டபங்கனி டஞ்சென்று அவன் கண்களை மூக்கினால் கொத்திக் களைந்து விட்டது. இதைக்கண்ட அமிர்தமதி கடுங்கோபங்கொண்டு அம்மயிலின்மேற் கற்களையும் கட்டைகளையும் எடுத்தெறிந் தாள். அதனால்மயிலின் தலை நொறுங்கியது அதுகண்டசப்பி ராணனாய்க் கீழ் விழுந்துவிட்டது. இதனை அரண்மனையில் வளர்ந்து கொண்டிருக்கும், முன் சந்திரமதியாயிருந்தநாய் அங்குச்சென்று வாயாற் கௌவிக் கொண்டுபோய் யசோமதி யரசன்முன் போட்டது. அரசனும் மயிலின்மீதிருந்த அடிகப்

பிரியத்தினால் நாய்தான் மயிலை இவ்வாறு கடித்துக் கொன்று விட்ட தென்றெண்ணி வெகு கோபங்கொண்டு அந்நாயைப் பலகையா லடித்துக் கொன்றுவிட்டனன். மனிதப் பிறவியில் விருந்த பகைமை பிறகு விலங்கு கதியில் வந்தபோதும் நீங்காது இவ்வாறு இடர்ப்படுத்துமென்பது இதனால் இனிது விளங்குகின்றது. இதன் காரணம் மனித ரறிவிற்கு எட்டாததேயாம். முன் அரசனாயிருந்து பிறகு வினைவசத்தால் மயிலாய்ப் பிறந்து மரணமடைந்த மயில் மறுபடியும் விந்தமென்னு மலையின் காட்டில் ஓர் முள்ளம் பன்றியாய்வந்து பிறந்து விட்டது. அரசனாற் புடைப்புண்டு மாண்ட நாயும் முன் அரசியா யிருக்கையில் புரிந்த தீமையின் பலனாக நாயாய்ப் பிறந்து மாண்டதுமன்றி மறுபடியும் அவ்விந்தவரைக் காட்டில் ஒரு கரும்பாம்பாய் ஜனித்தது. இப்பன்றியும் பாம்பும் ஒரே காட்டில் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்தபோது பன்றியோர்நாள் நாலாபக்கமும் ஓடியலைந்தும் இரை கிட்டாது வாடி வதங்கிக் கவலைக்கொண்டு நின்றது. அப்பொழுது இக்கரும்பாம்பு விதிவசத்தால் பன்றிக்கு எதிர்ப்படவே பன்றியதைப்பிடித்துத் தன்பசிக் கிரையாக்கிக் கொண்டது. இது நிகழ்ந்த சின்னாட் கப்புறம் இப்பன்றியை ஓர் கரடிகொன்று தின்றுவிட்டது. கரடியின் செய்கையினால் சிறுமிருகங்கள் பெரியமிருகங்களுக் கிரையாகும் நியாயம் விளங்குகின்றது. மரணமடைந்த இப்பன்றி உஜ்ஜயினிநகர்க் கருகிலோடும் சிப்பிரா எனும் நதியில் ரோகிதம் எனும் ஜாதிய மீனாய்ப் பிறந்துவிட்டது. முன் பன்றிக் கிரையாய கருப்பாம்பும் முன்கூறிய நதியிலேயே முதலையாய்வந்து ஜனித்தது. ஓர் நாள் ஓர் தாசி அரசனரண்மனையிலிருந்து அந்நதியில் வந்து நீராடினள். முன்சொன்ன முதலை அவளைக் காலைப்பிடித்து இழுத்துக் கொன்றுவிட்டது. இதனை யச்சாமதி யரசன் கேள்விப்பட்டு அம்முதலையையும் பிடித்துக்கொன்றுவிடும்படி கட்டளையிட்டனன். அதன்படியே வலைஞர்கள் வலையால் அம்முதலை

வைப்பித்துத் தம்புத்திரக் கொன்றுவிட்டார்கள். இப் புதல்வன் அந்நகரின் பக்கத்தில் நாயாகப் பிறந்துவிட்டது. முதலைப் பிடிக்கவேண்டிச் செம்படவர் அக்கடலில் வலைவீசியபோது மீனும் அகப்பட்டதால் அவற்றை வலைஞர்கள் அரசனிடம் கொண்டு வந்து கொடுத்தனர். அவ்விரண்டின் சித்திர வடிவமும் அழகு முள்ளதாயிருந்தது. அதனைக் கண்ட அந்தணரிற் சிலர் இம்மீன் அரசன்பெற்றோர் சிராத்தத்திற்கு உரியதென்று கூறினர். அரசனும் அந்தணர்க்கு அப்படியே சிராத்தஞ் செய்தனன். வழக்கப்படி அந்தணர்கள் யசோமதி ராஜன் இம்மண்ணுலகில் பன்னெடுங்காலம் வாழ்ந்தபின் விண்ணுலகில் பரசாதமனும் சுகமாயிருக்கக்கடவன் என்ற ஆசீர்வசனங் கூறினர். இப்படிப் பிராணிவதஞ்செய்து சிராத்தஞ்செய்வதும் கொலைச்செய் கையேயாமென்று சரித்திரத்துடன் அபயருசி கூறினான். இவ்வாறு சிராத்தத்திற்கென்று கொன்று தின்னப்பெற்ற அம்மீன் முன்சொன்ன ஆட்டின் வயிற்றில் ஒரு ஆட்டுக்கிடாவாய் வந்து ஜனித்தது. அந்த ஆட்டுக்கிடா ஒரு நாள் தன் தாயின் மேலேறிப் போகமுற்றுப் புணர்ச்சி செய்துவிட்டது. இப்புணர்ச்சியைக் கண்டு சகியாத மற்றொரு ஆணாடு அக்கடாவின் மேற்பாய்ந்து அதனைக் கொன்றுவிட்டது. தாயாயாட்டின் வயிற்றில் பாய்ந்திருந்த இந்திரியம் பரிணமமுற்ற ஒரு ஆட்டுக்கிடாவாய்ப் பிறந்து வளர்ந்தது. வனத்தில் வேட்டையாடித் திரும்பிவந்த யசோமதிராஜன் ஓர் நாள் முன்கூறிய தாயாகும் ஆட்டைக்கண்டு சண்டமாரிக்குப் பலியாக்கிவிட்டனன். இத்தாயினருகில் நின்ற ஆட்டுக்கிடாவை அரசன் பார்த்து அதையொரு சண்டாளனிடம் ஒப்புவித்து வளர்த்துவரும்படி கட்டளையிட்டனன். இவ்வரசன் மற்றோர் நாளிலும் முன்போல் வேட்டையாடிக்களித்து நகர்க்குத் திரும்பி வருகையில் ஒரு மகிஷத்தையும் அச்சண்டமாரிக்குப் பலிகொடுத்தனன். பலி கொடுத்த மகிஷத்தின் மாமிசம் சிராத்தத்திற்கு யோக்கியமானதென்று அந்தணர் அரசனுக் கறிவித்தனர். வெயிலிற் காய்ந்து

காகங்கள் கவ்விய அந்த மாமிசம் சிராத்தத்திற்கு அருகமல்ல வென்று சில அந்தணர் கூறி அதற்கு ஓர் பரிகாரமும் கூறினர். அதாவது, ஒரு ஆட்டுக்கிடாவை அப்புலாலை முகரும்படி செய்வதுதானென்றனர். அரசன் தான் முன்வளர்க்கும்படி சொல்லியிருந்த ஆட்டைவரவழைத்து முகருவித்துப் பிறகு சிராத்தம் செய்து அந்தணரால் அரசன் கையிலே ஆசீர்வாதம் பெற்றனன். இவ்வரசன் முன் தனக்கு மகனாக விருந்தானென்னும் நினைவு இவ்வாட்டினிட முதித்தது. அரசனுக்கும் அவ்வாட்டினிடம் அதிகப் பிரியமுண்டாகி அதற்கு அணிமுதலிய அணிவித்து வெகுபிரியமாய் அரண்மனையில் எவ்விடத்திலும் துள்ளி விளையாடக் கண்டு களித்திருந்தான். இக்கிடாவின்றுயைச் சண்டமாரிக்குப் பலியாகக் கொன்றொழித்தபின் கலிங்க தேசத்தில் ஒரு மகிஷமாய்ச் சனித்தது. அம்மகிடத்தைச் செட்டிகள் வர்த்தகசாமான்களேற்றிக் கொண்டுபோகக் கிரயத்திற்கு வாங்கிக் கொண்டார்கள். அவ்வணிகர் வர்த்தகத் தொழிலாக நாட்டில் வெவ்வேறிடங்களுக்குச் சென்று திரும்பி வந்தபோது ஓர் நாள்உஜ்ஜயினிக் கருகிலுள்ள ஆற்றருகிற்றங்கி எருமையின் மீதுள்ள பாரத்தை இறக்கிவிட்டு அதை நீரில் துளைந்து இளைப்பாறும்படி விட்டிருந்தனர். அரசன் குதிரை அங்குவந்ததை அம்மகிஷம் முட்டிப்பாய்ந்து கொன்றுவிட்டது, அதுபட்டத்துக் குதிரையாதலின் அரசன் இதனைக் கேள்விப்பட்டு அவ்வணிகரது பொருள்களைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு அவ்வெருமையின் கால்களைக் கட்டிக் கொன்றுவிடும்படி கட்டளையிட்டான். அப்படியே கிங்கரர்கள் எருமையைப் பலவாறு துன்புறுத்திக் கொன்றுவிட்டார்கள். இவ்வெருமையின் மாமிசம் புசிக்கவேண்டுமெனுமவா அமிர்தமதிக் குண்டாயது. அப்படியே அதனையுண்டு நாவின் சுவையிற்றிருத்தியாயினள். இதுமட்டிலிராது அரண்மனையில் வளர்ந்து கொண்டிருந்த ஆட்டுக்கிடாவின்பேரில் அவள் மனஞ்சென்றது. அதன் தொடை மாமிசத்தை யுண்டாலன்றித் தன் ஆசை

யொழியாதென்று அலைத்துக்கொணர்ந்து அடித்துத் தனக்குணவாக்குப்படி கிங்கரர்களை ஏவினள். இதைக்கேட்டறிந்த நகரஜனங்களிற் சிலர் இவளது துர்நடத்தையைக் கண்டு "இப்பாவி மிகக்கொடியவள். இவளுடம்பெங்கும் குட்டநோய். புலால் தின்னு மாசையோ இவளைவிட்டு இன்னும் நீங்கவில்லை. இவள் எந்த துர்க்கதிக் குரியளோ தெரியவில்லை. ஆட்டின் தொடை மாம்சத்திற்கு ஆசைகொண்டாள்". என்று கூறினர். கிங்கரர்கள் அவ்வாட்டை அறுக்கக்கொண்டு வந்தார்கள். அமிர்தமதியை அவ்வாடு கண்டவுடனே தற்செயலாய்ப் பின் வருமாறு தனக்குள்ளே சிந்தித்தது, "அடிபாபியே நீ முன் அரசனாயிருந்த என்னையும் என் தாயையும் உணவில் விஷம் வைத்து கொன்றுவிட்டாய். இன்னும் உன்பகை தீரவில்லையோ. ஆனைப்பாகன் அஷ்டபங்கனும் சோரநாயகன் சேர்க்கையினாலே உனதுடலோ குட்டநோயால் அழிந்துபோய்விட்டது. உன்னிமித்தமாக நான் வெற்றிகொண்டு பலநாடுகளையும் ஜயித்துக் கட்டிக்கொண்டேன். உன்னதமாகிய பல மாளிகைகள் உப்பரிகைகளைக் கட்டுவித்தேன். அவைகளையிதோ பார், அன்றியும் ஏராளமான வேறு பலசொத்துக்களையும் படைகளையும் நவமணிகளையும் சேகரித்துள்ளேன். இப்படிப் பல நன்மைகள்செய்த என்பேரில் சற்றும் உனக்குப் பிரியமில்லாமல் உனது ஆசையை அஷ்டபங்கன் மேல் வைத்தாய். இப்பொழுதும் என்னைக் கொன்றுதின்ன ஆசைகொண்டுளாய்" என்று இப்படிக்கெல்லாம் முன்சம்பவ வுணர்வு ஆட்டினிடம் எவ்விதமாகவோ தோன்றினாலும் முன்வினைப் பயன் யாரையும் விடாதாகையால் வேலைக்காரர்கள் இவ்வாட்டைக்கொன்று கறியாக்கி அமிர்தமதிக் கிட்டு அவளாசையைத் திருப்தியாக்கினார்கள். இவ்வாடும் முன்சொன்ன மகிஷமும் உஜ்ஜயினி நகரப் புலையர் சேரியில் இரண்டு அழகிய கோழிகளாகச் சனித்தன. எப்படியோ ஒருநாள் யசோமதியரசன் இவ்விரண்டழகிய கோழிகளையும் கண்ணுற்று வெரு

பிரிய முடையனாகிச் சண்டைக்கருப்பனை யழைத்து இக்கோழிகளை உன் கண்போலிருந்து வளர்த்து வருவாயாக வென்று கட்டளை யிட்டனன். அக்கருப்பனும் அவ்வாறே அவைகளை வளர்த்துவந்தான். வளர்த்ததன்றி அவைகளை விசித்திரமாயுந் தீரமாயுஞ் சண்டை செய்யும்படி பழக்குவித்தான். இவ்விரண்டு கோழிகளின் சண்டையைப் பார்த்துக் களிக்காதார் உஜ்ஜயினியில் யாருமில்லை. இவ்விரண்டு கோழிகளின் கண் முத்தைப் போற் பிரகாசித்தன. சிறகுகளும் வெகு சித்திரமாய் அழகுடையனவாகவு மிருந்தன. உடலெங்கும் நீலரேகைகளோ பல. உச்சிகளோ செம்மணி முடி போன்றிருந்தன. கால்கள் பொன்னிறங் கொண்டவை. கால்களில் வயிரம்போன்ற முட்களிருந்தன. கோழிகளின் வளர்ப்புங் காட்சியும் இவ்வாறு பலரும் கண்டு களிப்பதற் கேதுவாயிருந்தன.

வாராய் மாரிதத்தராஜனே யசோமதியின் வரலாறு கூறுகின்றேன் கேட்பாயாக வென்று அபயருசி கூறத்தொடங்கினான்.

நான்காம் பாகம்.

உஜ்ஜயினி நகரத்தருகில் அழகிய உய்யான மொன்றுளது. அதில் நாகம், புன்னாகம், ஜம்பீரம், பனசம், நாரத்தை, மாதளை, கமுகு, தேமா, தெங்கு, குங்குமம், இலவங்கம், அசோகம், எழிலைப்பாலை, சண்பகம், வாழை முதலிய பலதருக்கள் நிறைந்திருந்தன. இவ்வுய்யானத் தருகே, நதியும், மணற்குன்றுகளுந், தடாகங்களும், மலைகளும், விளையாட்டு மலைகளு மிருந்தன. உய்யானத்தின் நடுவிலுஞ் சுற்றிடங்களிலும் அரசன் வந்திறங்கிக் களியாட்டுக்கொள்ளப் பலமண்டபங்களும், விளையாட்டிடங்களும், பூஞ்செடிகளுங் கொடிகளும் படர்ந்து நாலா

பக்கங்களிலும், குவிந்துள்ள, லதாக்கிரகங்களும் அன்னம், மயில், கிளி, குயில் முதலிய பறவைகளுமிருந்தன. கொட்டிப்பூ, சீர்ப்பூ, நீலப்பூ, கொடிப்பூக்களும் எங்கு முத்யானத்தில் மலிந்து இந்திரனது உத்யானமிதுவோவென்று யாரும் மயங்கும்படி விளங்கியது. இவ்வுத்யானம் வஸந்தகாலத்தில் குளிர்ந்த தென்றல் வீசப்பெற்று, பூஞ்செடிகளும், கொடிகளும் தளிர்த்து, அரும்புகளும், மலர்களும், நிறைந்து விதவிதமான நிறங்களோடு விளங்கின. பலவிருக்ஷங்களில் பழங்கள் நிறைந்திருந்தன. வண்டுகளும ரீங்காரப்பாடின.’ குயில்கள் கூவின. கிளிகளும் தளிர்களைக்கோதி இனிய ஓசையோடு பாடின. மாங்கனிகள் உதிர்ந்தன. புன்னை, மகிழ், தாழை, சண்பகம் இவைகள் மலர்ந்து நல்மண மெங்கும் வீசின. இவ்வகைய சிறப்பு வாய்ந்த உத்யானத்தில் யசோமதிராஜன் தன் தேவி [illegible]வலியோடு சென்று வல்லிகள் நாற்புறமும் சூழ்ந்து குளிர்ச்சியாயிராநின்ற அசோகமரத் தடியிலுள்ள லதாமண்டபத்துள் வீற்றிருந்தனன். பார்ப்பவர் இவை கனகலதையோ மின்னற்கொடியோவென்று ஐயுறும்படியான அழகும் அவயவமுமுள்ள நாட்டியப்பெண்கள் நயனானந்த முண்டாகும்படி நடித்த நாட்டியங்களைப் பார்த்துக்கொண்டும் அம்மாதர்களது இனிய கண்டத்தொனியையும் வீணை முதலிய கானங்களையும் கேட்டுக்கொண்டும் மன்மத கேளிவிலாஸத்தில் அரசன் களித்திருந்தனன். சண்ட கருமனென்னுந்தளவரன் வநசரர்களான துஷ்டர்களையும் துஷ்ட மிருகங்களையும் அரசனருகு வரவொட்டாது சேவகர்களோடு காவல்செய்து கொண்டிருந்தான். இவ்வனத்துள் ஓர் மரத்தடியில் சிலாதலத்தில் பரியங்காசனத்தில் ஒரு முனிவர் வீற்றிருந்தார். அவர் அவதி ஞானமுள்ளவர். அகப்பற்றும் புறப்பற்றும் நீங்கியவர். திரிகால வுணர்வுள்ளவர். பாபகருமோதயத்தை யணுகவொட்டாது நீக்கிக் காக்குந் திறமுள்ளவர். கருணையே வடிவானவர். ரத்னத்திரயம் என்னும் ஆபரணம் பூண்டவர். திகம்பரதபோதனமுள்ளவர். இவர் பெயர் அகம்பனர்

என்பது. முன்சொன்ன சண்டகருமன் இவரிடஞ் சென்று, கைதொழுது வணங்கி நின்றான். அவர் ஸமாதிதெளிந்து கண்ணெடுத்துப் பார்க்குமளவும் அங்கிருந்தான். அவர் கண்ணெடுத்துப் பார்த்தமேல் அவரைப் பார்த்துச் சண்டகருமன் விண்ணப்பஞ் செய்யலானான். வாரீர் ஸ்வாமிகளே நீங்கள் இந்த ஏகாந்தமான இடத்திலிருந்து கொண்டு வேறொரு வியாபாரத்தில் மனநாட்டமின்றியும்சரீர மசைவின்றியும் மனதில் எதை நினைந்து கொண்டிருந்தீர்கள். அந்நினைவினாலுங் களுக்கென்ன காரியம் ஸித்தியாகும். அதனை அடியேனுக் கறிவித்தல் வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தான். அம்முனிவர் சொல்லுகின்றார். வாராய் சண்டகருமனே வனத்திலும் மலைகளிலும் வஸிக்கும் முனிவர்கள் தங்கள் சரீரத்தினும் வேறாகி வாளும் உறையும்போலப் பிரத்தியேகமாகி, அளவிறந்த ஞானம் முதலிய அட்டகுணங்களால் நிறைந்துள்ள பரமான்மாவை திரிகரணத்தோடு தியானிக்கின்றார்கள். அந்த ஜீவன்தான் நமக் குண்மையான பொருள். அது சரீரமுழுவதிலும் வியாபித்துளது.

அஞ்ஞானாவரணம் முதலிய எட்டுக் கருமங்கள் சூரியனொளியை மறைக்கும் மேக படலங்கள்போல ஞான குணங்களாம் ஒளிகளை வெளிப்படுத்தாமல் மறைத்தபடியால் அஞ்ஞானத்தையடைந்து ஸம்ஸார காரணமாகிய ஜனனமரணங்களைப் பெற்று நரகம் முதலிய நான்கு கதிகளில் தேரினதுருள் போலவும் நீர்ச்சுழிபோலவும் சீவன்கள் சுழலுகின்றன. மானிட ஜன்மம் மிக அரியது. அது ஸம்ஸாரமெனுங் கடலைக்கடந்து கரை சேருதற்குரிய விசேஷமுள்ளது. நாம் ரத்தினத்திரயங்களில் பூர்த்தியாகி முன் கூறிய பரமான்ம சொரூபத்தையடைவதுதான், புருஷார்த்த லக்ஷணமாகும். அதைத்தான் நான் நாள்தோறும் தியானிக்கின்றேன். அந்தத் தியானத்திற்குப் பலம் பொன்னனது, தீயிற்காய்ச்சுதலால் காளகிட்டம் நீங்கி

ஒளிமிருந்து, நிறை குறையாம லிருப்பதுபோல் ஆன்மா வினையெனுங் காளத்தை விட்டுநீங்கி ஜனன மரணமென்னுங் குறைவையடையாமல் திரிலோக சூடாமணியாகி அனந்தகாலம் அந்நிலையை விட்டு நீங்காமல் அளவு கடந்த ஞானமாதியாம் எண் குணங்களோடு கூடி லோகா லோகங்க ளனைத்தையும் அடிக்கடி யறிந்தும் பார்த்தும் அளவிறந்த இன்பமெனுங் கடலவிராநின்றதே யென்று அசப்பான ரெனு முனிவரருளிச் செய்தார். இதைக்கேட்டும் சண்டகருமன் பின்னும் வினவ லாயினன். வாரீர் ஸ்வாமிகளே அஞ்ஞான வசத்தால் நான் இதற்கு முன் இச்சரீரத்தில் ஜீவனொன்றிருப்பதாகப் பலரும் சொல்வதைக் கேட்டு அதை நம்பி அந்த ஜீவனைப்பார்க்க வேண்டுமென்று வெகு நாளாய் ஆசைகொண்டிருந்தேன். அரசனது ஆணையால் ஒருக்கால் ஒரு சோரனைக் கொடுபோய் அவனவயங்களை யெல்லாம் பின்னம் செய்தேன். அப்போது அச்சரீரத்தில் வேறாயிருக்கின்ற ஒரு ஜீவன் என்கண்ணிற் புலப்படவில்லை. இதுவ மன்றி மற்றொருநாள் ஒரு கொடிய கள்வனை வதம் செய்யுமுன்னும் வதம் செய்தபின்னும் நிறுத் துப்பார்த்தேன். ஜீவனோடிருந்த காலத்தின் பளுவும் ஜீவன் போனபின்பு குறைவும் அப்படி நிறுத்த சரீரத்தில் என்றற் காணப்படவில்லை. மற்றொருசோரனை வதை செய்யாமல் பூமி யில் குழிவெட்டி அக்குழியிலவனை வைத்துக் கொஞ்சமும் காற் றும் ஒளியும் நுழைய இடமில்லாமல் நன்றாய் மூடிவைத்திருந் தேன். அப்பொழுதும் ஜீவன்போன வழியை நான்பார்க்கவில் லை. ஆகையால் சரீரசம்பந்தமான ஜீவனை நான் எப்படிப்பார்ப் பது, அதனை யருளிச்செய்யவேண்டுமென்று வினவினன். அம் முனிவரரும் மறுபடியும் அருளிச்செய்கின்றார். வாராய் சண்ட கருமனே சரீரத்தில் வியாபித்துள்ள ஆன்மா வடிவற்றவன். சுக துக்கங்களைப் பகுத்துணரும் சேதனன். இந்திரியங்களோ நிறம், வாசனை, பரிசமாகிய குணங்களையுடைய புத்கலரூப மாம். இவ்விந்திரிய சம்பந்தமாகிய பார்வைக்கு வடிவற்ற

ஜீவன் கோசரமாகமாட்டான். அச்சீவன் ஞானத்திற்கு மட்டுங் கோசரமாவான். கண்ணாற் காணப்படாது, ஞானத்தினாலு மறியலாம். எப்படியெனில் கல்லிற் கலந்துள்ள பொன்னை யலித்த ரஸப் பிரயோகத்தால் மேட்பற்றித் தீயிற்காய்ச்சிக்கள கிட்டத்தைப் போக்கடித்துவிட்டபின் பொன் பரிசுத்தமாகக் காணப்படுவதுபோலச் சீவனும் பாஷாணம்போன்ற புத்கலத் திரவியத்தில் வியாபித்திருக்கின்றது. சித்தரஸம்போன்ற சத்தி நத்திரயங்களால் கிரகித்து, ஞான தியான தபமாகிற தீயில் காய்ச்சிக் கிட்டகாளம்போன்ற ராகத் துவேஷபோகமாம் கரும மலமெனுங் களங்கமுழுவதையும் போக்கடித்தால் பரிசுத்த மாகிய பொன்னைப்பார்ப்பதுபோல பரமான்மசுவரூபத்தை ஞானக்கண்ணாற் காணலாம். தீயுடன் கூடிய விறகு ஜலத் தால் நிறைந்து பசுமையாக விருக்கின்றது. அவ்விறகைக் கத் தியாற்பிளந்து பார்த்தால் அதிலுள்ள தீ தெரிகிறதில்லை. அந்த விறகை வெய்யிலிலுலர்த்தி வேறொன்றுடன் சேர்த்தால் அவ்விறகிலிருந்த தீ வெளிப்படுகின்றது. இதுபோலவே சரீ ரத்திலுள்ள ஜீவன் ஒரு நனைந்த விறகேயாம். உடலைத்தவமெ னும் வெய்யிலிலுலர்த்தி அதனோடு ஞானத்தையும் தியானத்தை யும் சேர்த்தாற் காணலாகும். உடலைச் சீவனோடிருக்கையில் நிறுத்துப் பார்க்குமிடத்தும் ஜீவன் போனபின் நிறுத்துப் பார்க்குமிடத்தும் கனமும்லேசும் காணப்படாமல் ஒரேவிதமா யிருக்கும். இஃதெப்படி எனில்காற்று நிறைந்த துருத்தியை முதலில் நிறுத்துவிட்டுப் பிறகுகாற்று நீங்கியபின் நிறுத்துப் பார்த்தாலும் ஒரே விதமாகவே யிருக்கும். இப்படியே வாத் தியங்களையும் ஒரு நிலமாளிகையில் வைத்து, அம்மாளிகைக் குள் ஒளியேனுங் காற்றேனும்நுழையா வண்ணம் சிறு துவா ரமுமின்றிச் செம்மையாய் மூடிவைத்துவிட்டு அவ்வாத்தி யங்களை யடிப்பித்தால் அவ்வோசை வெளியிற் கேட்கப்படு கின்றது. இவ்வாறு ஆன்மாவும் துவாரமில்லா இருப்பினும் உடலினைவிட்டு வெளியே செல்லும். வாராய் சண்டகருமனே

சரீரத் தொடர்புடைய ஆன்மாவைக் காணவேண்டுமாயின்
1-புற்கலம், 2-தருமம், 3-அதருமம், 4-ஆகாசம், 5-காலம்,
6-சீவன் இவைகளை யறிதல்வேண்டும். இவைகளுட் புத்கல
மொன்றுமட்டும் இந்திரியங்களுக்குக் கோசரமாகும் வடிவப்
பொருளாம். மற்றைய ஐந்தும் அருவப்பொருளாம். இவ்வாறு
முக்கியமாகிய ஆறு திரவியமாம். எழுபங்கி (ஸப்தபங்கி)
களங்களால் தெளிந்து, ஆறு திரவியங்களை வேறு வேறாகப்பிரித்
து இடையீடின்றி நுட்பமாகிய பரமான்ம சொரூபத்
தைப் பரமரிஷிகள்தான் பார்த்தற்குரியர். நீ மண்ணிலே பெறு
வாயின் காணலாமென்றனர். இதைக்கேட்ட சண்டகருமன்
ஸ்வாமிகளே! தவரீர் கூறியது என்போன்ற சொற்பபுத்தி
யுடையார்க்கு நினைக்கவுமரிதா யிருக்கின்றது. உறவினரோடு
இல்லறத்திலுள்ள சாதாரண ஜனங்களாலறிதற்காகும் விரதமுத
லிய அநுஷ்டானவழிகளை அடியேன்மீது கிருபைசெய்து எளி
தாய் அறிந்துகொள்ளும்படி அருளிச்செய்ய வேண்டுமென்று
வேண்டிக்கொண்டான். அம்முனிவர் அருளிச்செய்கின்றார்.
வாராய் சண்டகருமனே! நல்லறிவு, நற்காட்சி நல்லொழுக்கமா
யிம்மூன்றனையும் பெரியோர்களிடம் நன்கு கேட்டுணர்ந்து, அத
ன்படியே நல்லொழுக்க முறையில் நிற்பவருக்குப் பேரின்பவீட்
டும் உயர்பதவியும் வெகுபரம் கைகூடும். பதார்த்தங்களின்
நிலைகளை அன்றே நாயகரின்படி பகுத்தறிதல் முக்கியமான
தாகும். விரதாநுஷ்டானங்களைக் கேட்டறிந்து நல்லொழுக்
கநெறியில் நடப்பதற்கு இன்றியமையாதது அவ்விரதங்களைச்சார்
ந்து அறியுமறவாதேய். விரதங்கள் பன்னிரண்டுள. அணுவிரதம்
ஐந்து. குணவிரதம் மூன்று. சிக்ஷாவிரதம் நான்கு. இவை
களின் பேதங்களை அப்பர்களது ஆகமப்பொருளில் விரத்தை
கொண்டு அறிதல்வேண்டும். இதை நற்காட்சியென்பர். நல்லறி
வாலும் நற்காட்சியாலும் பரிக்ஷிக்கப்படுவதே நல்லொழுக்
கமாகும்.

ஐந்து அணுவிரதமாவது. கொலை, பொய், களவு, பிறன்மனை நயத்தல், பொருளின்மேலாசை இவைகளை உள்ளத்தாலும், சொல்லாலும் செய்கையாலும் விலக்குதலாகும். இவ்வைந்துடனே புலால், கள், தேன் இவைகளை உட்கொள்ளாதிருப்பதும் ஒழுக்கமாகும். ஒழுக்கத்தின் ஸாரமாம் கவி வறுவாறு:—

கவி.

பெருகிய கொலையும் பொய்யுங் களவொடு பிறன்மனைக்கட்
டெரிவிலாச் செலவு சிந்தை பொருள்வயிற் றிருகு பற்றி
மருவிய மனத்து மீட்சி வதமிவை யைந்தோ டொன்றி
யொருவின புலைசு தேன்கள் ளொருவுத லொழுக்க மென்றான்.

ஒருவனிடம் கொலையென்பதொன்றில்லையாயின் அவன் இவ்வுலகில் மேலான நிலையை யடைவான். அதுவே பொய்யணுகாச் சத்திய நிலையையளிக்கும். அந்தச் சத்தியவான் வாய் மொழியோ எல்லோராலும் மதிக்கப்படும். ஜீவகாருண்யத்தின் மாட்சியோ பிறர் பொருள்களைக் களவு செய்தலை நீக்கும் இஃதன்றிப் பெருமையையும் மனத்திடத்தையும் சரீரதிடத்தையுமற்றவைகளையுமளிக்கும். மனத்தின் தெளிவாலுணர்தலெனுஞ் செல்வம் வாய்த்தால் பொருளைத் தாராளமாய்ச் செலவிடச்செய்யும். இவ்வறிவின் முதிர்ச்சி புலால் தேன்கள் இவைகளைத் தள்ளுவிக்கும். தேககாந்தி, அழகு, வெற்றி, செல்வம், உச்சகுலம், இன்பநுகர்ச்சி இவைகளும் உண்டாம். இண்ணியதோடுடைய சண்டகருமனே கூறிய இவைகளுள் நீமகிழ்வுடன் அனுஷ்டிப்பவைகளைக் கைக்கொள்வாயாக வென்று அசப்பனென்னு முனிவர் சொல்ல அதைக்கேட்ட சண்டகருமன் சொல்லுகின்றான். வாரீர் முனிவர்களே இவையே எனது ஜீவனோபாயமாயிருக்கின்றது. ஆதலினால் இவ்விரதமென்மொழிய

மற்றைய விரதங்களை யெல்லாம் அனுஷ்டிக்கின்றேனென்று கூறவே அம்முனிவரர் பின்னுங்கூறலுற்றார். வாராய்சண்ட கருமனே "நோன்பென்பது கொன்று தின்னாமை" என்பது முன்னோர்வாக்கிய மாதலாலும் இக்கட்டுரை ஆசமுணர்ந்த ஆப்தர் மொழியாகையாலும் அம்மொழிக்கிலக்காகும் விரதம் எல்லா விரதங்களினும் முதன்மைபெற்றதாகவு மிருக்கின்றது. பாபகருமோதயத்தால் நீயு மிதுகாறும் கொலைத்தொழிலே செய்துவந்து விவேகமின்றி உன் வாழ்நாளை வீணிலே கழித்தொழித்தாய். பிறவிகள் தோறும் நீ செய்துள்ள தோஷங்களனைத்தும் தருமவழியொழுகுதலாலன்றி வேறுவகை யாற்றீராவாம். உன்போற்கொலையையே தொழிலாகக் கொண்டவர்களும் இவ்வுலகிற் சின்னாள்வாழ்க்கையராய்ப் பிறகு மாண்டொழிந்தார்களன்றி நீடித்து இங்கு வாழ்ந்தாரில்லை. உஜ்ஜயினி நகரத்திலரசாண்ட யசோதர ராஜனும் அவன்றாய் சந்திரமதி யென்பாளும்மாவினாற் கோழிசெய்து அதைச் சண்டமாரி தேவிக்குக் காவுகொடுத்த தோஷத்தால் தம்மாண்ட சரீரத்தைவிட்டு நீங்கிப் பன்முறைவிலங்கு கதியிற் சனித்து பாபகன்மமிகுதியாற் இரண்டு கோழிகளாய்ப்பிறந்து இங்கே உனதருகிலுள்ள கூடுகளிலிருக்கின்றன பார், என்று கூறினார். சண்டகருமன் மனநொந்துவாடிக் கோபமும் மறமு, நீங்கி ஜினதருமத்தில் ஊற்றங்கொண்டான். ஸ்வாமிகளே முன்பு பல கொலைபுரிந்தவனாயினும் தேவரீராற் பெரும்பயன் நான் பெற்றேனென்று கூறி அம்முனிவரரைப் பணிந்து விடைபெற்றுச் சென்றனன்.

இங்ஙனம் முனிவரர் மொழிந்த வறப்பொருளை மனத்துட் கொண்ட கோழிகளிரண்டும் தங்கள் முன்பிறப்புகளை நினைந்து யாம் அறவமிர்தமிங் குண்டேமாதலால் இனிப் பிறவிப்பிணியை ஒழிக்க வகைதேடிக்கொண்டோமென்று களித்துச் சிறகுகளை அடித்துக்கொண்டு அதிகசத்தமிட்டன. அவ்வொலி வனத்திலருகிலிருந்த யசோமதி ராஜனது தூக்கத்தை யெழுப்பிய ஞாலவன்

கோபமுண்டு தனது வில்லில் சப்தவேதியெனும் பாணத்தைத் தொடுத்து விட்டான். அக்கோழிகளிரண்டும் சுபகன்ம பரிணமைத்தால் மரணபயமின்றித் தம் முடலை நீத்து யசோமதி யரசனது தேவியாம் குசுமாவலி கருப்பத்திற் சென்றன. யசோமதி யரசனும் உய்யானத்திலிருந்து நகர்க்கேகித் தனதரண்மனையிற் றனது மனைவிமாருடன் கூடிக்களித்துச் சுகனுபவஞ் செய்துகொண்டு அரசுரிமை புரிந்து வந்தனன். அவன்றேவி புட்பாவலி கருப்பமாகி ஒன்பது திங்களும் நிறைந்து சுகமாக நல்வேளையில் இரண்டு சிசுக்களை ஈன்றனள்.

அரசனும் இச்சுபோதயச் செய்தியை யறிந்து அச்சிசுக்களுக்குச் சாதகன்மஞ்செய்து, நகரத்துள்ளார்க்கும், யாசகர்களுக்கும் விரைதானம், சுவர்ணதானம் முதலிய தானங்கள் செய்து நகரெங்குந் திருவிழாக்கொண்டாடிக் களித்தனன். பிறகு சோதிடர்களையழைத்து அச்சிசுக்களின் ஜாதகங்களை எழுதுவித்து ஆராய்ச்சி செய்ததில் இச்சிசுக்கள் பாலர்களாகி வளருநாளில் மரணகண்ட முண்டாகி மனோதிடத்தாலதினின்று விலகுவார்களென்று வெளியானதால் அவர்களுக்கு அபயருசி அபயமதியென்று நாமகரணஞ் செய்தனன். இவ்விரு சிசுக்களும் ராஜபோகத்தி லினிதாய் வளர்ந்துவருநாளில், புட்பாவலி மற்றோர் குமரனையு மீன்றனள். அவனுக்கு முன்கூறிய வண்ணம் ஜாதகன்ம முதலிய களிப்புடன்செய்து யசோதரனென்று அரசன் நாமகரணமுஞ் செய்தனன். மூவரும் சிங்கக்குட்டிகளென வளர்ந்து வந்தார்கள். யசோதரனும் மன்னர்க்குரிய தொழில்களாய்க் குதிரையேற்றம், தேரேற்றம், யானையேற்றம். வில்வித்தை, வாள்வித்தைகளிற் பயின்று தேர்ச்சி பெற்றதன்றி சமயநூல், நீதிநூல்களிலும் வேறுவித்தைகளிலுங் கலைகளிலும் பயின்று வருநாளில் நடந்த விசேஷங்கள் இனிக் கூறப்படும்.

ஐந்தாவது பாகம்.

உஜ்ஜயினி நகர்க்கதிபனும் யசோமதியரசன் அரசபோகத்திலும், செல்வத்திலும் செருக்குற்று மாதர்போகத்திலாழ்ந்து ஜினதரும விரோதியாகி நாடாண்டு கொண்டிருந்தனன். ஓர் நாள் வேட்டைமேல் நாட்டமுற்று சிறுவலை பெருவலை வில் கணை வாள் வேல் முதலிய ஆயுதங்களுடனும் சேனைகளுடனும் வேட்டை நாய்களுடனும் கானகம் புக்கனன். இவன் சென்றது எவ்வாறெனில் தென்றிசைக்கோனும் யமன் சடுதி மரணம் முதலிய காலத்து ஆயுதங்கள் தரித்து வாதம், பித்தம், கபம், உதராக்கினி யெனும் நால்வகைச் சேனைகளுடன் உலகிலுள்ள மாந்தர்களை வதைசெய்யப்போவதை யொத்திருந்தது. சுதத்த முனிவர் அவ்வனத்திலோர் புடை தவம்புரிந்துகொண்டிருந்தார். அங்குள்ள பட்சிமிருகங்களெல்லாம் அவர் தவமகிமையால் பகைமை நீங்கி அன்பு கொண்டிருந்தன. அம்முனிவரரை வேட்டைமேற்சென்ற யசோமதியரசன் கண்டு இத்தகையரைக் காணுதல் அமங்கலமுள்ளதென்று நிந்தித்துக்கொண்டே அவ்வனத்துட் சென்றான். வனமெங்குந் திரிந்தலைந்தும் வேட்டைக்கு ஒரு மிருகமும் அகப்படாது வெய்யிலிலேறற் களைத்துவாடிப் பசிதாகங்களால் வருந்திக் கடுங்கோப மூண்டனன்.

அவ்வாறு கடுங்கோபத்துடன் திரும்பிவந்தவன் அச்சுதத்தாசாரியரைக்கண்டு பொறாதாகி அவரைக் கொலைசெய்ய வெண்ணிக் கூட்டமாகிய ஐந்நூறு வேட்டைநாய்களை அவரது சரீரத்தை வாயினாற்கவ்விக் கொலைசெய்யும்படி யேவினான். அவரது தவவல்லமையினால் அந்த ஞமலிக் கூட்டங்கள் கோபமில்லாமல் கிட்டநெருங்கச் சக்தியின்றி ஒரு வில்லளவுக்கப்பால் சந்திரனைப் பரிவேடஞ் சூழ்ந்திருப்பதுபோல நான்குபுறமும் சூழ்ந்து நின்றன. நடுவில் விளங்கிய தவமுனிவர் பொன்வரைபோற் சற்றுஞ் சலனமின்றிப் பிரதிமா யோகத்தில் நின்றனர்.

யசோமதி கோபாவேசங்கொண்டு செய்யத்துணியுங் காரியமுண
ரானாகி அம்முனிவரரைக் கொலைசெய்யவென்று தன்வாளை
உறையினின்று கழற்றிக் கைக்கொண்டு அவரிடம் சென்றான்.
அவன் கைவாளின் பிரகாசம் அரசனைக்கண்டு நகைப்பது
போன்றிருந்தது. இந்நிலையில் அம்முனிவரரின் மித்திரனும்
ஜினதரும பரிபாலகனுமாகிய **கலியாண மித்திரன்** எனப்பெயர்
கொண்ட வணிகச்சிரேட்டி யசோமதி யரசனுக்கு முன்னின்று
சொல்கின்றான். வாராய் யசோமதி ராஜனே, நீ வாளையுரு
விக்கொண்டு ஜின முனிவரைக் கொலைபுரியச் செல்லுமிது
மகாபாதகமுள்ளது. நரககதிக்குன்னை அது ஆளாக்குவது. அம்
முனிவரரோ உலக இன்பங்களை வெறுத்தது மன்றி அரசபதவி
யையும் வெறுத்து அறமே வடிவமான ஒருமலைபோன்றவர்.
பொறுமை முதலிய குணங்கட் குறைவிடமானவர். அவர்
திருவடிக்கண் சிறப்புள்ளோர் நற்கருமம் புரியாது நீ கோபக்
கனலிற்பொங்குங் கொடிய மனமுடையனாயினை. இம்முனி
வரரோ சாபம் அநுக்கிரகங்களின் விசேஷங்களி லெல்லையற்ற
வர். அவர்கட்டளையி டினிங்கு மழைபொழிய மேகங்களணு
கும். அவர் பிராணிகட்கெல்லா மின்பம் புரிதலிலே ஒரேமன
முடையமுனிவர். அவர்பெருமை இத்தன்மையது. இம்முனி
வரரின் சரணங்களிலடைபவர் அன்புநெறியிற் சலியாதரசர்
போல் விளங்குவர். அவ்வாறன்றி இவரை இகழ்வோர்
கொடிய நரகில் வீழ்ந்தழிவர். இவரடிக்கண் இந்திரர்கள் வந்து
பணிந்துவேண்டினும் தீய சிந்தனையுடன், யாரேனும் இவ்வாறு
தீமை செயவரினும் கோபமிலராகிச் சிலர் மாறுகொண்டுவருத
லவரவர் வினைப்படனென்றே கொள்வதன்றித் தம்மடைந்தோ
ரைச் சுற்றத்தாரென்றும் அந்நியரென்றும் பிரித்துணராத அள
விறந்த அருட்கடலாக விளங்குந் தவமுடையர். இவ்வுலகினுள்ள
எவ்வுயிர்களையுந் தம்முயிரென்றெண்ணி யெப்பிராணிகளிடத்தும்
பொறாமையின்றிப் பல்லுயிர்களையும் காத்தளிக்கும் கருணாநிதி.
அம்மகானின் திருவடிக்கண் நீ வணங்கி உனது தீவினைகட்கு

விடையைக் கொடுத்துவிட்டு உடனே துறவியாகுகவென்றான். இவ்
வாறு வணிகர் தலைவரும் சிரேட்டி கூறிய முனிவரது குண
கணமாம் மேகதாரைகளால் யசோமதி யரசனது, கோப
வெந்தீ ஒருவாறு அவிந்தது. அவன் தன் கையிலிருந்த வாளை
டம் ஒருபுறம் எறிந்துவிட்டான். அச்சிரேட்டியை நோக்கி
யசோமதி கூறுகின்றான். வாராய் சிரேட்டியே இம்முனிவர்
ஆடையணிகலன்களில்லாமல் நக்நராய் நின்றிருப்பதால் அழுக்
கும் மலமும் உடலெங்கும் நிரம்பப்பார்ப்பதற்கு முரியதின்றிக்
கருப்பனியுறுகின்றார். இவரையான் வணங்குதல் எப்படிக்
கூடுமென்றதைக் கேட்ட சிரேட்டி சொல்கின்றான்.

வாராய் ராஜனே, இம்முனிவர் நீர்வளமும் நிலவளமும்
மிகுந்து விண்ணுலகழித்துப் போன்று விளங்குதலால் பார்ப்ப
வர் கண்களைப் பறித்துக் கவருமெழில் வாய்ந்த சோலைகளும்
தடாகங்களும் மாளிகைகளும் கோபுரங்களும் நிறைந்துமாய் கலி
ங்க தேசத்தரசன். சந்திர குலத்திற் பிறந்த க்ஷத்திரியர் தலை
வன். தனது புயவலிமையால் பகையரசர்களை எல்லாம் வென்று,
உலகமுழுவதையும் நீதிவழுவாதரசாண்ட சிங்கம்போன்றவன்.
மேகத்தினிடம் மின்னலும் வானவிலும் தோன்றி மறைதல்
போலவே இளமையும் பொருளும் செல்வமும் நிலையில்லாத்
தோற்றமாதலால் அவைகளைத் துறந்து, இக்கொருணையங் குடி
கொண்டு நல்லொழுக்கமுடைய நின்று பற்று யோகங்களில்
மிகுந்து என்றுமழிவில்லாத பேரின்பமடைதலையே இம்
முனிவன் கருத்திற் கொண்டுள்ளான். ராஜ், நகரம், போக
மாதர், சதுரங்கசேனைகள், கொடி, முடி, மாலை, குண்டலம்,
தோள்வளை ஆடை, ஆபரணக்கிரீடம் அகலவிட்டவன். விண்
ணவரும், மண்ணவரும், அரசர்களும் தானவர்களும் நினைந்து
வந்து தன்னை வணங்குதற்கேற்ற தவவடிவமாயினன். சகல
ஜீவதயாபரனுகிக் காட்டிலும் நாட்டிலும் மலைகளிலும், ஓரிடத்
தில் நிலைகொள்ளாது, திரிகின்றவன். இம்முனிவரன் வினை

மாசையே மாசெனக்கொள்பவனாதலின் தன்னுடலின் மாசை யெண்ணாது ஞான வொளியையும் யாரிடத்தும் புன்சிரிப்புடைய னாதலையுமே தனக்கணியெனக் கொண்டுளன். இவன் யோகத்தின் மகிமை இவை. காட்டிற்புரியும் கொலைத் தொழிலும் மற்றைய கொடிய வினைகளும் உன்னைவிட்டு நீங்கிவிட்டதோ என்ன யோஜிக்கின்றாய் ஏமலியாம் ஜீவவர்க்கங்களும் முனிவரன் றனருகில் அடையாது சாந்தகுண முடையனவாய் நிற்கின்றன பார் என்றும் கூறினன். என்றிவ்வாறு வணிகர்க்கரசன் சொன்னபோதனைகள் அரசன் மனதில் பசுமரத்தாணிபோலூன்றவே அரசன் முனிவரிடஞ் சென்று அவர் பாதகமலங்களிற் பணிந்து மனதில் யானுமிம் முனிவரது மகிமையுணராது மயங்கினேன், அஞ்ஞானத்தால் விளைந்த தோஷம் நீங்கவேண்டுமாயின் யான் எனது சிரசைக் களைந்து இவரது பாதங்களிற் சமர்ப்பித்தல்வேண்டும் என்று நினைத்தான். முனிவரிதையறிந்துகொண்டு போதிக்கலுற்றார்.

வாராய் அரசனே நீ உன் மனதிலெண்ணும் சிரச்சேதம் நீ முன்செய்த தீயகருமத்தின் பலனாம். இதற்குமுன் நீ பிற கொலைபாதக நிற்க நீ உன்னையே கொலைத்துன்பத்திற்குட்படுத்த நினைக்கின்றாய். பிரஜைகளைக்காக்கு மரசன் தன்னைத்தானே கொலைசெய்து கொள்வது தருமமன்று. யான் முன்னம் உரை செய்தது இன்னும் முடிந்ததில்லை, இனியானுரைக்குரைக்கு மதுவுமுளது என்றார். உடனே அரசனவர்தாள்களிற் பணிந்து என் முன்னோர்களது பிறப்பு முதலியவைகளை அருளிச்செய்ய வேண்டுமென்று யசோபதி அரசன் கோரிக்கொண்டனன். அம்முனிவருமப்படியே அருளிச்செய்கின்றார். தமது அவதிஞானத்தால் தாமுணர்ந்தவைகளை யசோபதியின் மனதிலூன்றும்படி அருளிச்செய்கின்றார். முன்பு இம்மண்ணுலகில் அரசாண்ட அசோகன் செய்த தவப்பயனால் விண்ணுலகில் பெரும்புகழோடு விளங்குகின்றான். அவன் அயோ

கிப் பிரமனுலகத்தில் அளவிறந்தகாலம் உருவமைந்த அழகிய தெய்வமகளிரோடு மகிழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றான்.

உனது தாயாம் அமிர்தமதியும் வஞ்சனையால் அரசனும் யசோதரமகாராஜனையும் அவன் தாயாகிய சந்திரமதியையும் ஆகாரத்தில் விஷங்கலந்து உண்பித்து மரணமடையும்படி செய்தனள். அஷ்டபங்கனது சேர்க்கையால் குஷ்டநோயடைந்து உடலழுகி மரணமுற்றித் தூமப்பிரபையெனும் ஐந்தாம் நரகத்தையடைந்தனள். இவ்வாறு பாபகருமஞ் செய்தோர் நரகபாதைக்குரியர். அந்நரகங்கள் ஏழாம்;—

இவை குணட்பெயர்கள்.

1. இருளிலிருள்...........தமத்தமப்பிரபை
2. இருள் ....தமப்பிரபை
3. புகை ....தூமப்பிரபை
4. சேறு ....பங்கப்பிரபை
5. மணல் ....வாலுகாப்பிரபை
6. பரல் ....சக்கரப்பிரபை
7. ஒளி ....ரத்தினப்பிரபை

இந்நரகங்களெல்லாங் குழிகளையாம். அமிர்தமதி புகை நரகில் உருகிவீழ்ந்தாள். அந்நரகில் நீந்த நிலப்புரைகளுள. அங்கே அதிவெப்பமும் குளிர்ச்சியுமுண்டு. உடலை நீர்போல உருகச்செய்யுங் கொடிய வெப்பமுமங்குண்டு. அதன்றி ஒன்றன்பின்னொன்றாயமைக்கப்பட்டுள்ள இந்த நரகங்களிலெல்லாங் கோரமாயும் பயங்கரமாயுமுள்ள வடிவமைபெற்ற கிங்கரர்கள் தண்டனை புரிபவர்களுமுளர். ஒருவர்செய்த வினைகளை நரகத்துள்ளாரை முனிவிடும். நரகக்குழியில் வீழ்ந்த உடனே வீழ்ந்தவரை அங்குள்ள யமகிங்கரர்கள், காலால்த்துவைத்து அனலினிட் டெரிப்பர், பிளப்பர். வலியதடிகளாற் புண்ணுறுண

டாம்படி புடைப்பர். நீங்கள் முன்பு செம்புலாலுண்டீர் என்று
கூறி அனலில் வெதுப்பவே உடல் நீராய்க் கரைந்துருகும்.
முகங்களிற் காய்ந்த செப்புச்சலாகைகளைத் திணிப்பர். முக
மும் வெந்தழலால் நைந்து உருகி ஒழுகும். இவைகள் புலா
லுண்டவ ரடையும் கடுந்தண்டனைகள். அமிர்தமதியு மவ்வே
களைப்பட்டாள். அவளுடலமெல்லாங் கன்னங் கறேலென்று
கருகின. எரிஎழுகின்ற உருகும்பாவை யொன்றைக்கொணர்ந்து
இதுவுந் தழுவுதற் கினிதேயென்று கூறி அதைத்தழுவும்படி
செய்யவே உடல்முழுதும் பொரிந்து பொடியாய்விடும். இது
பிறமாதரைக் கள்ளவழியாற் புணர்ந்தார்க்குச் செய்யும்தண்டனை.
பெண்டிரு மவ்வாறு புணர்ந்திருப்பின் அவர்களுக்கு மதுவே
கதியாம். உணவில் நஞ்சுபெய்து கொல்வித்தவள் முழுதுமழுகி
விழும் நாவாலலறவே, அந்நாவுமுருகி வருந்தினும் அவளுக்குச்
செத்தொழிவதில்லை. துயருளழுந்துபவளேயாம். இத்தன்மைத்
தென்று எடுத்தோதற்கரிய வினைகளால் விளையுந் துன்பங்கட்
கெல்லா நாற்றங்கால்போன்ற இந்நரகங்களிற் றுன்பமேயன்றி
இன்ப மெள்ளளவு மில்லையேயாம். நீ முன்பு இது நன்முறைவின
ரது தசையென்று விலக்காது அவர்களது மாமிசத்தை யுட்
கொண்டாயாதலின் உனக்கு உன்னவயவங்களும் தின்னுதற்
கினிதாமென்று கூறிக் கிங்கரர்கள் அவள் தன்பல அவயங்களை
வெட்டி அவள் முன்வைத்துத் தின்னென்று கூறவே யவள்
மிகவருந்தி அவ்வவயவங்களைத் தின்பாள். இதுமட்டோ எள்
ளாட்டுஞ் செக்கிலிட்டுத் திரிப்பார்கள். நெருப்புலையில் காலை
யும் தலையையும் வைத்தெரிப்பார்கள். உருக்குவார்கள், அச்
சுறுத்திக் கொலைக்கழுவி லிடுவார்கள். இவ்வாறு உலையிலிட்டி
ருக்கும் வருத்தமளவில்லை. உரைக்கவு மரிதாம். இவைகளெல்
லாம் பழைய தீவினைகாரணமாய் நின்று விளைகின்ற நரகத்துன்
பங்கள். இத்துன்பங்களையும் வேறு துன்பங்களையும் அமிர்தமதி
அநுபவிக்கின்றாள். இவைகளின் வகைகளோ அனந்தம். ஒவ
ரவர் தீவினைகளின் தன்மைக்கேற்றனவைகளாய்ப் பற்பலவிதமா

யும் இருக்கும். இந்நரகத்துன்பங்களை வரையறுத்துக் கூற ஒருநாவுடைய மனிதர்களால் முடியாது. ஆயிரநாவுடையார்க் கொருக்கால் முடியுமோ வென்பதை யாம் அறியோம். நினது பிதாவாகிய யசோதர மகாராஜனும் அவனது தாயாகிய சந்திரமதியும் பாப கருமோதயத்தால் திரியக்கு கதிகளில் ஆறு ஜன்மமடைந்து, ஒவ்வொரு ஜனனத்திலும் அளவிறந்த துக்கங்களை யனுபவித்துக் கடைசியாகக் கோழியாயிருந்த ஜன்மத்தில் அகம்பனர் என்கிற முனிவர் அருளிச்செய்த ஜினதருமங்களை யுணர்ந்து அதன்பலமான புண்ணிய நலனடைபெற்று உன் கையால் மரணமடைந்து உனது புத்திரன் அபயருசியாகவும் உனது புத்திரி அபயமதியாகவும் பிறந்து, சுகமாக ராஜஸம்பத்திலிராநின்றார்கள். முன்பு யசோதரன் மயிலாய், முட்பன்றியாய், மீனாய்ப்பின்பு இருமுறை ஆடாகி அப்புறம் ஆறாவது பவத்தில் கோழியானான். அவன் தாய் சந்திரமதியோ நாயாய்ப் பாம்பாய் முதலையாகிப் பிறகு ஆடாய் எருமையாகிப் பிறகு ஆறாவது பவத்தில் கோழியானாள். இதுதான் உனது சுற்றத்தார்களது பவவினைகளும் அவ்வினைகளின் பலனுமாமென்று அம்முனிவரன் கூறியதைக்கேட்ட அரசன் வியந்து விதிர்த்து உள்ளுடைந்து பயமுற்றனன். அபயருசியும் அபயமதியும் அம்முனிவரனடிக்கட் பணிந்து தத்தம் முன்பவங்களைக்கேட்டுணர்ந்து இருவரும் பெருங்கவலையெனுங் கடலுளாழ்ந்தார்கள். மன்னனிவ்வாறு தன் தகப்பன் அவன்றாய் முதலியோர் பல பவங்களுட்சென்று சுழன்று வருந்திய வருத்தங்களையுணர்ந்துகொண்டு மேல் தீயில்விழுந்த புழுப்போல் தவிப்பதானான். கருணையிலானாய்ப் போக போக்கியங்களில் மூழ்கி விவேகமற்றுத் தீமைபுரிந்த யான் என்னசெய்வதென்று நடுங்கினன். பல்லுயிர்களைக் கொன்றதினால் தினமும் சுட்டெரிக்குங் கொடிய நரகில் அழுத்தும்படியான தீவினைகள் புரிந்தயான் இனி என்செய்வதென்று யசோமதி ராஜன் துடிதுடித்தான். மாவினாற்செய்த கோழியைப் பலிகொடுத்ததிறே லிவ்வகைத் தீமை

வினையுமாயின் அடியேனுக்குத் தேவரீரே கதியன்றி வேறு போக்கிடமில்லை. இனி எனது பயம் நீங்கியது. எளியேனைக் காத்தருள்வீராக உமதிடம் அடைக்கலம் புகுந்தேனென்று கூறிச்சுதத்த முனிவரடியில் யசோமதியரசன் பணிந்தான். அம்முனிவர் பயப்படாதேயென்று யசோமதிக்கு அபயமளித்துக் கூறலானார். வாராய் யசோமதி ராஜனே ஞானோதய மில்லாதபோது ஒருவன் அறியாதுசெய்த பாவங்களெல்லாம் அவனுக்கறிவுதயமாய் விட்டால் நீங்கிப்போம். உன்பந்துக்களு மப்படியே அறியாதுசெய்த தீவினையால் அவர்கள் விலங்குகதியிற் சென்று பட்டபாடுகளை யெல்லாமறிந்து கொண்டாயல்லவோ. மாந்தர்கள் ஜீவஜந்துக்களிடங் கருணையுடையாராய் அவைகளுக் கபயமளித்துக் காத்தல்நலமாம். ஒழுக்கங்கெடாதிருக்க மாந்தர் கொலை, காமம், களவு, பொய், புலால் இவைகளை விலக்கி இருவினைகளும் சாராதபடி நன்னெறியிற் சென்றால் அவர்களுக்குத் தேவபோகமேயன்றி வினையால்விளையுந் தீமைசாருமோ. ஒருநாளும் சாராது. இது நிச்சயம்.

குறள்.

இருள்சே ரிருவினையுஞ் சேரா இறைவன்
பொருள்சேர் புகழ்புரிந்தார் மாட்டு.

இந்த உபதேச மொழிகளைக் கேட்டவுடனே யசோமதியரசன் மனம் தெளிந்தது. வினையை வென்றவர்களைச் சரணமடைந்தவருக்கு நேருவது இம்மனோ ஜயமேயாம். யசோமதியரசன் பிறகு தன்மகன் அபயருசி அவன்றங்கை அபயமதி இவர்களை வரவழைத்து அவர்களது கடந்தபிறவிகளில் அறியாது தான்செய்த தீமைகளை அவர்களுக்கறிவித்துத் தன்னை க்ஷமித்துக் கொள்ளும்படி வேண்டிக்கொண்டனன். வணிகர் தலைவனாங்கலியாணமித்திரனைப் பார்த்து எனக்குச் சரணளித்த சுதத்த முனிவரோடுன்னை எனக்கிறைவனாக எண்ணுகின்றே

னென்று கூறி இராச்சியபாரமெனுஞ் சுமையையினித் தாங்க முடியாதென்று மனதி லுறுதிகொண்டு அபயருசிக்கு இராச்சிய பட்டாபிஷேகஞ் செய்து முடிசூட்டுவித்தான். அபயருசியும் அபயமதியும் சுதத்தமுனிவ ரருகணைந்து பணிந்து அவரைக் கண்டவுடனே கடந்த பவங்களிலுண்டாகிய அளவிறந்த துன்பங்களை நினைந்து பிறவித்துயர்க் கஞ்சினார்கள். அரசபதத்தை வெறுத்தார்கள். அபயருசி தனது அரசுரிமையைத் தன் தம்பியிடம் ஒப்புவித்தான். பிறகு அபயருசி அபயமதியிருவரும் சுதத்த முனிவரிடம்வந்து சரணமடைந்தார்கள். வினைகளையும் அதனின்விளையும் பயன்களையும் வெறுத்துத் தவம்புரிய யாங்கள் சங்கற்பங் கொண்டோமென்று அம்முனிவரனிடம் அறிவித்தார்கள். ஜின தீக்ஷையருள்வீராக வென்று வேண்டிக் கொண்டனர். அம்முனிவர் கூறுகின்றார். நீங்கள் பாலர்கள். தவநெறியில் நின்று பசிதாகங்களைப் பொறுத்துக்கொள்ளுதலுங்களுக்கரியது. உங்கள் சத்திக்குத் தக்கபடி அணுவிரத முதலியவைகளை யனுஷ்டித்துச் சாத்திரங்களைக் கேட்டறிமினென்றதைக்கேட்டு அவ்விருவரும் சாத்திரங்களை அத்தியயனஞ் செய்து சிராவக விருதங்களை அனுஷ்டித்துக்கொண்டு ஆசாரியரிடத்தில் சிஷியர்களாக இருந்து கொண்டிருந்தார்கள். இத்தருணத்தில் தான் சுதத்தமுனிவர் தவக்குழாங்களோடு இந்நகர்ப்புறத்துச் சோலையில்வந்து தங்கியிருந்தார். அன்று எல்லோரும் உபவாசவிருதத்திலிருந்தார்கள். அம்முனிவரின் கட்டளைப்படி யசோமதியின் பாலர்களிரண்டுபேரும் நகரத்தில் உணவு கொள்ளப்போயினர். நகரவீதியில் இல்லறத்தோ ரளித்தவுணவைக் கைக்கொண்டு சென்றனர். மாரிதத்த ராஜனே அப்படிச்சென்ற இருவர்களுமபயருசி அபயமதியெனும் நாங்களிருவருமேயென்று அறிந்துகொள்ளுங்கள். எங்கள் சுற்றத்தார்களும் நாங்களும் அடைந்த பவங்களிவை. முன்செய்த தீவினைகள் பின்னுளிற்றன்புறுத்தும் வகையுமிதுதான். காமத்தினால் விளைந்த தன்மையுமிதுவே. இறைவனது ஒழுக்க நெறி

யிற்சென்றோர் உயர்ந்து விளங்குதலு முண்டென்பதையும் இங்கறிந்தோமன்றோ. மாரிதத்த அரசனே அற்பப்பிராணியாகிய ஒரு மாவாற்செய்த கோழியின் வதத்தால் நேர்ந்த கொலைப்பாவம் பலபவந்தோறுஞ்சென்று வருத்துமானால் உயிர்ப்பிராணிகளைப் பன்முறை வதம் செய்ததினாலுண்டாகும் பாவத்தால் நேரும் துன்பங்கள் எத்தன்மையவாய் முடியுமோவென்று நாங்கள் மனம் நெக்குருகி வருந்துகின்றோமென்று அபயருசி கூறினன்.

இதனைக்கேட்ட மாரித்தனுமரசன் அபயருசியைப் பார்த்துக் கூறுகின்றான். அபயருசியே நீ அருளிச்செய்த நற்போதனையால் கொலைப்பாவத்தால் நரகில்நேரும் பலகோடி, துன்புங்களினின்று விலகியவனானேன். யசோமதியரசனது குமாரனே நான் கூறுமிது நிச்சயம். உனது மொழியெனும் புணையைக் கைக்கொண்டு மாதவமெனு மொருகடலிலாட நிச்சயித்துளேனென்றனன். அதாவது நீயே எனக்கு ஜின தீட்சைபுரிந்து உபதேசித்தல் வேண்டுமென்றனன். அபயருசி அதற்குரிய முனிவர் சுதத்தமுனிவரே யாதலால் அவரடிக்கட் சரண்புக்குத் தீட்சைபெற்றுத் தவம்புரிவாயாக வென்றனன். பிறகு மாரிதத்தன் தனது சுற்றத்தாருஞ் இன்சொல்மனைவியும் மற்றோரும் எரியின்றிரளுக் கொப்பாமெனத் துணிந்து தனது அரசுரிமையை வெறுத்துப் புட்பதர்தன் எனும் தனது மூத்த குமாரனுக் கதையுரித்தாக்கித் தன்னைப்போலரசு துறந்தாருடன் முன்கூறிய பொழிலில் வீற்றிருந்த சுதத்தமுனிவரது பாத கமலங்களிற் பணிந்து தீட்சைபெற்று முனிவனானான்.

கவி.

இன்சொல் மாதரு மிருங்கிளைச் சுற்றமு
மெரித்தி ரளென வஞ்சிப்
பொன்செய் மாமுடிப் புதல்வருட் புட்ப
தந்தற் கிதுபொறை யென்றே

மின்செய் தாரவன் வெறுத்தன னரசியல்
விடுத்த வருடன் போகி
முன்சொல் மாமலர்ப் பொழிலினுள் முனிவரற்
ஞெழுது நன்முனி யானேன்.

தவநெறியில் இவன் பன்னாள் வழுவாது நின்று எண்குணனைத் துதிசெய்து பூதவுடலை இம்மண்ணிடை நீத்து விண்ணுலகிற்றேவர் குழாங்களிற் றலைமைபெற்று தெய்வமடந்தையர்களது குழுவிற்களிகொண்டு விளங்கினான்.

அபயமதியு மபயருசியு சுதத்த முனிவரின் அருள்பெற்று ஜினதருமமுற்று முணர்ந்து, எண்குணனது தன்மைகளையுங் கேட்டறிந்து அணுவிரதம் புரிந்து ஆயுள்முழுமையும் நன்னெறியில் வழுவாது நடந்து இவ்வுலகைத் துறந்து வானுலகத்தில் ஈசானகற்பத்தில் இமையவராய்ச்சென்று விளங்கினர். மணிமகுடம் குண்டலம் ஆரம் செம்பொன்மணி தோள்வளை கடகங்கள் சுழல்முதலிய அணிகளின் ஒளிவீச வானவில்லின் வடிவம்போன்ற திவிய சரீரத்துடன் விளங்கினார்கள். வானவர்கள் திசைதோறும் நின்றுவணங்கி வாழ்த்தினார்கள். எங்கும் மலர்மாரியும் மந்தமாருதமு மிருந்தன. துந்துபியும் கானமும் விளங்கின. அரம்மைமுதலிய மாதர்கள் பக்கங்களிற் சூழ்ந்து ஆடினார்கள், பாடினார்கள். தேவிமார் மன்மதபாணத்திற் கிலக்காகி மகிழ்ந்து புடைசூழ்ந்தார், இவர்களது திவிய தேகத்தின்மணம் ஒருயோசனைதூரம் வீசியது. சரீரகாந்தியும் ஒருயோசனைதூரம் மெட்டியது. உதித்தெழுங்க திரவன்போன்று விளங்கும் பதம்பெற்ற முனிவர்கள் பலரோடு இணையில்லாத பேரின்ப நிலயத்திவர்கள் விளங்கிக்கொண் டிருக்கின்றார்கள்.

இந்நூலுட் கூறிய நல்லொழுக்கத்தின் சிறப்பு யாதெனின் அது வினையின்வலியை விலக்குவிக்கும். தேவர்களது கதியை யடைவிக்கும். அதனினும் மேலாகிய உவமையற்ற சிவகதியையும் அடைவிக்கும்.

நூற்பயன்.

வெருவுறு வினைவலி விலக்கு கிற்பது
தருவது சுரகதி தந்து பின்னரும்
பொருவரு சிவகதி புணர நிற்பது,
திருவற நெறியது செவ்வி காண்மினே.

சரித்திரஸாரம்.

ஔதேய தேசத்திலுள்ள ராசமாபுரியினரசன் மாரிதத்தன் அந்நகர்க்கு வெளியிலுள்ள சண்டமாரியெனுங் காளிக்குத் திருவிழாக்கொண்டாடி நகரத்தவரைக்கொண்டு விலங்கு பறவைகளின் பலிகளை நிறைவேற்றித் தான் நரபலிகொடுக்க எண்ணித் தளவரன் சண்டகருமனைக் கூவி நகர்க்கேகி அழகிய பாலர்களாயுள்ள மக்களிரட்டையைக் கொணரும்படி கட்டளையிட்டனன். தளவரன் அந்நகர்க்கேகி அங்குவீதியிற் பிக்ஷையேற்றுச்சென்று கொண்டிருந்த பாலன் அபயருசியையும் அவன்றங்கை அபயமதி யையும்கண்டு அவர்களை யழைத்துப்போய் முன்கூறிய காளிகோயிலின் பலிபீடத்தருகில் நரபலியாக நிறுத்தினன். அரசன் வாளுருவிக்கொண்டு அருகில்வந்தான். இருபாலர்களின் முககாந்தியையும், வாட்டமின்றிநிற்கு நிலையையும் மாரிதத்தன்கண்டு ஐயுற்று நிற்கையில் நகரத்தார் இவ்வரசனும் நகரத்தாரும் நீடுவாழ்கவென்று கூறும்படி இவ்விரண்டுபாலர்களையுங் கேட்டுக்கொண்டனர். அவர்கள் நகையுடன் அரசன் உயிர்க் கொலைமுதலிய பாவத்தில் நீங்கி அறநெறிவழுவாது நின்று நீடுவாழ்கவென்று கூறினர். அரசன் சிரித்தகாரணம்யாது நீவிர்கொலையை நீக்கக்கூறியதேன் என்று அபயருசியை வினவினன். அவ்வினாக்களுக்கு அவர்கள்கூறிய விடைதான் இச்சரித்திரம். இவ்விருபாலரும் ராசமாபுரிக்கு வெளியிற் சோலையில் தீர்த்தயாத்திரையாக வந்திறங்கிய முனிக்கூட்டத்துடன் வந்தவர். அம்முனிக்கூட்டத்தின் தலைவர் சுதத்தாசாரியர். சோலையிற்றங்கினோர் உபவாச விரதத்திலிருந்தனர். இவ்விருபாலர்

களையும் சுதத்தமுனிவர் நகர்க்கேகி உணவு செய்துவரும்படி கட்டளையிட்டபடியே அவர்கள் நகர வீதியிற் பிக்ஷைக்கேகினர். இவர்கள் முன் அம்முனிவரரிடம் தங்கள் முன் ஜன்மங்களைக் கேட்டுணர்ந்த தன்றி ஜினதருமத்தின் மார்க்கத்தையுங்கேட் டுணர்ந்து சிராவக நெறியிலிருந்தார்கள். இதனாற் றுனிப்பாலர் கள் தங்களுக்கு நேரும் கொலை உடற்கேயன்றி உயிருக்கில்லை யென்று திடங்கொண்டு நடுக்கமின்றிச் சிரிப்போடு முகவொளி மழுங்காதிருந்தனர். ஓருயிர்க்கொலையால் மனிதகதி நீங்கி விலங்குகதியில் ஆறுமுறை யசோதரனும் அவன் தாய் சந்திர மதியும் பிறந்தமை கேட்டிருப்பதால் பல்லுயிர்க்கொலையால் மாரி தத்தன் எவ்வகைக் கதியிற் சனித்து அவர்களைப்போல எவ்வகை நரககதித்துயரி லழுந்திவருந்துவனோ வென்று ஆலோசித்துக் கொலைத்தொழில் நீக்கி வாழ்கவென்று கூறியதாமென்று அபயருசி கூறினன்.

அவந்தி நாட்டில் உஜ்ஜயினி நகரில் அசோகன் எனு மரசன் அரசுபுரிந்தான். இவன் மனைவி சந்திரமதி யிடத்தில் இவனுக்கு யசோதரன் எனுங்குமாரன் ஜனித்து இளவரசனா யிருந்தான். அவன் மனைவி அமிர்தமதி என்பாளிடம் யசோமதி எனுங்குமாரனுதித்தான். அசோகன் நரை திரையுற்று யசோ தரனை யரசுரிமையில் வைத்துவிட்டு வனத்திற்கேகிக் குணதரர் எனும் ஜினமுனிவரிடம் தீட்சைபெற்றுத் தவம்புரிந்தான். யசோதரன் மண்ணுலக போகத்திலாழ்ந்து ஜினதரும முணை ராறுய் பெண்போகத்திலும் புஜபலத்தா லரசர்களை வென்று பொருள் குவிப்பதிலுமே தன்னாட்களைக் கழித்தனன். ஓர்நாளுப் பரிங்கயில் மனைவி யமிர்தமதியோடு காமபோகத்திலாழ்ந்து இருவருமெய்சோர்ந்து நித்திரைபோயினர். விடியற்காலத்தில் ஆனைப்பாகன் அட்டபங்கன் அருகிலிருந்த ஆனைச்சாலையிலிரு ந்து மாளவபஞ்சமம் மேலோங்க ஓர் பாடல்பாடினன். அமிர்த மதி அதைக்கேட்டு விழித்தெழுந்து அவன்மேலாசை கொண்

டாள். குணவதியெனுஞ் செவிலித்தாய் அப்பாகனைச் சங்கே தத்தலத்திலழைத்து வந்து அமிர்தமதியுடன் சேரும்படி செய்தாள். அரசன் றன்றேவியின் மன நிலைமாறியதைக்கண்டு ஒரு நாள் பொய்யுறக்கங் கொண்டான். அதை மெய்யென நம்பி அவன்றேவி அட்டபங்கனிடம் சென்று கலவிபுரிந்தாள். அரசன் மறைந்து பின்சென்று இதனையறிந்து கோபந்தணிந்து யாரிடத்து மிதனை வெளியிடாது தன் தாயிடஞ்சென்று தீயகனவு கண்டதாயறிவித்தான். தாய் காளிக்குப்பலிகொடென்று மகனை ஏவினாள். அதற்கு மகனுடன்படாமைகண்டு மாவாற் கோழி செய்து பலிகொடுக்கும்படி செய்தாள். அப்படிப் பலிகொடுத்த போது அக்கோழி சத்தமிட்டுக்கொண்டே மடிந்தது. அரசன் பயந்துமனைவியின் தீத்தொழில் பொருளுசி அவளையும் அரசுரிமையையும் துறந்து வனம்போய்த் தவஞ்செய்தல் நலமென்று தனக்குள் நிச்சயித்துக்கொண்டு தாயினிடம்போய் மர்மமுணர்த்தாது ஜின தீட்சை பெற்றுத் தான் தவம்புரிவேனென்றான். அரசன் மனைவி இதையுணர்ந்து தானும் தவத்திற்கு வருவதாய்ப் பாசாங்குசெய்து, அரசனையும் அவன் றாயையும் தன்னரண்மனையில் மகனோடு விருந்துண்ணச்செய்து, தன் கணவனையும் அவன் றாயையும் உணவில் விஷம்வைத்துக் கொன்று விட்டாள். அட்டபங்கனோடு போக நுகர்ச்சிகருதியே இப்படிச் செய்தாள். பிறகு இவள், மகன் யசோமதியை யரசனாக்கினாள்.

இச்சம்பவங்கட்கு முன்வினை காரணமென்று அபயருசி மாரிதத்தனுக் கறிவித்து, யசோதரனும் அவன் றாய் சந்திரமதியும் ஆறுமுறை தீவினைப்பயனால் விலங்குகதியிற் சனித்து பிறகு நரககதியிற் றுன்பக்கடலில் மூழ்கினார்களென்றும் கூறினான்.

ஓர் நாள் யசோமதி தன் மனைவி புட்பாவலியுடன் உய்யானத்திற்றங்கி ஆடல் பாடல்களிற் களித்திருந்தனன். அப்

பொழுது சண்டகருமன் அங்கு அணித்தாய கானகத்துள் தவம் புரிந்துகொண்டிருந்த அகம்பனர் எனு முனிவரைக்கண்டு வணங்கி மனிதர் உடலிற் சீவனிருப்பதைத் தான் பகுத்தறிய வகையில்லையென்று கூறி அம்முனிவரால் ஜீவனிருப்பை யும் கொலைப்பாவத்தின் தீமையையும் தான் கூட்டில்வைத்து வளர்க்கும் கோழிகளிரண்டும் யசோதரன் அவன் றாய் சந்திரமதி யிவர்கள் ஆறாவது பவத்திலெற்ற வடிவங்களென்பதையும் அவர் களின் தீச்செயல்களையும் கேட்டு மனத்தெளிவடைந்தான். கோழிகளகம்பன முனிவர் மொழிந்த முன் பவத்தினையும் ஒழுக்க நெறியையும் கேட்டுத் தங்கட்கிளைக்க சுபகர்மோதய முண் டாக வழி யேற்பட்டதென்று மிகக் களிப்புற்றுச் சிறகுகளை யடித்துக்கொண்டு கூவின. அருகில் நித்திரையிலிருந்த அரசன் மயக்கத்தைத் தந்த அக்கோழிகளின் சத்தங் கேட்கவே அவன் சப்தவேதியெனும் பாணத்தைத்தொடுத்து அக்கோழி களிரண்டையுங் கொன்றுவிட்டான். பிறகு புஷ்பாவலியிடத் தில் யசோமதிக்கு இரட்டைப்பிள்ளை பிறந்தது. மூத்தது ஆண் அபயருசி. இளையது அபயமதி, பெண். இவ்விரட்டப்பிள் ளைக் கப்புறம் யசோமதிக்கு ஒரு குமாரன் பிறந்தான். அக்குமார னின் பாட்டன் யசோதரனாகலின் அப்பெயரே அக்குமாரன் பெயராகவைக்கப்பட்டது. யசோமதியரசனிவ்வாறு அரசுநடா த்தி வருகையில் ஒருநாள் வனத்தில் வேட்டையாடப்போய் அங்குச் சுதத்தமுனிவரைக் கண்டு வேட்டைக்கு வந்தனக்கு யாதொருவிலங்கும் அகப்படாமையால் அம்முனிவரைக் கொல்லவே ணென்று வாளுருவிக்கொண்டுபோக அவரிடஞ்சென்றபோது கல்யாண மித்திரன் எனும் வணிகர் தலைவன் அம்முனிவரின் தவச்சிறப் பையும் கருணைமுதலிய நற்குணங்களையுமெடுத்தோதக்கேட்டு விவேகோதயமாகி அம்முனிவரைப் பணிந்து தான் செய்ததைப் பொறுத்தருளித் தனது சுற்றத்தாரின் முன்பவங்களை அருளிச் செய்யும்படி பணிந்து வேண்டிக்கொண்டனன். அந்த ஞானத் தாலம் முனிவர் அசோகன் விண்ணுலகில் நற்பதத்தில் வீற்றி

ருப்பதையும் தன் புருஷனையும் அவன்றாயையும் வஞ்சனையாக உணவில் விஷம்வைத்துக் கொன்றொழித்த அமிர்தமதி நரக கதியில் பல்கோடி நரகயாதனையி லழுந்திவாடுவதையும் நல் லொழுக்கத்தின் சீரையும் எடுத்துக் கூறியமேல் யசோமதியர சன் வணிசர் தலைவனையும் அம்முனிவரையும் நல்லொழுக்க நெறியளித்த முதல்வரெனக்கொண்டு ஜினதருமசூக்குமமுணர் ந்து அரசுரிமையைத் தன் குமாரனிடம் ஒப்புவித்து வனத்திலம் முனிவரால் தீட்சைபெற்றுத் தவம்புரியலுற்றான். மாரிதத்தன் அபயருசியைப் பணிந்து தீட்சையருளும்படி வேண்டினன். அவன் சுதத்த முனிவரிட முனக்குவேண்டுவதைப பெற்றுக் கொள்வாயாக வென்றனன். மாரிதத்த னரசுரிமையைத் தன் மூத்தமகன் புஷ்பதந்தனுக் குரித்தாக்கிவிட்டு தீட்சைபெற் றுத் தவம்புரிந்து இவ்வுலகை நீத்து விண்ணுலகிற் தேவகதி யிற்சென்று விளங்கினன். அமிர்தருசி அமிர்தமதி யிருவரும் சுதத்தமுனிவரிடம் ஒழுக்கநெறிதேர்ந்து அணுவிரதநெறியில் வழுவாதிருந்து நெடுநாளிம் மண்ணுலகில் வாழ்ந்து பிறகு விண் ணுலகில் தேவகதியில் விளங்கினர்.

வம்ச விருட்சம்.

அசோகன் = சந்திரமதி

யசோதரன் = அமிர்தமதி

யசோமதி = புட்பாவலி

அபயருசி. அபயமதி. யசோதரன்.

முடிவுரை.

யசோதர காவியத்தின் கதாநாயகன் யசோதரராஜன். இவ்வரசன் மனைவி அமிர்தமதி. கதைகேட்டுப் பயனடைந்தவன் மாரிதத்தனும் அரசன்.

இச்சரித்திலடங்கிய நல்லொழுக்க நெறிகள்.

உயிர்க்கொலை புரிந்த மாந்தர் யாவராயினும் அவர்கள் பாப கருமோதயத்தால் விலங்கு கதிகளிற் சனித்துத் துன்புறுவதோடு நரககதியிலும் பலநாள் துன்பத்திலாழ்ந்து வருந்துவரென்பதும், கிராமதேவதைக் கென்று மிருக பக்ஷிகளையும் நரரையும் பலிகொடுப்பதும் கொலையேயாமென்பதும். (2) கொலையின் சார்புடைத்தாய் நேரும் புலாலுண்ணலும் அவ்வாறு ஈனஜன்மத்தையும் நரகத்துயரத்தையு மளிக்குமென்பதும் (3) பிறர் மனையாளை யபகரித்தல் இம்மையில் இவ்வுலகில் பழிலாக்கும் நிந்தைக்கும் இடமாவதன்றி நரகத்துயரத்திற்கும் நாற்றங்காமென்பதும் (4) மகளிரின் மனோகதி

வெண்பா.

ஏந்தெழின் மிக்கா னிளையா னிசைவல்லான்
காந்தையர் கண்கவர் நோக்கத்தான்—வாய்ந்த
நயனுடை யின்சொலான் வேளெனினு மாதர்க்
கயலார்மே லாகும் மனம்.

என்கிறபடி ரூயகாது முதலிய புலன்களின் வழியோடி சானரஸமெனும் வலையிற் சிக்கிச் சபலமுற்ற ஈனஜாதியானுடன் கூட்டுவித்துத் தொழுநோயையு முலகநிந்தையையுமுண்டாக்கி விலங்குகதி நரககதிகளில் ஓய்வில்லாத பெருந்துயரிலழுத்துவிக்குமென்பதும் (5) முன்காலத்திலரசர்கள் இல்லாளோடறம் புரிந்து சற்புத்திரப்பேறுபெற்று அப்புத்திரனை நாடாளுவித்துத் தபோவனம் புக்குத் தவம்புரிந்து நற்பேறுபெறுவாரென்ப

தும் (6) முனிவர் தபோவனத்தில், மிருகபக்ஷிகளருகிருந்து கேட்கும்படி, பிறர்க்குத் தருமபோதனை செய்ததைக்கொண்டே அவைகள் மானிட ஜன்மமடைந்து நற்கதி பெருவதுண்டென் பதும் (7) கன்மபரிபாகம் வேறு ஜன்மத்தையும் தேவகதி யையுமடைவிக்கும். நல்லொழுக்கம் தீவினையையும் நன்வினை யையும் முதலறமாய்த்து நித்தியாநந்த நிலயமாம் மோக்ஷபதவி யை அடைவிக்கும் என்பதுமேயாம்.

கவி.

மருவு வெவ்வினை வாயின் மறுத்துடன்
பொருவில் புண்ணிய போகம் புணர்ப்பதும்
வெருவு செய்யும் வினைப்பய னிற்றெனத்
தெரிவு றப்பதும் செப்புத லுற்றதே.

பிழை திருத்தம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
xvi	19	விஷமாய்	விஷயமாய்
iii	6	அகலமூம்	அகலமும்
,,	8	போஜன் காளி	போஜன் காளி
v	3	காலத்தை	காலத்தி
,,	13	வழங்குங்கும்	வழங்கும்
vi	10	பட்டாத	படாத
ix	5	லோசா	லோகா
i	12	யென்	என்
iii	22	நகற்பு	நகர்ப்பு
vi	1	சென்று	சென்றார்
vii	5	ஓர்	ஓர்
viii	14	திக்கேலா	திக்கெலா
xii	18	பெறுய	பெறுபய
,,	20	நெடிக்கட்	நெறிக்கட்
,,	21	ப்ண்ணுஞ்	பண்ணுஞ்
xiii	23	வெத	வேத
xviii	8	கிணத்து	கிணற்று
,,	22	அளித்து	அளித்துக்
xix	7	த்காத்தல்	க்காத்தல்
,,	25	மறுந்து	மறந்து
xx	4	அவயகா	அவயவகா
xxi	15	மடைடர்ந்தை	மடர்ந்தை
xxiii	3	அமிர்தி	அமிர்தமதி
,,	8	வதியைக்	வதியை
xxiv	5	சீரிற்	சீறிற்
,,	8	மின்றி	மன்றி
,,	13	குஷ்டி	குஷ்ட
xxv	1	உனச்கு	உனக்கு

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
xxviii	15	வாராம்	வாராய்
,,	23	உயிர்கெட்	உயிர்கட்
xxix	3	இதனைகே	இதனைக்கே
,,	21	மாற்றிய	மாற்றி
xxx	1	கொன்ரூ	கொன்றூ
xxxiv	16	கவலைக்	கவலை
,,	17	வசத்தால்ப்	வசத்தால்
,,	23	கிருப்பிரை	சிருப்பிரை
xli	7	கடல	கடலி
xliii	17	சண்டகுரும	சண்டகரும
xliv	22	தோளு	தோளு
,,	27	மென்ரூ	மொன்றூ
xlv	18	யாற்	யால்
xlix	8	தின்றக்	தின்றிக்
li	16	சச்கர	சர்க்கரா
,,	23	மாயுள்ள	மாயுமுள்ள
,,	26	காலால்த்	காலால்
lii	28	அமிர்மதி	அமிர்தமதி
lvi	9	மாரித்த	மாரிதத்த
,,	12	துன்புங்	துன்பங்
,,	26	மிருங்	மிளங்
lvii	12	துறந்து	துறந்து
,,	19	அரம்மை	அரம்பை
lxi	2	எணு	எனு
lxiii	13	பழிலாச்கும்	பழிக்கும்
,,	14	நாற்றங்கா	நாற்றங்காலா
,,	20	ரூய	யே

யசோதர காவியம்

உ

ஆதிபகவன்றுணை.

யசோதர காவியம்.

காப்பு.

உலக மூன்று மொருங்குணர் கேவலத்
தலகி லாத வனந்த குணக்கடல்
விலகி வெவ்வினை வீடு விளைப்பதற்
கிலகு மாமலர்ச் சேவடி யேத்துவாம்.

பாயிரம்.

நாத னம்முனி சுவ்வத னல்கிய
நீது தீர்திகழ் தீர்த்தன்செல் கின்றநா
ளோத மஃகி யசோதர னெய்திய
தோத வுள்ள மொருப்படு கின்றதே. 1

அவை யடக்கம்.

உள்வி ரிந்த புகைக்கொடி யுண்டென
வெள்ளு கின்றன ரில்லை விளக்கினை
உள்ளு கின்ற பொருட்டிற மோர்பவர்
கொள்வ ரெம்முரை கூறுதற் பாலதே. 2

நூலின் விஷயம்.

மருவு வெவ்வினை வாயின் மறுத்துடன்
பொருவில் புண்ணிய போகம் புணர்ப்பதும்
வெருவு செய்யும் வினைப்பய னிற்றெனத்
தெரிவு றுப்பதும் செப்புத லுற்றதே. 3

பாயிரம் முற்றிற்று.

நூல்.

முதலாவது சருக்கம்.

பைம்பொன் ஞவற் பொழிற்பர தத்திடை
நம்பு நீரணி நாடுள தூடுபோய்
வம்பு வார்பொழில் மாமுகில் சூடுவ
விம்ப ரீடில தௌதய மென்பதே. 1

திசையு லாமிசை யுந்திரு வுன்னிலாய்
வசையி லாநகர் வானவர் போகமஃ
தசையி லாவள காபுரி தானலா
லிசையி லாத விராச புரமதே. 2

இஞ்சு மஞ்சினை யெய்தி நிமிர்ந்தது
மஞ்சு லாமதி சூடின மாளிகை
யஞ்சொ லாரவர் பாடலொ டாடலால்
விஞ்சை யருலக த்தினை வெல்லுமே. 3

பாரி தத்தினைப் பண்டையின் மும்மடி
பூரி தத்தொளிர் மாலைவெண் பொற்குடை
வாரி தத்தின் மலர்ந்த கொடைக்கரன்
மாரி தத்தனென் பானுளன் மன்னவன். 4

அரசன் மற்றவன் றன்னொடு மன்னகர்
மருவு மானுயர் வானவர் போகமும்
பொருவில் வீடு புணர்திற மும்மிவை
தெரிவ தொன்றிலர் செல்வ மயக்கினல். 5

நெரிந்த நுண்குழல் நேரிழை யாருழை
சரிந்த காத றடையில தாகவே
விரிந்த வெஞ்சிலை மன்னவன் வைகுநாள்
விரிந்த தின்னிள வேனிற் பருவமே. 6

கோங்கு பொற்குடை கொண்டு கவித்தன
வாங்கு வாகை வளைத்தன சாமரை
கூங்குயிற்குல மின்னியங் கொண்டொலி
பாங்கு வண்டொடு பாடின தேனினம். 7

மலர்ந்த பூஞ்சிகை வார்கொடி மங்கையர்
தலந்த லந்தொறு மாடினர் தாழ்ந்தனர்
கலந்த காதன்மை காட்டுநர் போலவே
யலர்ந்த வண்டளிர் மாவின மேயெலாம். 8

உயர்ந்த சோலைக ளூடெதிர் கொண்டிட
வயந்த மன்னவன் வந்தன னென்றலு
நயந்த மன்னந மன்னகர் மாந்தரும்
வயந்த மாடு வகையின ராயினார். 9

நாளும் வாவியுங் காவு மடுத்துடன்
வேனி லாடல் விரும்பிய போழ்தினில்
மான யானைய மன்னவன் றன்னுழை
யேனை மாந்த ரிறைஞ்சுபு கூறினார். 10

என்று மிப்பரு வத்தினொ டைப்பசி
சென்று தேவி சிறப்பது செய்துடலை
தொன்று மோரல மாயின வொன்றலா
நன்றலாதன நங்களை வந்துறும். 11

நோவு செய்திடு நோய்பல வாக்கிடு
மாவி கொள்ளு மலாதன வுஞ்செயுந்
தேவி சிந்தை சிதைந்தனள் சீறுமேல்
காவன் மன்ன கடிதெழு கென்றனர். 12

என்று கூறலு மேதமி தென்றலன்
சென்று நல்லறத் திற்றெளி வின்மையா
னன்றி தென்று நன்னகரப்புறத்
தென்றி சைக்கட் சிறப்பொடு சென்றனன். 13

சண்ட கோபி தகவில தத்துவங்
கொண்ட கேள்வியுங் கூரறிவும் மிலாத்
தொண்டர் கொண்டு தொழுந் துருத் தேவதை
சண்ட மாரி தனதிட மெய்தினன். 14

பாவ மூர்த்தி படிவ மிருந்தவத்
தேவி மாட மடைந்து செறிகழன்
மாவ லோன்வலங் கொண்டு வணங்கினன்
தேவி யெம்மிடர் சிந்துக வென்றரோ. 15

மன்ன னணையின் மாமயில் வாரணந்
துன்னு சூகர மாடெரு மைத்தொகை
யின்ன சாதி விலங்கி விரட்டைகள்
பின்னி வந்து பிறங்கின கண்டனன். 16

யானிவ் வாளினின் மக்க ளிரட்டையை
யீன மில்பலி யாக வியற்றினல்
ஏனை மானுயர் தாமிவ் விலங்கினி
லா்ன பூசனை யாற்றுத லாற்றென. 17

வாட லொன்றிலன் மக்க ளிரட்டையை
யீடி லாத வியல்பினி லிவ்வழி
யேட சண்ட கருமதந் தீகென
நாட வோடின னன்னகர் தன்னுளே. 18

வேறு.

ஆயிடைச் சுதத்த னைஞ்ஞூற் றவரருந் தவர்க ளோடுந்
தூயமா தவத்தின் மிக்க வுபாசகர் தொகையு ஞ்சூழச்
சேயிடைச் சென்றோர் தீர்த்த வந்தனை செய்யச் செல்வோன்
மாயமில் குணக்குன் றன்ன மாதவர்க் கிறைவன் வந்தான். 19

வந்துமா நகர்ப்பு றத்தோர் வளமலர்ப் பொழிலுள் விட்டுச்
சிந்தையா னெறிக்கட் டீமை தீர்த்திடு நியம முற்றி
யந்திலா சனங்கொண் டண்ண லனசனத் தவம மர்ந்தான்
முந்துநா முரைத்த சுற்ற முழுவதி னோடு மாதோ. 20

உளங்கொள மலிந்த கொள்கை யுபாசகர் குழுவி னுள்ளார்
அளந்தறி வரிய கேள்வி யபயமுன் னுருசி தங்கை
யிளம்பிறை யனைய நீரா ளபயமா மதியென் பாளுந்
துளங்கிய மெய்ய ருள்ளந் துளங்கலர் தொழுது நின்றார். 21

அம்முனி யவர்க டம்மை யருளிய மனத்த னாகி
வம்மினீர் பசியின் வாடி வருந்திய மெய்ய ரானீர்
எம்முட னுண்டி மாற்றா தின்றுநீர் சரிதை போகி
நம்மிடை வருக வென்ன நற்றவர்த் தொழுது சென்றார். 22

வள்ளிய மலருஞ் சாந்து மணிபுனை கலனு மின்றாய்
வெள்ளிய துடையோன் றாகி வென்றவ ருருவ மேலார்
கொள்ளிய லமைந்த கோலக் குல்லக வேடங் கொண்ட
வள்ளலு மடந்தை தானும் வளநகர் மருளப் புக்கார். 23

வில்லின தெல்லை கண்ணு னோக்கிமெல் லடிகள் பாவி
நல்லருள் புரிந்துயிர்க்கண் ணைக்குமுத லாய நாணி
யில்லவ ரெதிர்கொண் டேயி னெதிர்கொளுண் டியரு மாகி
நல்லற வமுத முண்டார் நடந்தனர் வீதி யூடே. 24

அண்டல ரெனினுங் கண்டா லன்புவைத் தஞ்சு நீரார்
கண்டனன் கண்டு சண்ட கருமனு மனங்க லங்காப்
புண்டரீ கத்தின் கொம்பு பொருவில்மன் மதனும் போன்று
கொண்டிளம் பருவ மென்கொல் குழைந்திவண் வந்த தென்றான்.

எனமனத் தெண்ணி நெஞ்சத் திரங்கிய மன்ன னேவல்
தனைநினைந் தவர்க டம்மைத் தன்னுழை யவரின் வவ்விச்
சினமலி தேவி கோயிற் றிசைமுக மடுத்துச் சென்றான்
இனையது பட்ட தின்றென் றிளையரு மெண்ணி னாரே. 26

வன்சொல்வாய் மறவர் சூழ மதியமோர் மின்னோ டொன்றித்
தன்பரி வேடந் தன்னுட் டானனி வருவ தேபோ
லன்பினா லையன் றங்கை யஞ்சுத லஞ்சி நெஞ்சிற்
றன்கையான் முன்கை பற்றித் தானவட் கொண்டு சொல்வான்.

நங்கைநீ யஞ்ச னெஞ்சி னமக்கிவ ணழிவொன் றில்லை
யிங்குநம் முடம்பிற் கேத மெய்தவ திவரி னெய்தி
னங்கதற் கழுங்க லென்னை யதுநம தன்றென் றன்றோ
மங்கையா மதனை முன்னே மனத்தினில் விடுத்த தென்றான்.

அஞ்சின மெனினு மெய்யே யடைபவந் தடையு மானா
லஞ்சுத லதனி னென்னை பயநமக் கதுவு மன்றி
யஞ்சுத றுன்பந் தானே யல்லது மதனிற் சூழ்ந்த
நஞ்சென வினைக ணம்மை நாடொறு நலியு மென்றான். 29

அல்லது மன்னை நின்னோ டியானுமுன் னனேக வாரச்
சொல்வினை தரப்ப வோடி விலங்கிடைச் சுழன்று போந்து
நல்லுயிர் நமர்க டாமே நலிந்திட விறந்த தெல்லா
மல்லன்மா தவனின் யாமே மறிந்துணர்ந் தனமு மன்றே. 30

கறங்கென வினையி னோடிக் கதியொரு நான்கி னுள்ளும்
பிறந்தநாம் பெற்ற பெற்ற பிறவிகள் பேச லாகா
விறந்தன விறந்து போக வெய்துவ தெய்திப் பின்னும்
பிறந்திட விறந்த தெல்லா மிதுவுமவ் வியல்பிற் றேயாம். 31

பிறந்தநம் பிறவி தோறும் பெறுமுடம் பவைகள் பேணத்
துறந்தறம் புணரி னம்மைத் தொடர்ந்தன வல்ல தோகாய்
சிறந்ததை யிதுவென் றெண்ணிச் செம்மையே செய்யத் தாமே
யிறந்தன மிறந்த காலத் தெண்ணிறந் தனர்க ளெல்லாம். 32

முழுமொரு மூன்றிற் றெட்டு மூரிவெஞ் சிலைக ளைஞ்ஞூற்
றெழுமுறை பெருகி மேன்மே லெய்திய வுருவ மெல்லா
மழலினுண் மூழ்கி யன்ன வருநவை நரகந் தன்னு
ளுழைவிழி நம்மோ டொன்றி யொருவினை யுணர லாமோ. 33

அங்குலி யங்கம் பாக மனுமுறை பெருகி மென்மேல்
பொங்கிய வீரைஞ் ஞூறு புகைபெறு முடைபு டம்பு
வெங்கனல் வினையின் மேனாள் விலங்கிடைப் புக்கு வீழ்ந்து
நங்களை வந்து கூடி நடந்தன வனந்த மன்றே. 34

ஓரிரேனோர் முழங்கை தன்மை லொரோருப தேச மேறி
மூரிவெஞ் சிலைகள் மூவீ ராயிர முற்ற வுற்ற
பாரின்போல் மனிதர் யாக்கை பண்டுநாம் கொண்டு விட்ட
வாரிவாய் மணலு மாற்று வகையின வல்ல வோதான். 35

இருமுழ மாதி யாக வெய்திய வகையி னோங்கி
வருசிலை யிருபத் தைந்தின் வந்துறு மங்க மெல்லாந்
திருமலி தவத்திற் சென்று தேவர்த முலகிற் பெற்ற
தொருவரா லுரைக்க [illegible] 36

துன்பகா ரணமி தென்றே துடக்கறு கெனவுந் துஞ்சா
வன்புறு நரகர் யாக்கை யவைகளு மமரர் கற்பத்
தின்பகா ரணமி தென்றே யெம்முட னியல்க வென்றே
யன்புசெய் தனக டாமு மழியுநா ளழியு மன்றே. 37

வந்துடன் வணங்கு வானோர் மணிபுனை மகுட கோடி
தந்திரு வடிக ளேந்துந் தமனிய பீட மாக
விந்திர விபவம் பெற்ற விமையவ ரிறைவ ரேனுந்
தந்திரு வுருவம் பொன்றத் தளர்ந்தன ரனந்த மன்றோ. 38

மக்களிற் பிறவி யுள்ளு மன்னர்தம் மன்ன ராகித்
திக்கெலா மடிப்ப டுத்துந் திகிரியஞ் செல்வ ரேனு
மக்குலத் துடம்பு தோன்றி யன்றுதொட் டின்று காறு
மொக்கநின் றார்கள் வையத் தொருவரு மில்லை யன்றே. 39

ஆடைமுன் னடிய திட்டோ ரந்துகி லசைத்த லொன்றோ
மாடமுன் னதுவி டுத்தோர் வளமனை புதிதின் வாழ்க
நாடினெவ் வகையு மஃதே நமதிறப் பொடு பிறப்பும்
பாடுவ தினியென் னங்கை பரிவொழிந் திடுக வென்றான். 40

அண்ணநீ யருளிற் றெல்லா மருவருட் புடைய மெய்ப்
னண்ணிய நமதெ னுள்ளத் தவர்களுந் துறந்து நாடி
விண்ணின்மே லின்ப மல்லால் விழைபயன் வெறுத்து நின்ற
கண்ணனாய் நங்கட் கின்னங் கட்டுரை யென்னை யென்றாள். 41

அருவினை வினையு ளாய வருந்துயர்ப் பிறவி தோறும்
வெருவிய மனத்து நம்மை வீடில விளைந்த வாறுந்
திருவிடை யடிக டந்த திருவறப் பயனுந் தேறி
வெருவிநாம் விடுத்த வாழ்க்கை விடுவதற் கஞ்ச லுண்டோ. 42

பெண்ணுயி ரெளிய தாமே பெருந்திற லறிவும் போகத்
திண்மையு முடைய வல்ல சிந்தையி னென்ப தெண்ணி
யண்ணநீ யருளிச் செய்தா யன்றிநல் லறத்திற் காட்சி
கண்ணிய மனத்த ரிம்மைக் காதலு முடைய ரோதாம். 43

இன்றிவ ணைய வென்க ணருளிய பொருளி தெல்லாம்
நன்றென நயந்து கொண்டே னடுக்கமு மடுத்த தில்லை
யென்றனுக் கிறைவ னீயே யெனவிரு கையுங் கூப்பி
யின்றியா னியாது செய்வ தருளுக தெருள வென்றாள். 44

ஒன்றிய வுடம்பின் வேறா முயிரின தருவ முள்ளி
நன்றென நயந்து நங்கள் நல்லறப் பெருமை நாடி
வென்றவர் சரண மூழ்கி விடுதுநம் முடல மென்றான்
நன்றிது செய்கை யென்றே நங்கையு நயந்து கொண்டாள். 45

அறிவொ டாலோக முள்ளிட் டனந்தமா மியல்பிற் றாகி
யறிதலுக் கரிய தாகி யருவமா யமல மாகிக்
குறுகிய தடத்தொள் வாள்போற் கொண்டிய வுடம்பின் வேறா
யிறுகிய வினையு மல்ல தெமதியல் பென்று நின்றார். 46

உறுதியைப் பெரிது மாக்கி யுலகினுக் கிறைமை நல்கிப்
பிறவிசெற் றரிய வீட்டின் பெருமையைத் தருத லானு
மறிவினிற் றெரிந்த காட்சி யரதனத் திரய மென்னும்
பெறுதலுக் கரிய செல்வம் பெற்றனம் பெரிது மென்றார். 47

ஈங்குநம் மிடர்க ளர்க்கு மியல்பினார் நினைந்து மேலிவ்
வோங்கிய வுலகத் தும்ப ரொளிசிகா மணியி னின்றார்
வீங்கிய கருமக் கேட்டின் விரிந்தவெண் குணத்த ராகித்
தீங்கெலா மகற்றி நின்ற சித்தரே செல்ல நீர்ப்பார். 48

பெருமலை யனைய காதிப் பெரும்பகை பெயர்த்துப் பெற்ற
திருமலி கடையி னண்மைத் திருவொடு திளைப்ப ரேனு
முரிமையி னுயிர்கட் கெல்லா மொருதனி விளக்க மாகித்
திருமொழி யருளுந் தீர்த்த கரர்களே துயர்க டீர்ப்பார். 49

ஐவகை யொழுக்க மென்னு மருங்கல மொருங்க ணிந்தார்
மெய்வகை விளக்கஞ் சொல்லி நல்லற மிகவ ளிப்பார்
பவ்வியர் தம்மைத் தம்போற் பஞ்சநல் லொழுக்கம் பாரித்
தவ்விய மகற்றுந் தொல்லா சிரியரெம் மல்ல றீர்ப்பார். 50

அங்கநூ லாதி யாவு மரிப்பறத் தெரிந்து தீமைப்
பங்கமேழ் பங்க மாடிப் பரமநன் னெறிப யின்றிட்
டங்கபூ வாதி மெய்நூ லயிழ்தகப் படுத்த டைந்த
நங்களுக் களிக்கு நீரார் நம்வினை கழுவு நீரார். 51

பேதுறு பிறவி போக்கும் பெருந்திரு வுருவுக் கேற்ற
கோதறு குணங்கள் பெய்த கொள்கல மனைய ராகிச்
சேதியி னெறியின் வேறு சிறந்தது சிந்தை செய்யாச்
சாதுவ ரன்றி யாரே சரணமக் குலகி னுவார். 52

இனையன நினைவை யோரு மிளைஞரை விரைவிற் கொண்டு
தனையர சருளும் பெற்றிச் சண்டனச் சண்ட மாரி
முனைமுக வாயிற் பீட முன்னருய்த் திட்டு நிற்பக்
கனைகழ லரச னையோ கையில்வா ளுருவி னனே. 53

கொலைக்களங் குறுகி நின்றங் குலுங்கலர் குணங்க டம்மா
லிலக்கண மமைந்த மெய்ய ரிருவரு மியைந்து நிற்ப
நிலத்திறை மன்னன் வாழ்க நெடிதென வுரைமி னென்றார்
மலக்கிலா மனத்தர் தம்மை யறியதோர் முறைவல் செய்தார். 54

மறவியின் மயங்கி வையத் துயிர்களை வருத்தஞ் செய்யா
தறவியன் மனத்தை யாகி யாருயிர்க் கருள்ப ரப்பிச்
சிறையன பிறவி போக்குந் திருவற மருவிச் சென்று
நிறைபுக ழுலகங் காத்து நீடுவாழ் கென்று நின்றார். 55

நின்றவர் தம்மை நோக்கி நிலைதளர்ந் திட்டு மன்னன்
மின்றிகழ் மேனி யார்கொல் விஞ்சையர் விண்ணு ளார்கொ
லன்றியிவ் வுருவ மண்மே லவர்களுக் கரிய தென்று
னின்றவர் நிலைமை தானு நினைவினுக் கரிய தென்றான். 56

இடுக்கண்வந் துறவு மெண்ணா தெரிசுடர் விளக்கி னென்கொ
னடுக்கமொன் றின்றி நம்பா னகுபொருள் கூறு கென்ன
வடுக்குவ தடுக்கு மாறா லஞ்சுதற் பயனின் றென்றே
நடுக்கம தின்றி நின்றாம் நல்லறத் தெளிவு சென்றாம். 57

முன்னுயி ருருவிற் சேத முயன்றசெய் பாவந் தன்னா
லின்னபல் பிறவி தோறு மிடும்பைக டொடர்ந்து வந்தோ
மன்னுயிர்க் கொலையி னாலிம் மன்னன்வாழ் கென்னு மாற்ற
மென்னதாய் விளைவு மென்றே நக்கன மெய்மு ளென்றார். 58

கண்ணினுக் கினிய மேனிக் காளைதன் கமல வாயிற்
பண்ணினுக் கினிய சொல்லைப் படியவர் முடியக் கேட்டே
யண்ணலுக் கழகி தாண்மை யழகினுக் கமைந்த தேனும்
பெண்ணினுக் காசி யாண்மை பேசுதற் கரிய தென்றார். 59

மன்னனு மதனைக் கேட்டே மனமகிழ்ந் தினிய னாகி
யென்னைநம் பிறவி முன்ன மிறந்தன பிறந்து நின்ற
மன்னிய குலனு மென்னை வளர்கிளம் பருவந் தன்னி
லென்னைநீ ரினைய ராகி வந்தது மியம்பு கென்றான். 60

அருளுடை மனத்த ராகி யறம்புரிந் தவர்கட் கல்லால்
மருளுடை மறவ ருக்கெம் வாய்மொழி மனத்திற் சென்று
பொருளியல் பாகி நில்லாப் புரவல கருதிற் றுண்டே
லருளியல் செய்து செல்க வாகுவ தாக வென்றான். 61

அன்னண மண்ணல் கூற வருளுடை மனத்த னாகி
மன்னவன் றன்கை வாளு மனத்திடை மறனு மாற்றி
யென்னினி யிறைவ நீயே யெனக்கென விறைஞ்சி நின்று
பன்னுக குமர நுங்கள் பவத்தொடு பரிவு மென்றான். 62

மின்னொடு தொடர்ந்து மேக மேதினிக் கேத நீங்கப்
பொன்வரை முன்னர் நின்று புயல்பொழிந் திடுவ தேபோல்
அன்னமென் னடைய னாளு மருகனைத் தருகும் வண்ண
மன்னவர் குமரன் மன்னற் கறமழை பொழிய லுற்றான். 63

அரசனின் னகத்து மாட்சி யசோபெரி தழகி தாயிற்
றுரைசெய்தா லுறுதி யாய துணர்ந்துகொண் டுயர்தி போலும்
விரைசெய்தார் வரைசெய் மார்ப வினவிய பொருளி தெல்லா
நிரைசெய்தே புகல்வன் யானீ நினைவொடு கேளி தென்றான்.

எவ்வள விதனைக் கேட்பா ரிருவினை கழுவு நீரா
ரவ்வள வவருக் கூற்றுச் செறித்துட னுதிர்ப்பை யாக்கு
மெய்வகை தெரிந்து மாற்றற வெருவினர் வீட்டை யெய்துஞ்
செவ்விய ராகச் செய்து சிறப்பினை நிறுத்தும் வேந்தே. 65

மலமலி குரம்பை யின்கண் மனத்தெழு விகற்பை மாற்றும்
புலமலி போகத் தின்கண் ணசையைப் பொன்று விக்கும்
கொலைமலி கொடுமை தன்னைக் குறைத்திடு மனத்திற் கோலச்
சிலைமலி நுதலி னார்தங் காதலிற் றீமை செய்யும். 66

பிறந்தவர் முயற்சி யாலே பெறுபய னடைவ தல்லா
விறந்தனர் பிறந்த தில்லை யிருவினை தானு மில்லென்
றறைந்தவ ரறிவில் லாமை யதுவிடுத் தறநெ றிக்கட் [ருன்.
சிறந்தன முயலப் பண்ணுஞ் செப்புமிப் பொருண்மை யென்

அறப்பொருள் விளக்குங் காட்சி யருந்தவ ரருளிற் றன்றிப்
பிறப்புணர்ந் ததனின் யாமே பெயர்த்துணர்ந் திடவும் பட்ட
திறப்பவு மதன்கட் டேற்ற மினிதுவைத் திடுமி னென்று
ஞறப்பணிந் தெவரு முள்ளத் துவந்தனர் கேட்க லுற்றார். 68

முதற்சருக்கம் முற்றிற்று.

பாயிரப்பாடல்கள் ... ... 4.

ஆகப்பாடல்கள் ... ... 72.

உ

இரண்டாவது சருக்கம்.

வளவயல் வாரியின் மலிந்த பல்பதி
யளவறு சனபத மவந்தி யாமதின்
விளைபய னமரரும் விரும்பு நீர்மைய
துளதொரு நகரதுஞ் சயினி யென்பவே. 1

கந்தடு களிமத யானை மன்னவ
னிந்திர னெனுந்திற லசோக னென்றுளன்
சந்திர மதியெனு மடந்தை தன்னுட
னந்தமி லுவகையி னமர்ந்து வைகுநாள். 2

இந்துவோ ரிளம்பிறை பயந்த தென்னவே
சந்திர மதியொரு தனயற் றந்தன
ளெந்துயர் களைபவ னிசோ தரனென
நந்திய புகழவ ஞம மோதினன். 3

இளங்களி றழுவையி னேத மின்றியே
வளங்கெழு குமரனும் வளர்ந்து மன்னனாட்
விளங்கிழை யமிழ்தமுன் மதியை வேள்வியா
லுளங் கொளப் புணர்ந்துட னுவகை யெய்தினன். 4

இளையவ ளெழினல மேந்து கொங்கையின்
விளைபய னிசொதரன் விழைந்து செல்லுநாள்
கிளையவ ருவகையிற் கெழும வீன்றனள்
வளையவ ளிசோமதி மைந்தன் றன்னையே. 5

மற்றோர்நாள் மன்னவன் மகிழ்ந்து கண்ணடி
பற்றுவா னடிதொழப் படிவ நோக்குவா
னொற்றைவார் குழன்மயி ருச்சி வெண்மையை
யுற்றுறு வகையதை யுளைந்து கண்டனன். 6

வண்டளிர் புரைதிரு மேனி மாதரார்
கண்டக லுறவரு கழிய மூப்பிது
வுண்டெனி லுளைந்திக லுருவ விஃவிதன்
உண்டுள கணைபயன் மனிதர்க் கென்றனன். 7

இளமையி னியல்பிது வாய வென்னினி
வளமையி லிளமையை மனத்து வைப்பதென்
கிளைமைய மனையதே கெழுமு நம்முளத்
தளைமையை விடுவதே தகுவ தாமினி. 8

முந்துசெய் நல்வினை முளைப்ப வித்தலை
சிந்தைசெய் பொருளொடு செல்வ மெய்தினு
முந்தையின் மும்மடி முயன்று புண்ணிய
மந்திர வுலகமு மெய்தற் பாலதே. 9

இனையன நினைவுறீஇ யசோத ரன்னெனுந்
தனையனை நிலமகட் டலைவ னாகெனக்
கனைமணி வனைமுடி கவித்துக் காவலன்
புனைவளை மதிமதி புலம்பப் போயினான். 10

குரைசழ லசோகன் மெய்க்குண தரற்பணிந்
தரசர்க ளைம்பதிற் றிருவர் தம்முட
னுரைசெய லருந்தவத் துருவு கொண்டுபோய்
வரைபுடை வனமது மருவி னானரோ. 11

வேறு.

எரிமணி யிமைக்கும் பூணு னியசோதர னிருநி லத்துக்
கொருமணித் திலதம் போலு முஞ்சயி னிக்கு நாத
னருமணி முடிகொள் சென்னி யரசடிப் படுத்து யர்ந்த
குருமணிக் குடையி னீழற் குவலயங் காவல் கொண்டான். 12

திருத்தகு குமரன் செல்வச் செருக்கினு னெருக்குப் பட்டு
மருத்தெறி கடலிற் பொங்கி மறுகிய மனத்த னாகி
யுருத்தெழு சினத்திற்சென்ற வுள்ளம்மெய் மொழியோ டொன்றி
யருத்திசெய் தருத்த காமத் தறத்திற மறத்து றந்தான். 13

அஞ்சுத விலாத தெவ்வ ரவியமே லடர்த்துச் சென்று
வஞ்சனை பலவு நாடி வகுப்பன வகுத்து மன்னன்
புஞ்சிய பொருளு நாடும் புணர்திறம் புணர்ந்து நெஞ்சிற்
றுஞ்சுத விலாத கண்ணன் துணிவன துணிந்து நின்றான். 14

தோடலர் கோதை மாதர் துயரிய தொடுத் தெடுத்த
பாடலொ டியைந்து பண்ணி னிசைச்சுவை பருகிப் பல்கா
லூடலங் கினிய மின்னி னெல்கிய மகளி ராடு
நாடக நயந்து கண்டு நாள்சில செல்லச் சென்றான். 15

மற்றொர்நாள் மன்னர் தம்மை மனைபுக விடுத்து மாலைக்
கொற்றவே லவன்றன் கோயிற் குளிர்மணிக் கூட மொன்றிற்
சுற்றுவார் திரையிற் றூமங் கமழ்துயிற் சேக்கை துன்னிக்
கற்றைவார் கவரி வீசக் களிசிறந் தினிதி ருந்தான். 16

சிலம்பொடு சிலம்பித் தேனுந் திருமணி வண்டும் பாடக்
கலம்பல வணிந்த வல்குற் கலையொலி கலவி யார்ப்ப
நலங்கவன் றினிய காமர் நறுமலர்த் தொடைய லேப்பா
லலங்கலங் குழல்பின், றாழ வமிழ்தமுன் மதிய னைந்தாள். 17

ஆங்கவ ளணைந்த போழ்தி னைங்கணைக் குருசி றந்த
பூங்கணைமாரி வெள்ளம் பொருதுவந் தலைப்பப் புல்லி
நீங்கல ரொருவ ருள்புக் கிருவரு மொருவ ராகித்
தேங்கம பூமளி தேம்பச் செறிந்தனர் திளைத்து விள்ளார். 18

மடங்கனிந் தினிய நல்லாள் வனமுலைப் போக மெல்லா
மடங்கல னயர்ந்து தேன்வா யமிர்தமும் பருகி யம்பொற்
படங்கடந் தகன்ற வல்குற் பாவையே புணைய தாக
விடங்கழித் தொழிவி லின்பக் கடலினுள்மூழ்கி னானே. 19

இன்னரிச் சிலம்புந் தேனு
மெழில்வளை கிரையு மார்ப்பப்
பொன்னவிர் தாரோ டாரம்
புணர்முலை பொருது பொங்க
மன்னனு மடந்தை தானு
மதனகோ பத்தின் மாறாய்த்
தொன்னலர் தொலைய வுண்டார்
துயில்கொண்ட விழிக ளன்றே. 20

ஆயிடை யத்தி கூடத் தயலெழூந் தமிர்த மூறச்
செயிடைச் சென்றோர் கீதஞ் செவிபுக விடுத்த லோடும்
வெயிடைத் தோளி மெல்ல விழித்தனள் வியந்து நோக்காத்
தீயிடை மெழுகி னைந்த சிந்தைய ளுருகி னாளே. 21

பண்ணினுக் கொழுகு நெஞ்சிற்
பாவையிப் பண்கொள் செவ்வாய்
அண்ணலுக் கமிர்த மாய
வரிவையர்க் குரிய போகம்

விண்ணினுக் குளதென் றெண்ணி
    வெய்துயிர்த் துய்தல் செல்லாள்
மண்ணினுக் கரசன் றேவி
    மதிமயக் குற்றி ருந்தாள். 22

மின்னினு நிலையின் றுள்ளம் விழையுறின் விழைந்த யாவுந்
துன்னிடு மனத்தின் றூய்மை சூழ்ச்சியு மொழிய நிற்கும்
பின்னுறு பழியிற் கஞ்சாப் பெண்ணுயிர்ப் பெருமை பேணு
வென்னுமிம் மொழிகட் கந்தோ விலக்கிய மாயி னாளே. 23

துன்னிய விரவு நீங்கத் துணைமுலை தமிய ளாகி
யின்னிசை யவனை நெஞ்சத் திருத்தின ளிருந்த வெல்லை
துன்னின டோழி துன்னித் துணைவரிற் றமிய ரேபோன்
றென்னிது நினைந்த துள்ளத் திறைவிநீ யருளு கென்றாள். 24

தவழுமா மதிசெய் தண்டார் மன்னவன் றகைமை யென்னுங்
கவளமா ரகத்தென் னுள்ளக் கருங்களி மதநல் யானை
பவளவாய் மணிச்சை கொண்ட பண்ணியல் தோட்டி பற்றித்
துவளுமா றொருவ னெல்லி துடங்கின னேவ வென்றாள். 25

அங்கவ ளகத்துச் செய்கை யறிந்தன ளல்ல தேபோல்
கொங்கவிழ் குழலி மற்றக் குணவதி பிறந்து கூறு
நங்கைநின் பெருமை நன்றே நனவெனக் கனவிற் கண்ட
பங்கம துள்ளி யுள்ளம் பரிவுகொண் டனையென் னென்றாள். 26

என்மனத் திவரு மென்றே யிவளறிந் திலசோ லென்றே
தன்மனத் தினைய வட்குத் தானுரைத் திடுத லோடு
நின்மனத் திலாத சொல்லை நீபுனைந் தருளிற் றென்சொல்
சின்மலர்க் குழலி யென்றே செவிபுதைத் தினிது சொன்னாள்.

மாளவப் பஞ்ச வப்பண் மகிழ்ந்தவ னமுத வாயிற்
கேளல மாயி னுழுங் கேளல மாது மாவி
நாளவ மாகி யின்றே நடந்திடு நடுவொன் றில்லை
வாளள வொண்கண் மாதே மறுத்துரை மொழியி னென்றாள்.

என்னுயிர்க் கரண நின்னோ டின்னிசை புணர்த்த காளை
தன்னின் மற்றொருவ ரில்லை தக்கது துணிக வென்ன
வென்னுயிர்க் கேத மெய்தி னிதுபழி பெருகு மென்றே
தன்னுய்வா யவளோ டெண்ணித் தோழியு மெண்ணி னாளே. 29

மழுகிரு ளிரவின் வைகி மாளவப்பஞ்ச வத்தே
னொழுகிய மிடற்றோர் காளை யுள்ளவன் யாவ னென்றே
கழுதுரு விவனை நாடிக் கண்டனள்கண்டு காமத்
தொழுகிய வுள்ளந் தையற் கொழியுமென் றுவந்து மீண்டாள்.

மன்னன்மா தேவி நின்னை வருத்துவான்வகுத்த சித்தத்
தன்னவ னத்தி பாக னட்டமா பங்க னென்பான்
றன்னைமெய் தெரியக் கண்டே தளர்ந்துகண்புதைத்து மீண்டே
னென்னைநீ முனிதி யென்றிட் டிசைக்கல னவற்கி தென்றாள்.

நரம்புகள் விசித்த மெய்ய னடையினிற் கழுத லைந்தே
திரங்கிய விரலன் கையன் சிறுமுகன் சினவு சீரிற்
குரங்கினை யனைய கூனன் குழிந்துபுக் கழிந்த கண்ண
னெருங்கலு நரலு மன்றி நிமிர்ந்துள சிலபல் லென்றாள். 32

பூதிகந் தத்தின் மெய்யிற் புண்ணாருங் கண்கள் கொள்ளாச்
சாதிடுந் தக்க தன்றா லவன்வயிற் றாரு முள்ள
நீதவிர்ந் திட்டு நெஞ்சி னினைவினைச் சிறைசெய் கென்றாள்
கோதவிழ்ந் திட்ட வுள்ளக் குணவதி கொப்ப னாளே. 33

என்றலு மிவற்றி னாலென் னிறைவளை யவன்க ணார்வம்
சென்றது சிறந்து முன்னே திருவொடு திறலுந் தேசு
மொன்றிய வழகுங் கல்வி யொளியமை குலத்தோ டெல்லா
நின்றுசெய் பயனு நல்லார் நெஞ்சமும் பெறுத லன்றே. 34

காரிய முடிந்த பின்னுங் காரண முடிவு காணல்
காரிய மன்றி தென்றே கருதிடு கடவுள் காமன்
யாருழை யருளச் செய்யு மவனமக் கனைய னாக
நேரிழை நினைந்து போகி நீடலை முடியி தென்றாள். 35

தேவிநீ கமலை யாவாய் திருவுளத் தருளப் பட்டா
னாவிசெல் கின்ற வெந்நோ யருநவை ஞமலி யாகும்
பூவின்வார் கணைய னென்னே புணர்த்தவா றிதனை யென்னா
நாவினா லுனைந்து கூறி நடுங்குபு நடுங்கி நின்றாள். 36

ஆடவ ரன்றிமேலா ரருவருத் தனங்க னாரைக்
கூடலர் துறந்து நோன்மைக் குணம்புரிந் துயர்தற் காகப்
பீடுடை யயனாற் றந்த பெருமக ளிவளென் றுள்ளே
தோடலர் குழலி தோழி துணிந்தனள் பெயர்த்துச் சென்றாள்.

தனிவயி னிருளை யானை தரப்படு சார னோடு
கனிபுரை கிளவி காமங் கலந்தனள் கனிந்து சென்றாள்
முனிவினை மன்னன் றன்மேல் முறுகின ளொழுகு முன்போ
வினியவ ளல்லளென்கொ லெனமனத் தெண்ணி னானே. 38

அரசவை விடுத்து மெய்யா லறுசின னொப்ப மன்ன
னுரையல னமளி தன்மே லுறங்குதல் புரிந்த போழ்தின்
விரைகழ் குழலி மேவி மெய்த்துயி லென்று காமத்
துறையினள் பெயர்ந்து தோழி குறியிடந் துன்னி னாளே. 39

துயிலினை யொருவி மன்னன் சுடர்க்கதிர் வாள்கை யேந்தி
மயிலினை வழிசெல் கின்ற வாளரி யேறு போலக்
கயல்விழி யவடன் பின்னே கரந்தன னேதுங்கி யாங்கட்
செயலினை யறிது மென்று செறிந்தனன்மறைந்து நின்றான்.

கடையனக் கமலப் பாவை கருங்குழல்பற்றிக் கையா
லிடைநிலஞ் செல்ல வீர்த்திட் டிருகையி னாலு மோச்சிப்
படைபல புடைத்துத் தாழ்த்த பொருளிதுபுகல்க வென்றே
தடியிடை துவள வீழ்த்துநிலத் திடைதுகைத்திட் டானே. 41

இருளினா லடர்க்கப் பட்ட வெழின்மதிக் கடவுள் போல
வெருளியான் மிதிப்புண் டையோ விம்மிய மிடற்ற ளாகித்
தெருள்கலா னுரைப மாடாள் சிறிதுபோ தசையக் கண்டே
மருளிதான் மயங்கி மாதர் மலரடி சென்னி வைத்தான். 42

தையலாள் மெள்ளத் தேறிச் சாரனை மகிழ்ந்து நோக்கி
வெய்யநீ முனிவு செல்லன் மேதினிக் கிறைவன் றன்னோ
டையவா சனத்தி னும்ப ரரசவை யிருந்து கண்டாய்
வெய்யடா வங்கள் செய்தேன் விளைப்பலன் விளைந்த தென்றாள்.

பொற்பகங் கமூமி யாவும் புரந்தினி தரந்தை தீர்க்குங்
கற்பகங் கரந்து கண்டார் கையகன் றிடுத லுண்டோ
வெற்பகங் கொண்ட காத லெனக்கினி நின்னின் வேறோர்
சொற்பகர்ந் தருளு காளை துணைவரு பவரு முண்டோ. 44

என்றலு மேனை மன்ன
னெரியெழ விழித்துச் சீறிக்
கொன்றிவர் தம்மை வாள்வாய்க்
கூற்றுண விடுவ லென்றே

யொன்றின னுணர்ந்த துள்ளத்
துணர்ந்தது கரத்து வாளும்
சென்றிடை விலக்கி நின்றார்
தெளிந்துணர் வெழுந்த தன்றே. 45

மாதரா ரனைய ரேனும் வதையினுக் குரிய ரல்லர்
பேதைதா னிவனும் பெண்ணி னனையனே பிறிது மொன்றண்
டேதிலார் மன்னர் சென்னி யிடுதலுக் குரிய வாளிற்
றீதுசெய் சிறுபுன் சாதி சிதைத்தலுந் திறமன் றென்றான். 46

இனையன பலவுஞ் சிந்தித் திழிப்பொடு பழித்து நெஞ்சிற்
புனைவளை யவர்கள் போகம் புறக்கணித் திட்டு மீண்டே
கனவரை யனைய மார்பன் கடிகம ழமளி யேறித்
தனிமுனி களிறு போலத் தானினை வெய்து கின்றான். 47

எண்ணம தலாமை பண்ணு
மிற்பிறப் பிடிய நூறு
மண்ணிய புகழை மாய்க்கும்
வரும்பழி வளர்க்கு மானத்
திண்மையை யுடைக்கு மாண்மை
திருவொடு சிதைக்குஞ் சிந்தை
கண்ணொடு கலக்கு மற்றிக்
கடைப்படு காம மென்றான். 48

உருவினோ டழகு தானு மொளியமை குலனும் பேசிற்
றிருமக ளனைய மாத ரிவளையுஞ் சிதையச் சீறிக்
கருமலி கிருமி யன்ன கடைமகற் கடிமை செய்தே
தருமதி மதனன் செய்கை துறப்பதே சிறப்ப தென்றான். 49

மண்ணியல் மடந்தை தானு மருவினர்க் குரிய ளல்லள்
புண்ணிய முடைய நீரார் புணர்ந்திடப் புணர்ந்து நீங்கும்
பெண்ணிய லதுவ தன்றே பெயர்கள்மற் றிவர்கள் யாமுங்
கண்ணிய விவர்க டம்மைக் கடப்பதே கரும மென்றான். 50

மற்றைநாள் மன்னன் முன்போல்
மறைபுறப் படாமை யின்பச்
சுற்றமா யவர்கள் சூழத்
துணிவில னிருந்த வெல்லை
மற்றுமா மன்னன் றேவி
வருமுறை மரபின் வந்தே
சுற்றைவார் குழலி மெல்லக்
காவலன் பாவி ருந்தாள். 51

நகைவிளை யாடன் மேவி நரபதி விரகி னின்றே
மிகைவிளை கின்ற நீல மலரினின் வீச லோடும்
புகைகமழ் குழலி சோர்ந்து பொய்யினல் மெய்யை வீழ்த்தாள்
மிகைசமழ் நீரிற் றேற்ற மெல்லிய றேறி னாளே. 52

புரைபுரை தோறு நீர்சேர் பொள்ளலிவ் வுருவிற் றாய
விருந்த மலரி னாவின் றிவளுயி ரேக லுற்ற
தரிதினில் வந்த தின்றென் றவளுட னசதி யாம
விரகினில் விடுத்து மன்னன் வெய்துயிர்த் தனனி ருந்தான். 53

ஆயிடை யரச னுள்ளத் தரசினை விடுப்ப வெண்ணித்
தாயமர் கோயி லெய்திச் சந்திர மதிதன் முன்னர்ச்
சேயிடை யிறைஞ்சி மற்றித் திரைசெய் நீருலக மெல்லா
நீயுயர் குடையின் வைகி நெடிதுடன் வாழ்க வென்றான். 54

மணிமரு ளுருவம் வாடி
வதனபங் கயமு மாறு
யணிமுடி யரச ரேறே
யழகழிந் துளதி தென்கொல்
பிணியென வெனது நெஞ்சிற்
பெருநவை யுறுக்கு மையா
துணியலெ னுணரச் சொல்லாய்
தோன்றனீ யென்று சொன்னாள். 55

விண்ணிடை விளங்குங் காந்தி மிகுகதிர் மதியந் தீர்ந்தே
மண்ணிடை மழுங்கச் சென்றோர் மறையிருட் பருதி சேரக்
கண்ணிடை யிறைவி கங்குற் கனவினிற் கண்ட தண்டஃ
தெண்ணுடை யுள்ளந் தன்னு ளீர்ந்திடு கின்ற தென்றான். 56

கரவினிற் றேவி தீமை கட்டுரைத் திட்ட தென்னு
விரவினிற் கனவு தீமைக் கேதுவென் றஞ்சல் லைமந்த
பரவிநிற் கிறைவி தேவி பணிந்தனை சிறப்புச் செய்தால்
விரவிமிக் கிடுத லன்றி விளியுமத் தீமை யெல்லாம். 57

ஐப்பசி மதிய முன்ன ரட்டமி பக்கந் தன்னின்
மைப்பட லின்றி நின்ற மங்கலக் கிழமை தன்னிற்
கைப்பலி கொடுத்துத் தேவி கழலடிபணியிற் காளை
மெய்ப்பலி கொண்டு நெஞ்சின் விரும்பின வளிக்கு மென்றாள்.

மண்டமர் தொலைத்த வேலோய் மனத்திது மதித்து நீயே
கொண்டுநின் கொற்ற வாளிற் குறுமறி யொன்று கொன்றே
சண்டிகை மனந்த ளிர்ப்பத் தகுபலி கொடுப்பத் தையல்
கண்டநின் கனவின் றிட்பந் தடுத்தனள் காக்கு மென்றாள். 59

ஆங்கவ ளருளொன் றின்றி யவண்மொழிந் திடுத லோடுந்
தேங்கல னரசன் செங்கை செவிமுதல் செறியச் சேர்த்தி
யீங்கருள் செய்த தென்கொ லிதுபுதி தென்று நெஞ்சிற்
றாங்கல னுருகித் தாய்முன் றருவன சொல்லு கின்றான். 60

என்னுயிர் நீத்த வேனு மியானுயிர்க் குறுதி சூழா
தென்னுயிர்க் கரண நாடி யானுயிர்க் கிறுதி செய்யி
னென்னையிவ் வுலகு காவ லெனக்கினி யிறைவி கூறாய்
மன்னுயிர்க் கரண மண்மேல் மன்னவ ரல்ல வோதான். 61

யானுயிர் வாழ்த லெண்ணி யெளியவர் தம்மைக் கொல்லின்
வானுய ரின்ப மேலால் வருநெறி திரியு மன்றி
யூனுயி ரின்ப மெண்ணி யெண்ணமற் றொன்று மின்றி
மானுயர் வாழ்வு மண்ணின் மறித்திடு மியல்பிற் றன்றே. 62

அன்றியு மின்றி முன்ன ரன்னைநின் குலத்து ளோர்கள்
கொன்றுயிர் சன்ற முள்ளக் கொடுமைசெய் தொழில ரல்ல
ரின்றுயிர் கொன்ற பாவத் திடர்பல விளையு மேலா
னன்றியொன் றன்று கண்டாய் நமக்குநீ யருளிற் றெல்லாம்.

என்றலு மெனது சொல்லை யிறந்தனை கொடியை யென்றே
சென்றனள் முனிவ சிந்தைத் திருவிலி பிறிது கூறாங்
கொன்றுயிர் கலைத லஞ்சிற் கோழியை மாவிற் செய்து
சென்றனை பலிகொ டுத்துத் தேவியை மகிழ்வி யென்றாள். 64

பணைவிரி யல்குன் மாய மனத்தவை வகுத்த மாயக்
கனவுரை பிறிது தேவி கட்டுரை பிறிதொன் றாயிற்
றெனைவினை யுதயஞ் செய்ய விடர்பல விளைந்த தென்பால்
வினைகளின் விளைவ யாவர் விலக்குந ரென்று நின்றான். 65

உயிர்ப்பொருள் வடிவு கோற
 லுயிர்க்கொலை போலு மென்னும்
பயிர்ப்புள முடைய னேனும்
 பற்றறத் துணிவின் மன்னன்
செயிர்த்தவ ளுரைத்த செய்கை
 செய்வதற் கிசைந்த தென்றான்
அயிர்ப்பதென் றறத்தின் திண்மை
 யறிவதற் கமைவி லாதான். 66

மாவினில் வனைந்த கோழி
 வடிவுகொண் டவ்வை யாய
பாவிதன் னோடு மன்னன்
 படுகொலைக் கிடம தாய
தேவிதன் னிடைச்சென் றெய்திச்
 சிறப்பொடு வணக்கஞ் செய்தே
யாவவன் றன்கை வாளா
 லெறிந்துகொண் டருளி தென்றான். 67

மேலிய றெய்வங் கண்டே விரும்பின தடையப் பட்ட
சாலியி னிடியின் கோழி தலையரிந் திட்ட தோடிக்
கோலிய லரசன் முன்னர்க்க கூவுபு குலுங்கி வீழ
மாவிய லரசன் றன்கை வாள்விடுத் துருகி னானே. 68

என்னைகொல் மாவின் செய்கை யிவ்வுயிர்பெற்ற பெற்றி
சென்னிவா ளறிய வோடிச் சிலம்பிய குரலி தென்கொல்
பின்னிய பிறவி மாலைப் பெருநவை தருதர்க் கொத்த
கொன்னியல் பாவ மென்னைக் கூவுகின் றதுபோ லென்றான்.

ஆதகா தன்னை சொல்லா லறிவிலே னருளில் செய்கை
யாதகா தழிந்த புள்வா யரிகுர லரியு நெஞ்சை
யாதகா தமிர்த மூன்னா மதியவள் களவு கொல்லு
மாதகா வினைக ளென்னை யடர்த்துநின் றடுங்கொ லென்றான்.

இனையன நினைவு தம்மால் யசோதர னகர மெய்தித்
தனையனி லரசு வைத்துத் தவவனம் படர லுற்றான்
அனையதை யறிந்துந் தேவி யவமதித் தெனைவி டுத்தா
னெனநினைந் தேது செய்தா ளெரிநர கத்து வீழ்வாள். 71

அரசநீ துரத்தி யாயி னமைகமற் றெனக்கு மஃதே
விரைசெய்தா ரிறைவ வின்றென் வியன்மனை மைந்த னோடு
மரசநீ யமிர்து கைக்கொண் டருளுதற் குரிமை செய்தா
லரசுதா னவன தாக விடுதுநா மடிக ளென்றாள். 72

ஆங்கவ ளகத்து மாட்சி யறிந்தன னரச னேனும்
வீங்கிய முலையி னாய்நீ வேண்டிய தமைக வென்றே
தாங்கல னவ்வவை தன்னோ டவண்மனை தான மர்ந்தான்
றீங்கது குறுகிற் றீய நயமுநன் னயம தாமே. 73

நஞ்சொடு கலந்த தேனி னறுஞ்சுவை பெரிய வாக
வெஞ்சலி லட்டு வங்க ளிருவரு மருந்து கென்றே
வஞ்சனை வலித்து மாமி தன்னுடன் வரனுக் கீந்தா
ணஞ்சொடு படாத் தானும் பிறரொடு நயந்து கொண்டாள். 74

நஞ்சது பரந்த போழ்தி னடுங்கினர் மயங்கி வீழ்ந்தா
ரஞ்சினர் மரணஞ் சிந்தை யடைந்தது முதல தாங்கட்
புஞ்சிய வினைகயை புகுந்தன பொறிகள் பொன்றித்
துஞ்சினர் துயரந் துஞ்சா விலங்கிடைத் துன்னி னாரே. 75

எண்களுக் கிசைவி லாத விறைவியா மிவடன் செய்கை
கண்களுக் கிசைவி லாத கடையனைக் கருதி நெஞ்சின்
மண்களுக் கிறைவ னாய வரனுக்கு மரணஞ் செய்தாள்
பெண்களிற் கோத னாளே பெரியபா வத்த ளென்றார். 76

தீதகல் கடவு ளாகச் செய்ததோர் படிமை யின்கட்
காதர முலகி தன்கட் கருதிய முடித்தல் கண்டுஞ்
சேதன வடிவு தேவிக் கெறிந்தனர் தெரிவொன் றில்லா
ஞதலால் வந்த தின்றென் றழுங்கினர் சிலர்க ளெல்லாம். 77

அறப்பொரு ளுகர்தல் செல்லா னருந்தவர்க்கெளிய னல்லன்
மறப்பொருள் மயங்கி வையத் தரசியன் மகிழ்ந்து சென்று
னிறப்பவு மிளையர் போகத் திவறின னிறுதி யின்கட்
சிறப்புடை மரண மில்லை செல்கதி யென்கொ லென்றார். 78

இனையன வுழையர் தாமு மெழினக ரத்து ளாரு
நினைவன நினைந்து நெஞ்சி னெகிழ்ந்தனர்புலம்பி வாடக்
கனைகழ லரசன் றேவி கருதிய ததுமு டித்தாள்
மனநனி வலித்தின் வாடி மைந்தனை வருக வென்றாள். 79

இனையநீ தனியை யாகி யிறைவனிற் பிரிந்த தென்கண்
வினையினால் விளைவு கண்டாய் விடுத்திடுமனத்து வெந்நோய்
புனைமுடி கவித்துப் பூமி பொதுக்கடிந் தாள்க வென்றே
மனநனி மகிழ்ந்தி ருந்தாள் மறைபதிக் கமுத மாவாள். 80

வாரணி முரச மார்ப்ப மணிபுனை மகுடஞ் சூட்டி
யேரணி யார மார்ப னிசோமதி யிறைமை யெய்தி
சீரணி யடிகள் செல்வத் திருவறமருளல் செல்லா
னேரணி யார மார்ப னுவகையங் கடலு ளாழ்ந்தான். 81

இனையன வினையி னாகு மியல்பிது தெரிதி யாயி
னினையன துணைவ ராகு மிளையரின் விளையு மின்ப
மினையது தெளிவி லாதா ரிருநில வரசு செய்கை
வினைமலர் மகுட மாரி தத்தனே மதியி தென்றான். 82

இரண்டாம் சருக்கம் நிறைவேறியது.

முதற்சருக்கப்பாடல்கள்	... ...	72.
ஆகச் சருக்கமிரண்டின் பாடல்கள்	... ...	154.

௨

மூன்றாவது சருக்கம்.

மற்ற மன்னன் மதிமதி யென்றிவர்
நற்ற வத்திறை நல்லறம் புல்லலாம்
பற்றி ேனாடு முடிந்தனர் பல்பிறப்
புற்ற தாகு முரைக்குறு கின்றதே. 1

விந்த நாம விலங்கலில் மன்னவன்
வந்தோர் மாமயி லின்வயிற் றண்டமாய்
நந்து நாளிடை நாயொடு கண்டகன்
வந்தோர் வாளியி னான்மயில் வாட்டினான். 2

அம்பின் வாய்விழு மண்ட மெடுத்தவன்
வம்பு வாரண முட்டையின் வைத்துடன்
கொம்ப னாயிது கொண்டு வளர்க்கென
நம்பு காமர் புளிஞிகை நல்கினான். 3

சந்தி ரம்மதி யாகிய தாயவள்
வந்து மாநக ரப்புறச் சேரிவாய்
முந்து செய்வினை யான்முனை வாளெயிற்
றந்த மில்லச் சுணங்கம தாயினாள். 4

மயிலு நாடும் வளர்ந்தபின் மன்னனுக்
கியலு பாயன மென்று கொடுத்தனர்
வயிரி யாகுமி சோமதி மன்னவ
னியலு மாளிகை யெய்தின வென்பவே. 5

மன்ன னாகிய மாமயில் மாளிகை
தன்னின் முன்னெழு வாருக்குத் தானெழா
தன்னை யஞ்சினர் தங்களைத் தான்வெகுண்
டின்ன வாற்றின் வளர்ந்திடு கின்றதே. 6

அஞ்சி லோதியர் தாமடி தைவர
பஞ்சி மெல்லணை பாவிய பள்ளிமேற்
றுஞ்சு மன்னவன் மாமயிற் றோகையோ
டஞ்சி மெல்ல வசைந்தது பூமிமேல். 7

சுரைய பாலடி சிற்சுவை பொற்கலத்
தரைய மேகலை யாரி னமர்ந்துறு
மரசன் மாமயி லாய்ப்புறப் பள்ளிவா
யிரைய வாவி யிருந்தயில் கின்றதே. 8

வந்து குப்பையின் மாசன முண்டபின்
சிந்து மெச்சில்கள் சென்று கவர்ந்ததின்
றந்து ளும்மக பூங்கணைத் தூடுமாய்ச்
சந்தி ரம்மதி நாய்தளர் கின்றதே. 9

நல்வ தத்தொ டறத்திற நண்ணலர்
கொல்வ தற்றள முன்செய் கொடுமையா
னொல்வ தற்கரு மாதுய ருற்றனர்
வெல்வ தற்கரி தால்வினை யின்பயன், 10

மற்றோர் நாண்மணி மண்டபத் தின்புடை
யற்ற மாவிருந் தட்டபங் கன்றனை
முற்ற வார்முலை யாண்முயங் குந்திற
மற்ற மாமயில் வந்தது கண்டதே. 11

அப்பி றப்பி லமர்ந்தன காதலி
யொப்பில் செய்கை யுணர்ந்த துணர்ந்தபின்
றப்பி லல்லது சாரனெண் கண்களைக்
குப்பு ருமிகைக் குத்தி யழித்ததே. 12

மூத்த வாணகை யாண்முனி வுற்றனள்
கைத்த லத்தொரு கற்றிரள் வீசலு
மத்த கத்தை மடுத்து மறித்தது
தத்தி மஞ்ஞை தரைப்பட வீழ்ந்ததே. 13

தாய்முன் னாகி யிறந்து பிறந்தவ
னாய்பின் னோடி நலிந்தது கவ்விய
வாய்முன் மஞ்ஞை மடிந்துயிர் போயது
தீமை செய்வினை செய்திற மின்னதே. 14

நாயின் வாயி னடுங்கிய மாமயில்
போய தின்னுயிர் பொன்றின மன்னவ
னாயு மாறறி யாத விசோமதி
நாயை யெற்றின னய்பெய் பலகையால். 15

மன்னன் மாமயில் வந்துவிந் தக்கிரி
துன்னுஞ் சூழலுட் சூழ்மயிர் முள்ளுடை
யின்னல் செய்யுமோ ரேன மதாகிய
தன்ன தாகு மருவினை யின்பயன். 16

சந்தி ரம்மதி நாயுமச் சாரலின்
வந்து காரிருள் வண்ணத்த நாகமா
யந்தி லூர்தர வேர்த்துரு ளக்குடர்
வெந்தெ ழும்பசி விட்டது பன்றியே. 17

தாட்கொல் பன்றி தளர்ந்தயர் போழ்தினிற்
சீய மொன்றெனச் சீறுளி யம்மெதிர்
பாய நொந்து பதைத்துடன் வீழ்ந்தரோ
போய தின்னுயிர் பொன்றுபு பன்றியே. 18

மன்னன் மாமயில் சூகரம் வார்புனல்
றுன்னல் செய்யுஞ் சிருப்பிரை யாற்றினுள்
உன்று மொப்பி னுலோகித விப்பெயர்
மன்று மீனின் வடிவின தாயிற்றே. 19

சந்தி ரம்மதி நாய்கரு நாகமாய்
முந்து சென்ற முதலைய தாயது
வெந்து வேர்த்தன மீனை விழுங்குவா
னுந்தி யுந்தி யுளைத்திடு போழ்தினில். 20

அந்த ரத்தொரு கூனிநின் றுடுவாள்
வந்து வாரின் மடுத்தது கொண்டது
கொந்து வெட்குழற் கூனியைக் கொல்கவாத்
தந்து கொல்லென மன்னவன் சாற்றினான். 21

வலையின் வாழ்நரின் வாரி பிடித்தபின்
சிலர்ச லாகை வெதுப்பிச் செறிந்தனர்
கொலைவ லாளர் குறைத்தன ரீர்ந்தன
ரலைசெய் தார்பலர் யாரவை சொல்லுவார். 22

சந்தி ரம்மதி நாய்கரு நாகமாய்
வந்து வார்வலைப் பட்டக ராமரித்
தந்தில் வாழ்புலை யாளர்தஞ் சேரிவாய்
வந்தொ ராட்டின் மடப்பிணை யாயதே. 23

மற்றை மீனுமோர் வார்வலைப் பட்டதை
யற்ற மில்லரு ளந்தணர் கண்டனர்
கொற்ற மன்னவ னின்குலத் தார்களுக்
குற்ற செய்கைக் குரித்தென வோதினார். 24

அறுத்த மீனி னவயவ மொன்றினைக்
கறித்தி சோமதி யிப்புவி காக்கவோ
ரிறப்ப ருந்துறக் கத்தில் யசோதரன்
சிறக்க வென்றனர் தீவினை யாளரே. 25

நின்ற கண்டத்து நீளுயிர் போயது
சென்ற தன்பிறப் போர்ந்து தெளிந்தது
தின்று தின்று துறக்கத் திருத்துத
னன்று நன்றென நைந்திறந் திட்டதே. 26

மன்னன் மாமயில் சூகர மாயமீன்
முன்னை யாட்டின் வயிற்றின் முடிந்ததோர்
மன்னு மாணுரு வெய்தி வளர்ந்தபின்
தன்னை யீன்றவத் தாய்மிசை தாழ்ந்ததே. 27

தாயி னன்னலந் தானுகர் போழ்தினி
லாய கோபத் தடர்த்தொரு வன்றகர்
பாட வோடிப் பதைத்துயிர் போயபின்
ருய்வ யிற்றினிற் றுதவிற் சார்ந்ததே. 28

தாய்வ யிற்கரு வுட்டக ராயது
போய்வ ளர்ந்தழிப் பூமுடி மன்னவன்
மேய வேட்டை விழைந்தனன் மீள்பவன்
றுயை வாளினிற் றன்னுயிர் போக்கினான் 29

வாளின் வாய்விழும் வன்றகர்க் குட்டியை
நீள நின்ற புலைக்குலத் தோன்றனைத்
தாள்வ ருத்தந் தவிர்த்து வளர்க்கென
வாளி மொய்ம்ப னருளின னென்பவே. 30

மற்றோர் நாண்மற மாதிற்கு மன்னவன்
பெற்றி யார்பர விப்பெரு வேட்டைபோ
யுற்ற பல்லுயிர்க் கொன்றவன் றெற்றினான்
கொற்ற மிக்கெரு மைப்பலி டொன்றரோ. 31

இன்றெ றிந்த வெருமை யிதுதனைத்
தின்று தின்று சிராத்தஞ் செயப்பெறி
னன்றி தென்றன ரந்தணர் நல்கினார்
நின்று பின்சில நீதிக ளோதினார். 32

ஆத பத்தி லுலர்ந்தவை யாதலாற்
சாது காகங் கவர்ந்தன வாமெனிற்
றீது தாமுஞ் சிராத்தஞ் செயற்கென
வோதி னாரினி யொன்றுள தென்றனர். 33

நீதி தென்று பிசிதமுந் தேர்ந்துழிச்
சாத நல்ல தசர்முகத் துப்படிற்
பூத மென்றனர் புண்ணிய நூல்களி
னோத னாரத் துராதிக ணன்றமரோ. 34

எற்ற லும்மிணர் பெய்முடி மன்னவ
னன்று நாமுன் வளர்க்க விடுத்தது
சென்று தம்மெனச் சென்றன ரொற்றர்பி
னன்றி தென்று நயந்தன ரந்தணர். 35

சென்று நல்லமிர் துண்டது தின்றன
ரன்று மன்னன் யசோதர னன்னையோ
டொன்றி யும்ப ருலகினுள் வாழ்கென
நன்றி சொல்லினர் நான்மறை யாளரே. 36

அத்த லத்தக ராங்கது கேட்டபின்
ஒத்த தன்பிறப் புள்ளி யுளைந்துட
னித்த லத்திறை யான விசோமதி
மத்த யானையின் மன்னவ னென்மகன். 37

இதுவென் மாநக ருஞ்சய னிப்பதி
யிதுவென் மாளிகை யாமென் னுழைக்கல
மிதுவெ லாம்வ ரென்னுழை யாளராய்
இதுவென் யானிவ னின்னண மாயதே. 38

யான்ப டைத்த பொருட்குவை யாமிவை
யான்வ ளர்த்த மதக்களி றுமிவை
யான ளித்த குலப்பரி யாமிவை
யான்வி ளைத்த வினைப்பய னின்னதே. 39

இவர்க ளென்கடைக் காவல ராமவ
ரிவர்க ளென்படை நாயக ராமிவ
ரிவர்க ளென்னிசை பாடுந ராடுந
ரிவர்க ளும்மிவ ரென்பரி வாரமே. 40

என்னை நஞ்சுபெய் தின்னண மாயிழைத்
தன்ன மென்னடை யாளமிர் தம்மதி
மன்னு தன்மறை யானொடு வைகுமோ
வென்னை செய்தன ளோவிவ ணில்லையால். 41

அசைய தாகி யரும்பட ரொன்றிலா
விசைபி லாதன யானுற வித்தலைத்
தசைதி ஞார்கள் தங்களி னென்னையிவ்
வசையின் மன்னவன் வானுல குய்க்குமோ. 42

பேதை மாதர்பெய் நஞ்சினி லெஞ்சியும்
மேதி னிப்பதி யாதல் விடுத்தபின்
டாது செய்தன னேவினை யேளிடை
டாது செய்குவ னேவுண ரேளினி. 43

இனைய வாகிய சிந்தைக ளெண்ணிலா
வினையி னாகிய வெந்துயர் தந்திடத்
தனையன் மாளிகை தன்னுள நோகமுன்
சினைகொண் டாவியிர் சென்று பிறந்ததே. 44

சந்தி ரம்மதி நாய்கரு நாகமாய்
வந்தி டங்கரு மாகிய வாடது
நந்து பல்பொரு ளோடு கலிங்கத்து
வந்து மாயிட மாகி வளர்ந்ததே. 45

வணிகர் தம்முடன் யாமயி டம்மது
பணிவில் பண்டம் பரிந்துழல் கின்றநா
ளணிகொ ளுஞ்சய னிப்புறத் தாற்றடல்
வணிகர் வந்து மகிழ்ந்து விட்டார்களே. 46

தூர பாரஞ் சுமந்த துயாது
திர வோடுஞ் சிருப்பிரை யாற்றினுள்
ளார மூழ்கிவந் தம்மயி டங்கரை
சேரு மாவினைச் சென்றெறிந் திட்டதே. 47

வரைசெய் தோண்மன்ன வணிகர் மயிடத்தா
லரச வன்ன மெனும்பெய ராகுநம்
மரச வாகன மாயது போயதென்
றுரைசெய் தாரர சர்க்குழை யாளரே. 48

அணிகொள் மாமுடி மன்ன னழன்றனன்
வணிகர் தம்பொருள் வாரி மயிடமும்
பிணிசெய் தெம்முழை வம்மெனப் பேசினன்
கணித மில்பொருள் சென்று கவர்ந்தனர். 49

அரச னாணை யறிந்தரு ளில்லவர்
சரண நான்கினை யுந்தளை செய்தனர்
கரண மானவை யாவுங் களைந்தன
ரரண மாமற னில்லது தன்னையே. 50

கார னீரினைக் காய்ச்சி யுறுப்பரிந்
தார வூட்டிய தன்வயி றீர்ந்தவட்
சார நெய்பெய் சலாகை கடைந்தபின்
கூர்முண் மத்திகை யிற்கொலை செய்தனர். 51

ஆயி டைக்கொடி யாளமிழ் தம்மதி
மேய மேதித் தசைமிக வெந்ததை
வாயின் வைத்து வயிற்றை வளர்த்தனள்
மாயை செய்தன ளென்றனர் மற்றையார். 52

இன்னு மாசை யெனக்குள திவ்வழி
துன்னி வாழ்தக ரொன்றுள நின்றது
தன்னி னுய குறங்கு கடித்தது
தின்னி னாசை சிதைந்திடு மென்றனள். 53

அனங்க னென பெருந்தகை யண்ணலைச்
சினங்கொ ளாவுயிர் செற்றன னஞ்சினிற்
கனங்கொள் காமங் கலக்கக் கலந்தனள்
மனங்கொ ளாவொரு மானுட நாயினை. 54

கூட்ட மாகிய மேனிக் குலமிலா
வட்ட பங்கனொ டாடிய மர்ந்தபி
னட்ட மாகிய நல்லெழின் மேனியள்
குட்ட நோயிற் குளித்திடு கின்றனள். 55

அழுகி நைந்துட னங்கு மவயவத்
தொழுகு புண்ணி னுருவின ளாயினள்
முழுகு சீயின் முடைப்பொலி மேனியள்
தொழுவல் பல்பிணி நோய்களுந் துன்னினாள். 56

உம்மை வல்வினை யாலுணர் வொன்றிலா
இம்மை செய்த வினைப்பய னேயிவை
யெம்மை யும்மினி நின்றிடு மிவ்வினை
பொய்மை யன்றிவள் பொன்றினும் பொன்றில. 57

நோயி னைசொ றுண்ணுணர் வின்மைகொல்
தீய வல்வினை தேடுத லேகொலோ
மேய மேதிப் பிணத்தை மிசைந்தனள்
மாய மற்றிது தன்னையும் வவ்வுமே. 58

என்று தன்புரத் திப்படிக் கூறினர்
சென்று சேடியர் பற்றிய வத்தக
வொன்று முற்ற வுணர்ந்தவ டன்னையுஞ்
சென்று கண்டது சிந்தையி னொந்தரோ. 59

தேவி யென்னை முனிந்தனை சென்றொரு
பாவி தன்னை மகிழ்ந்த பயன்கொலோ
பாவி நின்னுரு வின்னண மாயது
பாவி யென்னையும் பற்றினை யின்னணம். 60

நஞ்சி லன்னையொ டென்னை நலிந்தனை
யெஞ்ச லில்சின மின்ன மிறந்திலை
வஞ்ச னைமட வாய்மயி டம்மது
துஞ்சு நின்வயிற் றென்னையுஞ் சூழ்தியோ. 61

என்று கண்டு மொறுமொறுத் தென்செயு
நின்று நெஞ்சம துள்சுட நின்றது
அன்று தேவி யலைப்ப வழிந்துயிர்
சென்று தம்மயி டத்தொடு செல்கதி. 62

மற்றம் மாநக ரத்து மருங்கினிற்
சிற்றில் பல்சனஞ் சேர்பறைச் சேரியி
னுற்று வாரணப் புள்ளுரு வாயினர்
வெற்றி வேலவன் கண்டு விரும்பினான். 63

கண்டு மன்னவன் கண்களி கொண்டனன்
சண்ட கன்மியைத் தந்து வளர்க்கெனக்
கொண்டு போயவன் கூட்டுள் வளர்த்தனன்
மண்டு போர்வினை வல்லவு மாயதே. 64

வேறு.

* தரள மாகிய நயனத்தொ டஞ்சிறை
சாபம் போற்சவி யன்ன
மருளு மாசனம் வளர்விழிச் சுடர்க்க
ணமணி முடிதனை யொத்த

* இக்கவி இன எதுகையால் வந்தது.

வொளிரு பொன்னன சரணங்கள் வயிர
முள்ளொப் பிலபோ ரின்கட்
டளர்வில் வீரியக் தலைகபெற வளர்ந்த
னதமக் கிணையவை யாமே. 65

மூன்றாவது சருக்கம் முற்றிற்று.

முதலிரண்டு சருக்கப்பாடல்கள்.	154.
ஆக மோத்தப்பாடல்கள்	219.

உ

நான்காவது சருக்கம்.

செந்தளிர் புனைந்த சோலைத் திருமணி வண்டுந் தேனுங்
கொந்துகள் குடைந்து கூவுங் குயிலொடு குழும் யார்ப்பச்
செந்துண ரளைந்து தென்றற் றிசைதிசை சென்று வீச
வந்துள மகிழ்ந்த தெங்கும் வளர்மதுப் பருவ மாதோ. 1

இணர்தழைப் பொழிலி னுள்ளா
    னிசோமதி யென்னு மன்னன்
வணர்தழைக் குழலி புட்பா
    வலியெனுந் துணைவி யோடு
வணர்தலை வல்லி புல்லி
    வளரிளம் பிண்டி வண்ட
ரிணர்தழைத் தவிசி னேறி
    யினிதினி னமர்ந்தி ருந்தான். 2

பாடக மிலங்கு செங்கேழ்ச் சீறடிப் பரவை பைம்பொற்
சூடக மணிமென் றோளிற் றொழுதனர் துளங்கத் தோன்றி
நாடக மகளி ராடு நாடக நயந்து நல்லார்
பாடலி லமிர்த வூறல் பருகினன் மகிழ்ந் திருந்தான். 3

வளையவர் சூழ வுள்ளா மனமகிழ்ந் திருப்ப மன்னன்
றளையவிழ் தொடையல் மார்பன் சண்டமுற் கருமன் போகி
வளமலர் வனத்துட் டூய மனிதரோ டனைய சாதி
களபவன் கடவுள் கண்ணிற் கண்டிசை தொழுது நின்றான். 4

அருவினை முனைகொ லாற்ற லசம்பர னென்னு நாமத்
தொருமுனி தனிய னாகி யொருசிறை யிருந்து முன்னர்த்
தருமுதல் யோகு கொண்டு தன்னள விறந்த பின்னர்
மருவிய நினைப்பு மாற்றி வந்தது கண்ட ருந்தான். 5

வாடநுனைப் பகழி யானு
மலரடி வணங்கி வாழ்த்தி
யடிகணீ ரடங்கி மெய்யி
லருள்புரி மனத்த ராகி
நெடிதுட னிருந்து நெஞ்சில்
நினைவதோர் நினைவு தன்னை
முடிபொரு டானு மென்கொல்
மொழிந்தருள் செய்க வென்றான். 6

ஆரருள் புரிந்த நெஞ்சி னம்முனி யவனை நோக்கிச்
சீரருள் பெருகும் பான்மைத் திறத்தனை போலு மென்றே
பேரறி வாகித் தம்மிற் பிறழ்விலா வுயிரை யன்றே
கூறி னுடைய நீரார் குறிப்பது மனத்தி னிலை. 7

அனந்தமா மறிவு காட்சி யருவலி போக மாதி
நினைந்தவெண் குணங்க ளோடு நிருமல நித்த மாகிச்
சினஞ்செறு வாதி யின்றித் திரிவித வுலகத் துச்சி
யனந்தகா லத்து நிற்ற லப்பொருட் டன்மை யென்றான். 8

கருமறு மிகுறவ கேளாய் களவு செய்தோர்க டம்மை
ஒருநிலை வாகச் செய்வ னெம்மர சருளி னிலை
பொருவழி யானுஞ் சீவ னுண்டெனக் கண்ட தில்லை
பெரியதோர் சோரன் றன்னைப் பின்னமாச் சேதித் திட்டும்.

மற்றொரு கள்வன் றன்னை வதைசெய்வ முன்னும் பின்று
மிற்றென நிறைசெய் திட்டு மிறைவனே பேதங் காணே
னுற்றதோர் குழியின் மூடி யொருவனைச் சிலநாள் வைத்து
மற்றவ னுயிர்போ யிட்ட வழியொன்றுங் கண்டி லேனே. 10

பையவே காட்டந் தன்னைப் பலபின்னஞ் செய்திட் டன்ற
வெய்யெரி கண்ட துண்டோ விறகொடு விறகை யூன்ற
வையனே யங்கி தோன்றி யதனையு மெரிய லுற்ற
திவ்வகை காண லாகு மென்று நீயுணர வேண்டும். 11

சிக்கென வாயு வேற்றித் தித்திவாய்ச் செம்மிற் றாக்கிப்
புக்கவவ் வாயு நீங்கிப் போயபின் னிறைசெய் தாலு
மொக்குமே யொருவன் சங்கோ டொருநில மாளிகைக்கே
திக்கெனத் தொனிசெய் திட்ட தெவ்வழி வந்த தாகும். 12

இவ்வகை யாகுஞ் சீவ னியல்புதா னியல்பு வேறும்
வெய்யதீ வினைக ளாலே வெருவுறு துயரின் மூழ்கி
மையலுற் றழுந்தி நான்கு கதிகளுட் கெழுமிச் செல்வ
ரையமில் காட்சி ஞானத் தொழுக்கத்தோ ரறிவ தாகும். 13

ஆகமத் தடிக ளெங்கட் கதுபெரி தரிது கண்டீ
ரேகசித் தத்த ராய விறைவர்கட் கெளிது போலும்
போகசித் தத்தோ டொன்றிப் பொறிவழிப் படரு நீரார்க்
காகுமற் றுறுதிக் கேது வருளுக தெருள வென்றான். 14

அற்றமி லறிவு காட்சி யருந்தகை யொழுக்க மூன்றும்
பெற்றனர் புரிந்து பேணிப் பெருங்குணத் தொழுகு வாருக்
குற்றிடு மும்ப ரின்ப முலகிதற் கிறைமை தானு
முற்றமுன் னுரைத்த பேறும் வந்துறு முறைமை யென்றான்.

உறுபொரு ணிலைமை தன்னை யுற்றுணர் வறிவ தாகும்
அறிபொரு ளதனிற் றூய்மை யகத்தெழு தெளிவு காட்சி
நறுமலர்ப் பிண்டி நாத னல்லறப் பெருமை தன்மே
லிறுகிய மகிழ்ச்சி கண்டா யிதனது பிரிவு மென்றான். 16

பெருகிய கொலையும் பொய்யுங் களவொடு பிறன்மனைக்கட்
டெரிவிலாச் செலவு சிந்தை பொருள்வயிற் றிருகு பற்று
மருவிய மனத்து மீட்சி வதமிவை யைந்தோ டொன்றி
பொருவின புலைசு தேன்கள் ளொருவுத லொழுக்க மென்றான்.

கொலையின திண்மை கூரார் குவலயத் திறைமை செய்ய
மலைதலில் வாய்மை யாக்கும் வாய்மொழி மதிப்பை யாக்கும்
விலையில்லெ பருளின் மாட்சி விளைப்பது களவின் மீட்சி
புலைதலில் பெருமை நிட்ப முறவலி யொழிந்த தீயும். 18

திருவுடை மனத்திற் சென்ற தெளிந்துணர் வாய செல்வம்
பொருள்வயி னிறுக்க மின்மை புணர்த்திடும் புலைசு தேன்க
ளொருவிய பயனு மற்றே பொளியிற் றெடுகு வென்றி
பொருள்மிகு குலனொ டின்பம் புணர்தலு மாகு மாதோ. 19

சிலைபயில் வயிரத் தோளாய் செப்பிய
பொருளி தெல்லாம்
உலைதலில் மகிழ்வோ டுள்ளத்
துணர்ந்தன கொள்க வென்னக்
கொலையினி லொருவ லின்றிக் கொண்டனே
னருளிற் றெல்லாம்
மலைசெய்வ தொழிபின் வாழ்க்கை
யழிபுமற் றடிக ளென்றான். 20

ஆருயிர் வருத்தங் கண்டா லருள்பெரி தொழுகு கண்ணால்
ஓருயிர் போல நெஞ்சத் துருகினைந் துய்ய நிற்றல்
வாரியில் வதங்கட் கெல்லா மரசவிவ் விதம தற்கே
சார்துணை யாகக் கொள்க தகவுமத் தயவு மென்றான். 21

இறந்தநா ளென்று முள்ளத் திரங்குத லின்றி வெய்தாய்க்
கறந்துயி ருண்டு கன்றிக் கருவினை பெருகச் செய்தாய்
பிறந்துநீ பிறவி தோறும் பெருநவை யுறுவ தெல்லாஞ்
சிறந்தநல் லறத்தி னன்றித் தீருமா றுளது முண்டோ. 22

நிலையிலா வுடம்பின் வாழ்க்கை நெடிதுட னுறுவ லென்றிக்
கொலையினால் முயன்று வாழுங் கொற்றவ ரேனு முற்றச்
சிலபக லன்றி நின்றார் சிலரிவ ணில்லை கண்டாய்
அலைதரு பிறவி முந்நீ ரழுந்துவ ரனந்தங் காலம். 23

இன்னுமீ தைய கேட்க யசோமதி தந்தை யாய
மன்னவ னன்னை யோடு மாவினற் கோழி தன்னைக்
கொன்னவில் வாளிற் கொன்ற கொடுமையிற் கடிய துன்பம்
பின்னவர் பிறவி தோறம் பெற்றன பேச லாமோ. 24

வீங்கிய வினைக டம்மால் வெருவரத் தக்க துன்பம்
தாங்கினர் பிறந்தி றந்து தளர்ந்தனர் விலங்கிற் செல்வா
ராங்கவர் தாங்கள் கண்டா யருவினை துரப்ப வந்தா
ரீங்குநின் னயலக் கூட்டி லிருந்த கோழிகளு மென்றான். 25

உயிரவ ணில்லை யெனு முயிர்க்கொலை நினைப்பி னாலும்
மயிரிக்கள் பிறவி தோறம் வருந்திய வருத்தங் கண்டா
லுயிரினி லருளொன் றின்றி யுவந்தனை கொன்று சென்றார்
செயிர்தரு நரகி னல்லாற் செல்லிட மில்லை யென்றான். 26

மற்றவ னினைய கூற மனநனி கலங்கி வாடிச்
செற்றமுஞ் சினமு நீக்கித் திருவறத் தெளிவு காதல்
பற்றினன் வதங்கள் முன்னம் பகர்ந்தன வனைத்துங் கொண்டு
பெற்றன னடிக ளும்மாற் பெரும்பய னென்று போந்தான். 27

கேட்டலு மடிகள் வாயிற் கெழுமிய மொழிக டம்மைக்
கூட்டினு ளிருந்த மற்றக் கோழிகள் பிறப்பு ணர்ந்திட்
டோட்டிய சினத்த வாகி யுறுவத முய்ந்து கொண்ட
பாட்டருந் தன்மைத் தன்றே பான்மையிற் பரிசு தானும். 28

பிறவிக ளனைத்து நெஞ்சிற் பெயர்ந்தன நினைத்து முன்னர்
மறவியின் மயங்கி மாற்றின் மறுகின மறுகு சென்றே
யறவிற வடிக டம்மா லறவமிர் தாரப் பெற்றோம்
பிறவியின் மறுகு வெந்நோய் பிழைத்தன மென்ற வாறே. 29

அறிவரண் சரண மூழ்கி யறத்தெழு விருப்ப முள்ளார்
குறைவில வமுதங் கொண்டு குளிர்ந்தக மகிழ்ந்து கூவச்
செறிபொழி லதனுட் சென்று செவியினு ளிசைப்ப மன்னன்
முறுவல்கொள் முகத்து நல்லார் முகத்தொரு சிலைவ ளைத்தான்.

சொல்லறு கணையை வாங்கித் தொடுத்தவன் விடுத்த லோடு
நல்லிறைப் பறவை தம்மை நடுக்கிய தடுத்து வீழச்
சில்லறி வினைக ளோடுந் திருவறப் பெருமை யாலே
வல்விதின் மறைந்து போகி மானுடம் பாய வன்றே. 31

விரைசெறி பொழிலி னுள்ளால் வேனலில் விளைந்த தெல்லா
மரசனு மமர்ந்து போகி யகநகர்க் கோயி லெய்தி
முரசொலி கழுமப் புக்கு மொய்ம்மலர்க் குழலி னோரோ
டுரைசெய லரிய வண்ண முவகையின் மூழ்கி னானே. 32

இன்னண மரச செல்வத் திசோமதி செல்லு நாளுட்
பொன்னிய லணிகொல் புட்பா வலியெனும் பொங்கு கோங்கை
யின்னிய லிரட்டை யாகு மிளையரை யீன்று சின்னாட்
பின்னுமோர் சிறுவன் றன்னைப் பெற்றனள் பேதை தானே.

அன்னவர் தம்முள் முன்னா னபயமுன் னுருசி தங்கை
யன்னமென் னடையி னாளு மபயமுன் மதியென் பாளாம்
பின்னவர் வளரு நாளுட் பிறந்தவ னிறங்கொள் பைந்தார்
இன்னிளங் குமர னாம மிசோதர னென்ப தாகும். 34

பரிமிசைப் படைப யின்றும் பார்மிசைத் தேர்க டாயும்
வரிசையிற் கரிமேற் கொண்டு வாட்டொழில் பயின்று மன்னர்க்
குரியவத் தொழில்க ளோடு கலைகளின் செலவை யோர்த்து
மரசிளங் குமரன் சென்றா னடித்தது கூற லுற்றேன். 35

நான்காவது சருக்கம் முற்றிற்று.

முதன்மூன்று சருக்கப் பாடல்கள் ... ... 219.

ஆக மொத்தப் பாடல்கள் ... ... 254.

உ

ஐந்தாவது சருக்கம்.

நூற்படு வலைப்பொறி முதற்கருவி நூற்றே
டேற்றிடை யெயிற்றுறு மலிக்குல மிரைப்ப
நாற்படை நடுக்கட னடுச்செய் நமனேபோல்
வேற்படை பிடித்தரசன் வேட்டையின் விரைந்தான். 1

இதத்தினை யுயிர்க்கினி தளித்திடு மியற்கைச்
சுதத்தமுனி தொத்திரு வினைத்துக ளுடைக்கும்
பதத்தயன் மதக்களி றெனப்படி மதிர்ப்பக்
கதத்துட னிதித்தடு கடத்திடை மடுத்தான். 2

கூற்றமென வடவிபுடை தடவியுயிர் கோறற்
கேற்றபசு பெற்றதில னிற்றைவினை முற்றும்
பாற்றியவ னின்னுயிர் பறிப்பனென வந்தான்
மாற்றரிய சீற்றமொடு மாதவனின் மேலே. 3

நோக்கெரி யுமிழ்ந்தெதிர் தொடுத்ததிர்வ கோறு
யைந்தினொடு பொருதெதிர்கை யைம்பதி னிரட்டி
செந்தலைகள் சென்றுகவர் கென்றென விடுத்தா
னந்தியருள் மழைபொழிபு காதனவன் மேலே. 4

அறப்பெருமை செய்தரு டவப்பெருமை தன்னா
லுறப்புணர்த லஞ்சியொரு விற்கணைவ நிற்பக்
கறுப்புடை மனத்தெழு கதத்தரச னையோ
மறப்படை விடக்கருதி வாளுருவு கின்றான். 5

காளைதகு கல்யாண மித்திர னெனும்பே
ராளியுயர் திறல்வணிக னரசனுயி ரனைய
கேளொருவன் வந்திடை புகுந்தரச கேட்டேன்
வாளுருவு கின்றதுவென் மாதவன்முன் னென்றான். 6

வெறுத்துடன் விடுத்தர சினைத்துக ளெனப்பே
ரறப்பெரு மலைப்பொறை யெடுத்தவ னடிக்கட்
சிறப்பினை யியற்றிலை சினத்தெரி மனத்தான்
மறப்படையெ டுப்பதுவென் மாலையற வேலோய். 7

ஆகவெனி னாகவிவ ரழியவெனி லழிக
மேகமிவண் வருகவெனின் வருமதுவும் விதியின்
ஏகமன ராமுனிவர் பெருமையிது வாகு
மாகமழை வண்கைமத யானைமணி முடியோய். ८

அடைந்தவர்கள் காதலின மரரச ராவர்
கடந்தவர்க டமதிகழ்வில் கடைநரகின் வீழ்வா
ரடைந்தநிழல் போலருளு முனிவுமில ரடிகள்
கடந்ததிவ னுலகியல்பு கடவுளவர் செயலே. 9

இந்திரர்கள் வந்தடி பணிந்தருளு, மெளினுஞ்
சிந்தையுடன் வெந்துயர்க ணின்னனர்கள் செயினுந்
தந்தம்வினை யென்றுநமர் பிறரெனவு நினையா
ரந்தரமி கந்தருட வத்தரசர் தாரோய். 10

இவ்வுலகி னெவ்வுயிரு மெம்முயிரி னேரென்
றவ்விய மகன்றருள் சுரந்துயிர் வளர்க்குஞ்
செவ்விமையி னின்றவர் திருந்தடி படிந்துன்
வெவ்வினை கடந்துயிர் விளங்குகவிறல் வேலோய். 11

என்றினிது கூறும்வணி கன்சொலிக பூமேந்த
கன்றுசின முங்கர தலைப்படைபு மாற்றி
யின்றிவனை யென்னைதொழு மாறளிய ளியாவன்
கன்றுதுக டென்றுகரு மேனியின னென்றான். 12

இங்குலகு தொழுமுனியை யாவனெனி னிதுகேள்
கங்கைகுல திலகனவன் கலிங்கபதி யதனைப்
பொங்குபுய வலியில்பொது வின்றிமுழு தாண்ட
சிங்கமிவ னென்றுதெளி தேர்த்துணரின் வேந்தே. 13

மேகமென மின்னினொடு வில்லுமென வல்லை
போகமொடு பொருளினமை பொன்றுநனி யென்றே
யாகதுற வருள்பெருகு மறமொடுத னியமேல
போகமிகு பொன்னுலகு புகுவனென நினைவான். 14

[illegible] நகர ரங்களுங லங்கொள்மட வாரு
மாடுகொடி யானையடி தேர்புரவி காலாள்
சூடுமுடி மாலைகுழை தோள்வளையொ டார
மாடைமுத லானவொ டகல்கவென விட்டான். 15

[illegible] னவரு மண்ணினின்மிசை யரசர்களு மலைமேற்
றனவருந் வந்துதொழு தவவுருவு கொண்டா
னமைமன மின்றியுயிர் கட்குறுகி யுள்ளிக்
காறுமலை காடுகள் கலந்துதிரி கின்றான். 16

[illegible] னுமலை தெனதுமலை திசைமுமலை தெளினு
மானமுடை மாதவனின் பேரியகி பூரு
பேனைவினை மாகதன அருவிசிற வாய்ந்த
ஞானவொளி நகைசெய்குண நாணமணி கின்றான். 17

ஈடின்முனி யோகினது பெருமையெனி லிறைவ
காடுபடு கொலையினொடு கடியவினை நின்னைக்
கூடுவதொ ழிந்ததுகொ லின்றுகொலை வேலோய்
நாடுவதென் ஞமலியிவை நணுகலர்கள் காணாய். 18

என்றவனு ளங்கொள வியம்பின னியம்பச்
சென்றுதிரு வடிமலர்கள் சென்னிமிசை யணியா
வின்றெனது பிழைதணிய வென்றலை யரிந்து
நின்றமுனி சரணினிட வென்றுநினை கின்றான். 19

இன்னதுநி னைந்ததிவ னென்றுகை யெடுத்தே
மன்னனின் மனத்தது விடுத்திடு மனத்திற்
றன்னுயிரின் மன்னுயிர்வ ளர்க்கை தகவானா
னின்னுயிரை நீகளையி னின்னருள தென்னாம். 20

முன்னமுரை செய்தபொருள் முடிந்திலது முடியப்
பின்னுமிகை பிறவுமுரை பேசுதிற நினைவுந்
துன்னுயிரின் முன்னிதுது ணிந்தபிழை தூராப்
பின்னைநினை கின்றவிது பிழைபெரிது மென்றான். 21

மன்னவன்ம னத்ததைவி ரித்தருள்வ ளர்க்குஞ்
சொன்னவில் சுதத்தமுனி தொன்மலர டிக்கட்
சென்னிமுடி துன்னுமலர் சென்றுறவ ணங்கிப்
பன்னியரு ளிறைவவெமர் பவமுழுது மென்றான். 22

ஆங்குமுனி யவதியி லறிந்தபொரு ளதனை
வாங்கியவ னுணரும்வகை வைத்தருள்செய் கின்றா
னீங்குமு னியற்றிய தவத்தினில சோக
னோங்குபுக ழமருலக மொன்றினு ளுவந்தான். 23

அருமணியி னொளிதிகழு மமரனவ னாகிப்
பிரமனுல கதனுள்மிகை பெறுகடல்கள் பத்துந்
திருமணிய துலைமுலைய தெய்வமட வாரோ
டருமையில னகமகிழ்வின் மருவுமவன் மாதோ. 24

வஞ்சனையி லன்னையுடன் மன்னவனை நஞ்சிற்
றஞ்சும்வகை சூழ்ந்துதொழு நோய்முழுது மாகி
யஞ்சின்மொழி யமிர்தமதி யருநரகின் வீழ்ந்தாள்
நஞ்சனைய வினைநலிய நாமநகை வேலோய். 25

இருளிரு ளிருள்புகையொ டளறுமணல் பரலின்
மருள்செயுரு விலபொருளின் வருபெயரு மவையே
வெருள்செய்வினை தருதுயரம் விளையுநில மிசையத்
தெருளினெழு வகைநரக குழிகளிவை தாரோய். 26

மேருகிரி யுய்த்திடினும் வெப்பமொடு தட்ப
நீரெனவு ருக்குநி லப்புரைய வைந்தா
யோரிறுறு புகைநரகி னுருகியுடன் விழ்ந்தா
ளாருமில ளறனுமில ளமிர்தமதி யவளே. 27

ஆழ்ந்தகுழி வீழ்ந்தபொழு தருநரக ரோடிச்
சூழ்ந்துதுகை யாவெரியு ளிட்டனர்கள் சுட்டார்
போழ்ந்தனர்கள் புண்பெருக வன்றறிபு டைத்தார்
மூழ்ந்தவினை முளியுமெனின் முளியலரு முளரோ. 28

செந்தசைகள் வெந்தனக டின்றனைமுன் னென்றே
சொந்தழலில் வெந்துசொது கொதுகென வுருகுஞ்
செந்தழலி னிந்திரர்கள் செம்புக டணிப்ப
வெந்தழலி னைந்துருகும் விண்டொழுகு முகனே. 29

கருகருக ரிந்தன ளுருவினொரு பாவை
பெருகெரியி னிட்டுருகு மிதுவுமினி தேயென்
றருகணைய நுந்துதலு மலறியது தழுவிப்
பொருபொரு பொரிந்துபொடி யாமுடல மெல்லாம். 30

நாவழுகி வீழ்முழுது நஞ்சுண மடுத்தா
ளாவலறி யதுவுருகி யலமரினு மையோ
சாவவரி திவணரசி தகவில்வினை தருநோ
யாவும்விளை நிலமதனி லினியவுள வாமோ. 31

முன்னுநுமர் தந்தசைமு னிந்திலநு கர்ந்தாய்க்
கின்னுமினி துன்னவய வங்கடின வென்றே
தன்னவய வம்பலத டிந்துழல வைத்துத்
தின்னியென நொந்தவைக டின்னுமிகை திறலோய். 32

திலப்பொறியி லிட்டனர்தி ரிப்பவுநெ ருப்பி
னுலைப்பெரு கழற்றலை யுருக்கவுமு ருத்துக்
கொலைக்கழுவி னிட்டனர்கு லைபவுமு ருக்கு
முலைப்பருவ ருத்தமது ரைப்பரிது கண்டாய். 33

ஒருபதினொ டொருபதினை யுந்தியத னும்ப
ரிருபதினொ டைந்துவி லுயர்ந்தபகை யென்னும்
பொருவரிய துயரினவை பொங்கியுடன் வீழு
மொருபதினொ டெழுகடல்க ளளவுமொழி தாரோய். 34

தொல்லைவினை நின்றுசுடு கின்றநர கத்து
ளல்லினவை யல்லனவு மமிழ்தமதி யுறவ
வெல்லையில விதுவிதென வெண்ணியொரு நாவிற்
சொல்லவுல வாவொழிக சுடருநெடு முடியோய். 35

எண்ணமிலி சோதரனொ டன்னையிவர் முன்னாட்
கண்ணியவு யிர்க்கொலை வினைக்கொடுமை யாலே
நண்ணிய விலங்கிடை நடுங்கனார் தொடர்ந்து
வண்ணமிது வடிவமிவை வளரொளிய பூணாய். 36

மன்னன்மயி லாய்மயிரி முள்ளெயின மீனாய்
பின்னிருமு றைத்தகரு மாகியவ னேகி
மன்னுசிறை வாரணம தாகிவத மருவி
மன்னவனின் மகனபய னாகிவளர் கின்றான். 37

சந்திரமுன் மதிஞமலி நாகமொ டிடங்கர்
வந்துமறி மயிடமுடன் வாரணமு மாகி
முந்தைவினை நெகிழ்முனி மொழியும்வத மருவி
வந்துன்மக ளபயமதி யாகிவளர் கின்றாள். 38

இதுநமர்கள் பவவினைகள் விளையுமியல் பிதுவென்
றெதுவின்முனி யருளுமொழி யவையவைக ணினையா
விதுவிதுவி திர்ந்தகநெ கிழ்ந்துமிகை சோரா
மதுமலர்கொள் மணிமுடிய மன்னவன்ம ருண்டான். 39

ஆங்கபய வருசிபுட னபயமதி தானுந்
தாங்கலர்கள் சென்றுதவ வரசனரு ளாலே
நீங்கியப வங்களொடி னைந்தனரு ணர்ந்தா
ராங்கவர்க ளாறுகவலை யாவர்பிற ரறிவார். 40

வேறு.

தந்தையுந் தந்தை தாயு மாகிய தழுவு காதல்
மைந்தனு யடந்தை தானு மாற்றிடைச் சுழன்ற பெற்றி
சிந்தையி னினைந்து நொந்து தம்பினர் புலம்பக் கண்டு
கொந்தெரி யழலுள் வீழ்ந்த கொள்கைய மன்ன னானான். 41

எந்தையு மெந்தை தாயு
　　மெய்திய பிறவி தோறும்
வெந்துயர் விளைவு செய்த
　　வினையினே னென்செய் கேனோ
யந்தமி லுயிர்கண் மாய
　　வலைபல செய்து நாளும்
வெந்துயர் நரகின் வீழ்க்கும்
　　வினைசெய்தே னென்செய் கேனோ. 42

அருளொடு படர்தல் செய்யா தாருயிர்க் கழிவு செய்தே
பொருளொடு போக மேவிப் பொறியிலே னென்செய் கேனோ
வருளின தருவ மாய வடிகளும் மடிகட் கேயுந்
தெருளல னினைந்த தீமைச் சிறியனே னென்செய் கேனோ. 43

மாவியல் வடிவு தன்னை வதைசெய்தார் வண்ண மீதே
லாவிநீ யளிய னேது மஞ்சிலே னவதி யென்கொல்
காவல வருளு கென்னக் கலங்கின னரசன் வீழ
மாவல வஞ்ச லென்றம் மாதவ னுரைவ ளர்த்தான். 44

அறியல ராய காலத் தறிவில செய்த தெல்லா
நெறியினி லறிவ தூற நின்றவை விலகி நிற்ப
ரறியலர் வினைக ளாலே யருநவை படுநர்க் கையா
சிறியநல் வதங்கள் செய்த திருவினை நமர்கள் காணாய். 45

அருள்புரி மனத்த ராகி யாருயிர்க் கபய நல்கிப்
பொருள்கொலை களவு காமம் பொய்யொடு புறக்க ணித்தீட்
டிருள்புரி வினைகள் சேரா திறைவன தறத்தை யெய்தின்
மருள்செய வருவ தண்டோ வானவ ரின்ப மல்லால். 46

என்றலு மடிகள் பாதத் தெழின்முடி மலர்கள் சிந்தக்
கன்றிய வினைக ளரக் கருணையி னுருகி நெஞ்சிற்
சென்றன னறிவு காட்சித் திருவறத் தொருவ னானான்
வென்றவர் சரண டைந்தார் விளைப்பது வென்றி யன்றே. 47

வெருள்செயும் வினைக டம்மை வெருவிய மனத்த னாகி
மருள்செயு முருவ மாட்சி மகனொடு மங்கை தன்னை
யருள்பெரு குவகை தன்னா லமைவில னளிய னும்மைத்
தெருளலன் முன்பு செய்த சிறுமைகள் பொறுக்க வென்றான்.

ஒருயிர்த் தோழ னாகி யுறுதிசூழ் வணிகன் றன்னை
யாருயிர்ச் சரண மாய வடிகளோ டைய நீயு
நேமெனக் கிறைவ னாக நினைவ னென்றினிய கூறிப்
பாரியற் பொறையை நெஞ்சிற் பரிந்தனன் மன்ன னானான்.49

மணிமுடி மகனுக் கீந்து மன்னவன் றன்னோ டேனை
யணிமுடி யரசர் தாமு மவனுயிர்த் துணைவ னாய
வணிகனு மற்ற ளாரு மாதவத் திறையை வாழ்த்தித்
துணிவினர் துறந்து மூவார் தொழுதெழு முருவு கொண்டார்.

நாதைதன் றறவு முந்தத் தானுடன் பட்ட தல்லா
லோதநீர் வட்டந் தன்னை யொருதுகள் போல வுள்ளத்
தாதரம் பண்ணல் செல்லா வபயனு மரசு தன்னைக்
காதலன் குமரன் றம்பி கைப்படுத் தனன்வி டுத்தான். 51

மாதவன் மலர்ந்த சொல்லான் மைந்தனு மங்கை யாய
பேதையும் பிணைய னாளும் பிறப்பினி துணர்ந்த பின்ன
ராதரம் பண்ணல் போகத் தஞ்சினர் நெஞ்சி னஞ்சாய்
மாதவன் சரண மாக வனமது துன்னி னாரே. 52

வினைகளும் வினைக டம்மால் விளைபயன் வெறுப்பு மேவித்
தனசர ணணையு ளார்க்குந் தவவர சருளத் தாழ்ந்து
வினையின விளைவு தம்மை வெருவின வடிகள் மெய்யே
சினவரன் சரண மூழ்கிச் செறிதவம் படர்து மென்றார். 53

ஆற்றல தமையப் பெற்று லருந்தவ மமர்ந்து செய்மின்
சாற்றிய வகையின் மேன்மேற் சையமா சைய மத்திற்
கேற்றவ னின்மை தன்னை யிதுபொழு துய்மி னென்று
ஞற்றலுக் கேற்ற வாற்று லவ்வழி யொழுகு கின்றார். 54

அருங்கல மும்மை தம்மா லதிசய முடைய நோன்மைப்
பெருங்குழு வொருங்கு சூழப் பெரற்கருங் குணங்க டம்மாற்
சுருங்கலில் சுதத்த னென்னுந் துறவினுக் கரச னின்றாட்
டருங்கடி கமழுஞ் சோலை யதனுள்வந் தினிதி ருந்தான். 55

அனசன மமர்ந்த சிந்தை யருந்தவ னிசோம திக்குத்
தனயர்க டம்மை நோக்கித் தரியலீர் சரிகை போமி
னெனவவ ரிறைஞ்சி மெல்ல விந்நகரத்து வந்தா
ரனையவ ராக வெம்மை யறிகமற் றரச வென்றான். 56

இனையது பிறவி மாலை யெமரது மெமது மெண்ணி
னினையது வினைகள்பின்ற ளிடர்செய்த முறைமை தானு
மினையது வெகுளி காமத் தெய்திய வியல்பு நாடி
னினையது பெருமை தானு மிறைவன தறத்த தென்றான். 57

வேறு.

செய்த வெந்திரியக் கொலையொரு துகள்தனிற்
சென்று றுபவந் தோறு
மெய்து மாயிடற் றீர்ந்திடாக் கொலையிஃ
திருநி லமுடி வேந்தே

மையல் கொண்டிவண் மன்னுயி ரனைப்பல
வதைசெ யவரு பாவத்
தெய்தும் வெந்துய ரெப்படித் தென்றுளந்
திரங்கு கின்றன மென்றான். 58

ஐயநின் னருளா லுயிர்க்கொ லையினி
லருவி னைநர கத்தாழ்ந்
தெய்தும் வெந்துய ரனைப்பல கோடி
கோடியி னுறுபழி தீர்ந்தேன்
பொய்ய தன்றிது புரவல குமர
நின்புகழ் மொழிபுணை யாக
மையின் மாதவத் தொருகட லாடுதல்
வலித்த னனிது வென்றான். 59

இன்சொல் மாதரு மிளங்கிளைச் சுற்றமு
மெரித்தி ரளென வஞ்சிப்
பொன்செய் மாமுடிப் புதல்வருட் புட்ப
தந்தற் கிதுபொறை யென்றே
மின்செய் தாரவன் வெறுத்தன னரசியல்
விடுத்த வருடன் போகி
முன்சொல் மாமலர்ப் பொழிலினுள் முனிவரற்
றொழுது நன்முனி யானான். 60

வெய்ய தீவினை வெருவுற மாதவம்
விதியி னின்றுதி கொண்டா
னைய தாமதி சயமுற வடங்கின
னுடம்பி னையிவ னிட்டே

மையல் வானிடை வனசனற் குழாங்களில்
வான வன்று ளுகித்
தொய்யில் மாமுலைச் சுரவரர் மகளிர்தந்
தொகுதி யின்மகிழ் வுற்றுன். 61

அண்ண லாகிய வபயனுந் தங்கையு
மாயு கமிகை யின்மை
நண்ணி நாயக முனிவனி லறிந்தனர்
நவின்ற னர்குண மெல்லாங்
கண்ணி ளுர்தம தருவின துடலங்
கள்கழிந் தனகழி போகத்
தெண்ணில் வானுல கத்திரண் டாவதி
னிமைய வர்தா மாளுர். 62

அம்பொன் மாமுடி யலர்கதிர் குண்டல
மரும ணிதிக ழாரஞ்
செம்பொன் மாமணி தோள்வளை கடகங்கள்
செறிக ழன்முத லாய
நம்பு நாளொளி நகுகதிர்க் கலங்களி
னலம்பொ லிந்தழ கார்ந்த
வம்பு வானிடு தனுவென வடிவு
டைவா னவரா ளுரே. 63

வந்து வானவர் திசைதொறும் வணங்கி
னர்வாழ்த் தினர்மலர் மாரி
மந்த மாருதந் துந்துபி வளரிசை
மலிந்த னமருங் கெங்கு

மந்தி லாடினர் பாடினர் விரும்பிய
வரம்பை யரரு கெல்லாம்.
வந்த தேவியர் மன்மத வாளியின்
மகிழ்ந்து டன்புடை சூழ்ந்தார். 64

மாசின் மாமணி மேனியின் வாச
மோரோ சனைமண நாறத்
தேசொ ரோசனை திளைத்திட முளைத்தெ
ழுதின கரனனை யார்க
ளாசி லெண்குண னவதி யொடமைந்
தனரலை கடலள வெல்லா
மேசில் வானுல கிணையி லின்பத்தி
னிலிசைந் துடனியல் கின்றார். 65

நூற்பயன்.

வெருவரு வினைவலி விலக்கு கிற்பது
தருவது சுரகதி தந்து பின்னரும்
பொருவரு சிவகதி புணர நிற்பது
திருவற நெறியது செவ்வி காண்மினே.

ஐந்தாவது சருக்கம் முற்றிற்று.

பாடல்களின் மொத்தம்.

முதற் சருக்கப் பாடல்கள்	...	...	72
இரண்டாம் ,,	...	...	82
மூன்றாம் ,,	...	...	65
நான்காம் ,,	...	...	35
ஐந்தாம் ,,	...	...	65
நூற்பயன் பாடல்	...	...	1
ஆக மொத்தப் பாடல்கள்	...	...	320

செய்யுளகராதி.

பாட பேதம்.

பக்கம்.	பாடல்.	உள்ளபாடம்.	பேதம்.
6	25	அண்டலர்.	அண்டவர்.
8	40	னடியதிட்.	ஒழியவிட்.
10	50	லாசிரியர்.	லாசரியர்.
10	51	மரிப்பற.	மரிறப.
12	65	உதிர்ப்பை.	உதிப்பை.
14	4	யமிழ்த.	யமிர்த.
19	32	நிரலுமன்றி,	நிரலுமின்றி.
20	37	தனங்கஞரை.	தணங்கஞரும்.
27	74	லட்டுவங்.	லட்டுகங்.
54	32	முன்னு.	முன்னே.
56	45	கையா.	கையாற்.
	,,	செய்ததிருவினே.	செய்யத்தீவினே.
	,,	நமர்கள்காணுய்.	யகலுமன்னே.
60	61	வனசனற்.	அனசனர்.

அபிதான விளக்கம்.

அகம்பனர்.—ஜினமுனிவர். சண்டகருமனுக்கு தபோவனத்தில் ஒழுக்கநெறி உபதேசித்தவர்.

அசோகன்.—அவந்தி தேசத்துள்ள உஜ்ஜயினி நகரத்தரசன். இக்கதாநாயகனது தகப்பன்.

அட்டபங்கன்.—யசோதரனுடைய ஆனைப்பாகன்.

அபயமதி.—அசோகன்பேத்தி. யசோமதி யரசனது குமாரி. அபயருசியின் தங்கை.

அபயருசி.—அபயமதியின் தமையன். இவ்விருவரும் இரட்டைப்பிள்ளையாகப் பிறந்தவர்கள்.

அமிர்தமதி.—யசோதரன்மனைவி.

அவந்தி.—உஜ்ஜயினி நகர்க்கு மற்றோர்பெயர். இப்பெயர் அந்நாட்டிற்கும் பெயராய் வழங்குதலுமுண்டு.

இசோதரன்.—யசோதரனைப்பார்க்க.

இசோமதி.—யசோமதியைப்பார்க்க.

இராசபுரம்.—இராசமாபுரமென்றும் வழங்கப்படுகின்றது. இது ஔதேயநாட்டின் தலைநகர்.

உச்சயினி.—(உஞ்ஞையென்பதுமிதுவே) அவந்திநாட்டின் தலைநகர்.

உலோகிதம்.—ஓர்வடிவழகியமீன். சிப்பிரையாற்றில் பாபகர்மத்தால் யசோதரனடைந்த மீன்வடிவம்.

ஔதேயம்.—யௌதேயம்பார்க்க.

கலிங்கம்.—56-தேசங்களில் ஒன்று. கஞ்சஞ்சில்லாவில் கடற்கரையிலுள்ள பட்டணம். இது முன்பு தலைநகராயிருந்தது.

கல்யாணமித்திரன்.—தபோவனத்தில் சுதத்தமுனிவரையண்டி, ஜினதருமங் கேட்டுணர்ந்தவன். வணிகர்கள் தலைவன் (சிரேட்டி)

குணதரர்.—அசோகனுக்கு ஜினதருமமுணர்த்தி, ஜினதீட்சையுமளித்தமுனிவர்.

குணவதி.—அமிர்தமதியின் செவிலித்தாய். அட்டபங்கனைத் தருமசங்கடத்தால் அமிர்தமதியுடன் சேரும்படி போயழைத்து வந்தவள்.

சண்டகருமன்.—ராசபுரத்தரசனும் மாரிதத்தனுடைய தளவரன். அபயருசி அபயமதி இருவரையும் நரபலிக்கென்று தேடிப்பிடித்துக்கொணர்ந்தவன்.

சண்டமாரி.—ராசமாபுரிக்கு வெளியிற்கோயில்கொண்டகாளி. வெகு உக்கிரமானவள்.

சந்திரமதி.—அசோகன் மனைவி. யசோதரன்றாய்.

சிருப்பிரை.—உஜ்ஜயினி நகர்க்கருகிலோடும் ஓர்நதி.

சுதத்தன்.—நிர்க்கிரந்தமுனிவன். வனவேட்டைமேற் சென்ற யசோமதி அரசன் இவனைக்கொல்லப்போய் உயிர்த்தோழனால் விலக்கப்பட்டு, பிறகு யசோமதிக்கு ஒழுக்கநெறிகூறிய முனிவன்.

சுவ்வதன்.—ஸுவிரதர் என்பதின் தற்பவமொழி. 24-தீர்த்தகரருள் ஒருவர். 20-வது தீர்த்தகரர் முனிஸுவிரதர்.

தீதுதீர்தீர்த்தன்.—புண்ணிய தீர்த்தன். ஸுவ்விரதன்.

நாவற்பொழில்.—ஜம்புத்விபம். நாவலந்தீவு.

புட்பதந்தன்.—மாரிதத்த அரசனின்மூத்த குமாரன்.

புட்பாவலி.—யசோமதியரசன் மனைவி.

மதிமதி.—சந்திரமதி. அசோகன் மனைவி.

மாரிதத்தன்.—ராசபுரத்தரசன். நரபலிக்கென்று கொணர்ந்து நிறுத்திய அபயருசி அபயமதி இவ்விருவருள் அபயருசியால், இந்த யசோதரனது சரிதங் கேட்டு பலியிடுதலொழிந்து நற்பதம்பெற்றவன்.

யசோதரன்.—இக்காவியத்தின் கதாநாயகன். அமிர்தமதியின் கணவன். அசோகனது குமாரன்-யசோமதியின் குமாரன்.

யசோமதி.—யசோதரன் மகன்.

யௌதேயம்.—மாரிதத்தனுடைய தேசம். இதின் தலைநகர் ராசபுரி. இத்தேயத்தைத் தசார்ணமென்றும் வழங்கப்படுகின்றது. உசீநரன்மகன் நிருகன் வம்சத்தா ரரசாண்டதேசம்.

விந்தம்.—ஆரியாவர்த்தத்தின் தெற்கிலுள்ள ஒருயர்ந்தமலை, அகத்தியரால் மேலெழாது கீழழுந்தப்பெற்றமலை.

யசோதர காவியம்.

அரும்பதவுரை.

பாடல். முதற்சருக்கம்.

9. வயந்தமன்னவன்.—வேனிற்காலத்தரசனும் மன்மதன். வஸந்தம் என்பதன் தற்பவம், வயந்தம்.

,, வயந்தம்.—வஸந்தகாலத்தில் செய்யும் ஓர் திருவிழாவுக்கும்பெயர்.

11. தேவி.—ராசபுரதேவதையாம் சண்டமாரி.

13. சண்டகோபி.—கடுங்கோபமுடையவள்.

20. அந்தில்.—ஓரிடம்.

,, அனசனத்தவம். — உபவாஸவிரதம். பட்டினியாயிருத்தல்.

21. அபய முன்னு ருசி.—அபய வென்னுமொழியை முன்னேயுடைய ருசி அதாவது அபய ருசி. இவன் அபயமதியின் அண்ணன்.

21. அபயமா மதி.—அபயவென்னு மொழி முதலில்லாநின்ற மதி அதாவது அபயமதி. அபயருசியின் தங்கை.

22. சரிதை.—இல்லற ஒழுக்கம். சிராவகநிலை.

23. குல்லகம்.—இளமை. க்ஷுல்லகம் எனும் ஆரிய மொழியின் தற்பவரூபம்.

25. அண்டலர்.—நெருங்காதவர் அதாவது பகைவர்.
அண்டவர்.—(பாடமாயின்), தேவர்.

30. அநேகவாரம்.—பன்முறை.

34. புகை.—ஒரு யோசனை தூரம்.

35. உபதேசம்.—ஒருபடி. அல்லது ஓரளவு.

37. அமரர்கற்பம்.—தேவர்களின் வாழ்நாளெல்லை.

40. அடியதிட்டு.—நீக்கி அல்லது காற்கீழிட்டு.

46. தடத்து.—உறைவிலே தங்கிய. (தடம்).

47. அரதனம்.—ரத்நம் எனும் வடசொலின் தற்பவரூபம்.

48. சித்தர்.—சித்தியடைந்தோர். பஞ்ச பரமேட்டிகளி லொருவகையார்.

49. தீர்த்தகரர். — ஜைனமுனிவர்களுள் முக்கியராம் இருபத்துநால்வர். உலகமெனும் கடலைத் தாண்டியவர்கள் என்பது பொருள். பஞ்ச பரமேஷ்டிகளுள் இவர்களும் ஒரு வகையார்.

50. ஆசிரியர்.—ஆசிரியர் அதாவது ஆசாரியர்கள். நல்லொழுக்க முள்ளார். பஞ்ச பரமேஷ்டிகளில் இவர்களும் ஒரு வகையார்.

51. அங்கநூல்.—ஜைனதருமமுணர்த்தும் நூல்.

,, அங்கபூ.—ஜைன தத்துவநூல். சிராவகாசார நூல்.

,, மெய்நூலளிக்கு நீரார்.—உண்மையைச் சமயநூல் வழியாகப் போதனை புரிபவர்கள். இவர்களும் பஞ்சபரமேட்டிகளி லொருவகையார்.

" ஏழ் தீமைப்பங்கம்.—ஏழ்வகைக் கொடிய நரகமாம் சேறு. அல்லது கெடுக்குமிடம்.

52. சாதுவர்.—சாதுக்கள். பரமகாருணிகர். பஞ்ச பரமேஷ்டிகளில் இவர்களும் ஒரு வகையார்.

63. அறமழை.—தருமோபதேசமாம் மழை.

64. நிரைசெய்து.—வரிசைப்படுத்தி. ஒழுங்குசெய்து.

65. உதிர்ப்பு.—ஜ்ஞாநோதயம். (உதிப்பு).

67. இருவினை.—புண்ணிய பாபரூபமா மிருசெய்கை.

69. இறப்பவும்.—அதிகமாக. மிகவும்.

இரண்டாஞ்சருக்கம்.

1. சனபதம்.—வடசொற்றொடர். நாடு அல்லது தேசம்.

1. உஞ்சயினி.—உஞ்சை. உஜ்ஜயினி, என்றும் வழங்கப் படுகின்றது. அவந்தி நாட்டின் பிரதான நகரம்.

3. இசோதரன்.—யசோதரனைப் பார்க்க.

14. பஞ்சிய.—மிகுந்த (புஞ்சம். திரட்சி.)

15. துடரி.—தந்தி. வீணை முதலிய வாத்தியங்களில் தைவரற் குறிய உறுப்பு.

18. ஐங்கணை.—மன்மதனுடைய ஐந்து பாணங்கள். (முல்லை, அசோகு, நீலம், சூதம், தாமரை)

19. விடங்கழித்து.—ஒரு தலைக்காமத்தால் நேரும் நோயன்றி, விடம் இங்குந் துன்பத்தை யுணர்த்துகின்றது.

21. அத்திகூடம்.—அத்தி, யானை. கூடம், இடம். அத்தம் துதிக்கை. அதனையுடையது அத்தி. அதாவது யானை. அத்திகூடம்=ஆனைகட்டு மண்டபம்.

25. தோட்டி.—அங்குசம். யானையை யடக்கும் கருவி. மாவெட்டி. என்பது மிது.

27. நினைந்து.—நீ கற்பனைசெய்து.

28. ஆதும்.—யாதும்.

30. மழுகிருள்.—மழுங்கலான இருளில்.

30. கழுது.—கழுதை, பிசாசம்.

31. அத்திபாகன்.—ஆனைப்பாகன்.

33. பூதிகந்தம்.—துர்க்கந்தம்.

35. நீடலை.—நீ தாமதியாது.

37. அனங்கனுரை.—நோயினால் தன் அவயவமழிந்தவரை. (அணங்கு, தெய்வப்பெண்).

38. இகுளை.—தோழி. [கன்.

,, சாரன்.—களவிற் சார்ந்துபுணர்வோன், கள்ளநாய

42. மருளி.—காமமயக்குள்ளவன்.

49. துருமதி.—துர்மதி என்பதன் தற்பவம். கெட்ட எண்ண முள்ளவன்.

51. மறை.—ரகசியத்தில் கண்டது.

52. மிகைகமழ்நீர்.—வாசனைநீர். பன்னீர்.

53. இருநிறமலர்.—நீலமலர். கருநெய்தல்.

,, அசதியாடல்.—சிரித்துவிளையாடல்.

58. மங்கலக்கிழமை.—செவ்வாய்க்கிழமை. செம்மைநிறம் வாய்ந்தவனுக்குரிய கிழமை. மங்கலன்,

அங்காரகன். இவன் 10-ம் இடத்திலிருக்கப்பிறந்தோன் அட்ட மங்கள முதலியன பெறுத லுண்டென்பர் சோதிடர். பலி முதலிய தீச் செய்கைக்குரியனாதலின் மங்கலமாயிற்றென் னலுமாம்.

61. அரணம்.—க்ஷேமம் அல்லது காப்பு.

68. சாலியின்இடி.-சம்பா அரிசியை யிடித்தெடுத்தமா.

72. துரத்தியாயின்.—நீ நீக்கி விடுவாயானல்.

73. அவ்வை.—அம்மை, தாய். (செவ்வை-செம்மை.)

74. லட்டுவம்.—அப்பவருக்கம். லட்டுகம் என்பது வடநூல்வழக்கு. லட்டென்பது மிது.

76. வரனுக்கு.—புருஷனுக்கு. (வதூ, மணமகள்.)

77. காதரம்.—இங்கு விருப்பத்தை யுணர்த்துகின்றது.

,, சேதனவடிவு.—உயிர்ப்பிராணி, அறிவுள்ளஜந்து.

80. மறைபதி.—கள்ளப்புருஷன். சோரநாயகன்.

மூன்றுவது சருக்கம்.

1. மதிமதி.—சந்திரமதி.

2. கண்டகன்.—துன்புறுத்துவோன். வேடன், புளி ஞன். கண்டகம்=முள்.

4. சுணங்கம்.—நாய். (சுணங்கன்.)

5. உபாயனம்.—காட்சிக் குரியபொருள். காணிக் கைக்குரிய பொருள்.

16. மயிர்முள்.—முள்போற் கூர்மையாகிய பன்றிமயிர். இதனை பொன் கொல்லர் அணிகளிற் பதிக்

துள்ள அழுக்கெடுக்க உபயோகிப்பர். பன்றி முள் என்பதிதுவே.

18. உளியம்.—கரடி.

21. அந்தரம்.—தேவர்கோயில். இங்கு அரண்மனையை யுணர்த்துகின்றது.

கூனி.—கூனுள்ள பெண். அல்லது குனிந்து.

27. சூகரம்.—பன்றி

33. ஆதபத்தில்.—வெயிலில்.

" சிராத்தம்.—சிரத்தையுடன் செய்யப்படும் கிரியை. இது பிதிரர் பொருட்டுச் செய்யப்படுவது.

41. மறையான்.—மறைந்து வருபவன். சோரநாயகன்.

42. அசையதாகி.—பிரவேசமுள்ள தாகி

45. மாயிடம்.—மகிஷம். வடமொழி. மாயிடம் தற்பவமொழி. எருமை என்பதுபொருள்.

48. உழையாளர்—அருகிருப்போர், கிங்கரர்.

56. தொழுவல்.—குட்டநோய்.

61. இறந்திலே.—நீங்கினுயில்லே. மாண்டிலே

65. சவி.—வடசொல், ஒளி.

" சரணங்கள்.—கால்கள்.பாதங்கள்.

நான்காவது சருக்கம்.

9. சோரன்.—வடசொல், திருடன், கள்வன்.

12. தித்தி.—காற்றை நிறப்பும் துருத்தி.

15. அற்றமில்.—அழிவில்லாத.

17. புலேசு.—புலால்.

23. முந்நீர்.—கடல், (மழைநீர், ஊற்றுநீர், ஆற்றுநீர் இவைகளாலாவது.)

26. உயிர்க்கோலே.—ஜீவவதை.

31. சில்லறிவினேகள்.—அற்ப அறிவுடையார் செய்யும் வினேகள். (அறிவொடுபுரிந்தவினேகள்).

33. அரசசெல்வம்.—ராஜபோகம்.

ஐந்தாவது சருக்கம்.

23. அவதி.—ஓர்வகைஞானம், கடந்தபிறவிகளேப்பகுத்தறியும் உணர்வு.

24. கடல்கள்.—ஓர் பெருந்தொகைப்பெயர்.

33. திலப்போறி.--எள்ளிட்டாட்டும்இயந்திரம், செக்கு.

37. மயிரிமுள்.—பன்றியின் மீதுள்ளமெல்லிய முள் போன்ற மயிர்-மயிர்முள் என்றதிதுவே. இ.- விகுதி.

45. திருவினே —சிறப்பை, இங்கு எதிர்மறையாய் இழிவை யுணர்த்துகின்றது.

61. வனசனற்குழாம்.—தாமரையிற் பிறந்த பிரமனது பதம்பெற்ற நல்ல கூட்டம்.

அனசனர்குழாம்.—எனப்பாட பேதங்கொள்ளில் மனிதர்போல அசனம் உட்கொள்ளாத தேவர்களது கூட்டமெனக் கொள்க.

பிழை திருத்தம்.

பக்கம்.	பாடல்.	பிழை.	திருத்தம்.
2	3	இஞ்சு	இஞ்சி.
15	1	மற்ருேர்	மற்ருெர்.
19	32	சீரிற்	சீறிற்.
20	37	ஞைறைக்	ஞாறுங்.
22	49	உருவினே	உருவினெ.
27	74	லட்டுவ	லட்டுக.
32	12	யுண்ந்த.	யுணர்ந்த.
36	36	துன்டது	துண்டது.
43	5	பரனென்	பனரென்.
53	28	சூழ்ந்து	சூழ்ர்து.
,,	,,	மூழ்ந்த	மூழ்ர்த.
60	2	வனசனர்	யனசனர்.
64	16	இனையவள்	

Other Publications by the Author.

	A.	P.
1. A Biographical Sketch of Villiputturar and Pillai Perumal, Tamil Prose B.A., text, 1907	8	0
2. Episodes, Valmiki Ramayana in Tamil Prose 1st part	8	0

3. The above 2rd part (*in press*).

4. DESIKAPRABANDHAM.—Tamil Poetry, neat and Correct Edition with notes &c. (*in press*).

Postage extra.

Apply to the author—

No. 27, KRISHNAN KOIL STREET,

George Town, MADRAS.

S. MURTHY & CO., MADRAS—1908.